MELODIE ADAMS

Plan de joc

Traducerea și adaptarea în limba română de

LUCIAN IRIMIA.

ALCRIS

Capitolul 1

În timp ce aștepta întâlnirea de la ora două, Claire stătea la fereastra din micul ei birou, uitându-se la pajiștile și cărările întortocheate ale micului campus universitar. Era o zi frumoasă de toamnă, caldă pentru luna octombrie, cu arțari punctând scena cu pete strălucitoare de roșu-aprins și auriu.

Sub copaci, grupuri de studenți stăteau întinși pe iarbă, învățând și discutând, în timp ce alții se plimbau sau mergeau cu bicicleta pe poteci. Erau chiar vreo doi cu role, și, văzu ea cu o mică umbră de invidie, câteva cupluri stăteau pe pajiște încleștați în îmbrățișări pasionate.

Claire se îndepărtă de fereastră și-și privi ceasul. Trecuse de două și prima ei întâlnire a după-amiezii, un jucător de fotbal american voinic care tocmai picase examenul de mijlocul semestrului la engleză, întârziase deja cu zece minute. Ea știa exact cum o să fie.

Era cel puțin câte unul în fiecare semestru. El și-ar fi pus în aplicare farmecul de copilaș, i-ar fi spus o poveste tristă cum că nu va mai putea juca în echipa de fotbal dacă nu trece examenul și s-ar fi rugat să-i dea la test o notă mai bună decât știau amândoi că merită.

Se auzi un ciocănit la ușă și ea își ridică privirea ca să vadă atletul gigantic intrând, umplând spațiul mic cu mușchii și înălțimea sa. El îi zâmbi.

– Îmi pare rău că am întârziat, domnișoară Talbot. Discutam despre Beowulf, și n-am putut să plec.

Claire îl privi rece. Recunoștea toate semnele: aceeași veche combinație de umilință respectuoasă și impertinență arogantă. El va trebui să afle că ea nu era așa ușor de manipulat ca școlărițele care se strângeau în jurul lui și al coechipierilor săi ca și cum ei ar fi fost zei greci tocmai coborâți de pe muntele Olimp.

Ea luă expresia ei cea mai severă.

– Stai jos, Scott. Sunt foarte interesată să aud gândurile tale despre Beowulf înainte să mă hotărăsc ce notă să-ți pun.

Fața gigantului blond căzu. O privi ca și cum i-ar fi fost rău, cu gura căscată, și se prăbuși în scaunul de lângă biroul ei.

*

Când totul se termină și un Scott pedepsit se retrăsese să-și îngrijească rănile, Claire se oțeli pentru următoarea întâlnire, un motociclist. Probabil că avea să fie la fel. Cu

un oftat resemnat trase spre ea stiva înaltă de cărți albastre. Ar fi putut să lucreze la restul de lucrări de mijloc de semestru, pe care Curtis i le dăduse să le corecteze, în timp ce aștepta.

Când termină era ora patru și nici urmă de motociclist. Ar fi putut strânge și pleca acasă. Nota lui era chiar și mai proastă decât cea a lui Scott, și ea s-ar fi putut descurca fără încă o confruntare penibilă în ziua aceea.

Tocmai îndesa ultima dintre cărțile albastre în geantă când ușa se dădu de perete și un bărbat foarte înalt și mânios pătrunse înăuntru. Stătu în prag o secundă, cu fața slabă întunecată, ochii lui îngustați scotocind camera, ca și cum ar fi căutat pe cineva să-l atace.

O privi și se năpusti spre biroul ei, apoi se opri, privind în jos la ea, cu mâinile băgate în buzunarele pantalonilor, cu gura strânsă într-o linie fermă. Era atât de înalt încât Claire trebuia să-și dea capul pe spate pentru a-i întâlni privirea sfidătoare, deși și ea era destul de înaltă.

Ea se ridică în picioare și-i întoarse privirea.

– Da? spuse ea rece. Cu ce vă pot ajuta?

– Ce e povestea asta că l-ai picat pe Scott Cunningham? tună el.

Claire fu șocată de tonul lui, care era mai mult – mult mai mult – decât simplă sfidare. Era clar ostil.

– Poftim? spuse ea cu răceală. Și cine ești dumneata?

– E adevărat? lătră el neglijând întrebarea.

– Pot să te întreb ce te deranjează pe tine? întrebă ea mândră.

– Ascultă, domnișoară, se răsti el din nou, vrei să-mi răspunzi la întrebare? L-ai picat sau nu pe Scott la examenul de mijloc de semestru?

Claire își ridică bărbia și privi direct în ochii lui. Erau verzi, cu o strălucire ce-i amintea de un ciob de sticlă.

Apoi îl recunoscu. Era Jake Donovan, antrenorul de fotbal de la colegiul Rainier, și ea trebui să admită că soarta jucătorilor lui era probabil treaba lui, la urma urmei. Totuși găsea întreaga lui înfățișare amenințătoare.

– Da, spuse ea în cele din urmă. L-am picat.

– Aha! spuse el, dând din cap cu satisfacție, ca și cum tocmai ar fi surprins-o făcând o crimă.

Claire nu-l băgă în seamă.

– Și trebuie să adaug, anunță ea cu o voce limpede, că a fost o notă pe care a meritat-o din plin.

– Păi, nu poți să faci asta.

– Oh, nu? Află că pot, spuse ea, zâmbindu-i dulce.

Întregul lui corp se încordă. Deschise gura și o închise la loc. Apoi, brusc, își ridică mâna, se frecă la ceafă și privi fix în podea.

Când ridică din nou capul, furia lui părea să se fi risipit ca prin farmec. O privi calm, gânditor, apoi se întoarse brusc, se cocoță pe biroul ei, cu picioarele lungi atârnându-i peste margine, și înainte ca ea să-și revină ca să obiecteze, scoase calm o țigară din buzunarul cămășii și o aprinse.

Suflând fumul, îi zâmbea.

– Haide, doamnă profesoară, spuse el pe un ton mătăsos, confidențial. Cred că dacă ne punem capetele la

contribuție putem rezolva problema asta amical. Un mic schimb. Făcu un semn cu mâna cu țigara în direcția ei. Știi doar...

Claire se feri de fumul care-i înțepa ochii și-l privi.

– În primul rând, nu sunt profesor, ci doar asistentă.

– Orice ai fi, spuse el. Care-i diferența?

– E o mare diferență. Depinde de profesorul Gregg dacă-l trece sau îl pică pe jucătorul tău de fotbal. Eu doar notez testele.

El îi aruncă un zâmbet larg, cu intenția evidentă de a o dezarma complet.

– Da, dar el se va baza pe nota dumitale în decizia lui, nu-i așa?

– Probabil, răspunse ea scurt. Aceasta-i procedura obișnuită.

– Atunci eu trebuie doar să te conving să schimbi nota.

– Mă tem că nu va fi posibil. Scott nu numai că nu are nici cea mai mică idee despre materia pe care o studiem, dar n-are nici cel mai mic interes. Nu pot trece un student cu o asemenea atitudine.

– De ce nu?

– Păi, n-ar fi corect față de ceilalți, cei care au muncit din greu pentru notele lor.

– Nu-ți face probleme din cauza asta. Am eu grijă. Crede-mă pe cuvânt, cei mai mulți dintre studenții tăi vor mai degrabă să fie tratați nedrept la un curs de engleză decât să sufere un sezon de înfrângeri la fotbal. Altceva? El alunecă de pe birou și căută din ochi o scrumieră.

Claire se duse în fața biroului, deschise sertarul de sus și scoase o farfurioară ciobită. O împinse spre el cu o smucitură. Era deja atât de nervoasă încât abia putea vorbi.

– Domule Donovan, spuse cu o voce tremurând de mânie stăpânită, nu cred că înțelegeți poziția mea aici.

– Încerc. El scutură scrumul în farfurie și o privi politicos, așteptând.

– Atunci, hai să vă explic cum rezolv cazurile ca acesta. Dacă văd vreo dorință reală de a învăța, îi dau studentului toate șansele. Aranjez pregătire specială, poate chiar mă ocup eu de asta. Se opri și-l privi.

– Continuă. Ascult.

Ea inspiră adânc.

– Încerc să fiu corectă, dar dacă mă conving că studentul vrea doar să treacă ușor, n-am milă. Primește nota pe care o merită și atât.

Era adevărat. În cei doi ani de când lucra ca asistentă la colegiul Rainier în timp ce-și termina lucrarea de doctorat, aflase ce important era să fie fermă cu studenții, dintre care cei mai mulți erau doar cu doi sau trei ani mai tineri decât ea. Nu le putea permite s-o sfideze deoarece era așa de tânără, și totuși se străduia constant să fie obiectivă și corectă.

Când claire termină, el își ridică ochii și-și încrucișă brațele la piept.

– Ei bine, n-o să fie așa de data asta, spuse el ferm convins.

– Ce vrei să spui?

– Ai de gând să-i dai lui Scott o notă de trecere sau nu?

– Nu. Tocmai ți-am spus. Nu pot să fac asta.

El dădu brusc din cap, apoi trecu direct prin fața ei și se îndreptă spre ușă. O deschise și păși pe coridor fără să mai privească înapoi.

Claire stătu și-l privi până când dispăru după un colț. Mâna ei dreaptă se ridică involuntar la beregată, în timp ce-i asculta pașii fermi răsunând pe holul pustiu.

Cumva, simțea că problema era departe de a fi rezolvată. De fapt, era aproape sigură că avea să mai audă de Jake Donovan.

*

– Claire, ce mai faci? o întrebă Kate la cină în seara aceea. Încă mai tragi din greu la bătrânul colegiu Rainier?

Claire sări ca arsă. Fiind cea mai tăcută membră a grupului de femei care se întâlneau în seara aceea pentru cina obișnuită de joi, ea întotdeauna încercase să evite rolul principal. Ca de obicei, rămăsese tăcută în timpul mesei la interesantul mic restaurant vietnamez ales de Kate. Era rândul ei, și ea mereu venea cu o noutate, nedescoperită încă de tinerele femei din Seattle.

Claire privea la ea acum, mintea ei căutând să găsească un răspuns la întrebarea politicoasă. Cumva, aici în restaurantul aglomerat, cu mirosuri exotice, cu zăngănit de vase și ordine strigate, toate problemele ei păreau banale, și-și dădu seama ce plicticoasă părea viața ei pentru celelalte.

Totuși, avea ceva de zis. Scopul acestor întâlniri săptămânale era să țină prietenele la curent cu ce se

petrecea în viața fiecăreia, și Claire era cam încurcată de faptul că nu contribuia cu nimic care să le intereseze câtuși de puțin pe celelalte. Cum cea mai mare preocupare a lor în viață și practic singurul subiect de conversație erau bărbații, în timp ce propriile ei interese erau ferm concentrate pe munca ei, înțelegea și accepta că era sortită să fie femeia ciudată la aceste întâlniri.

Kate, care era psiholog și cea mai bună prietenă a lui Claire, o privea, așteptând să spună ceva. Claire se decise să le vorbească despre Jake Donovan.

– Ei bine, e ceva, spuse ea rar. Astăzi după-amiază am avut de furcă cu antrenorul de fotbal în legătură cu un sportiv pe care l-am picat.

Kate se aplecă spre Claire să audă mai bine.

– Antrenorul de fotbal? întrebă ea dintr-o suflare. Vrei să spui Jake Donovan?

Claire dădu din cap afirmativ.

– E un bărbat pe cinste! exclamă Kate!

– Îl cunoști?

– Doar după reputație. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Claire descrise interviul cu Scott și apoi apariția antrenorului revoltat.

– De fapt, termină ea indignată, cred că e omul cel mai arogant și încrezut pe care l-am întânit vreodată.

– Păcat, comentă Kate gânditoare. Când l-ai menționat prima dată, speram că ai cunoscut în sfârșit un bărbat adevărat.

Tocmai atunci o fată brunetă cu părul scurt, de partea cealaltă a mesei, comentă cu voce tare:

– Glumești? Toate știm că încă nu s-a născut bărbatul care să-i placă lui Claire.

Claire privi în jur, cu fața roșie, și văzu toate cele șase perechi de ochi fixate asupra ei. Se părea că celelalte îi ascultaseră cu interes vădit povestea.

– Haide, Deirdre, protestă Claire. Nu e cinstit.

– O, într-adevăr? interveni Kate. Toate încercăm încă din liceu să venim cu propuneri potrivite pentru tine, și tu strâmbi din nas la toate. Nu te interesează decât cărțile tale blestemate.

– Cărți? întrebă Claire, încurcată. Ce au cărțile de-a face cu asta?

Kate făcu un semn cu mâna prin aer.

– O, știi tu. Toți eroii aceia întunecați și enigmatici. Mai degrabă ai citi despre Heathcliff vagabondând prin mlaștini, sau bietul domn Rochester, decât să ai de-a face cu un bărbat adevărat.

Claire se forță să zâmbească, deși trebuia să admită, că prietena ei era destul de aproape de adevăr.

– Și cu Curtis Gregg ce e? întrebă ea rece.

– O, Curtis, spuse Kate cu un semn din mână care-l elimină pe șeful catedrei de engleză din categoria bărbaților reali. El e doar șeful tău.

Claire era gata să spună că Curtis era pentru ea mai mult decât un simplu șef, când chelnerul vietnamez zâmbitor veni la masa lor cu cafeaua. În timp ce el turna lichidul fierbinte, Claire se dădu pe spate în scaun și se detașă mintal de restul grupului.

Mintea începu să-i vagabondeze, și se gândi la lucrarea ei de doctorat, aproape terminată acum. Vor

urma ciorna, revizuirile, și o va termina prin primăvară. O dată ce va fi luat doctoratul, viitorul ei academic va fi sigur.

– Claire!

Era vocea pătrunzătoare a lui Kate, un pic supărată.

Claire se întoarse cu o privire vinovată.

– Îmi pare rău, Kate, își ceru ea scuze. Eram cu gândul aiurea.

– Ești singura persoană pe care o știu, Claire Talbot, care se plictisește când e subiectul principal de discuție. Kate se încruntă la ea. Mă tot întreb de ce. Nu e normal.

Claire își ridică mâinile cu o mină neajutorată.

– Sunt atât de plicticoasă, spuse ea cu un zâmbet. Dacă ai vrea să vorbesc despre lucrarea de doctorat sau despre ore, vă va veni greu să-mi închideți gura.

– Discutam problema ta cu Jake Donovan, spuse Kate severă. Opinia majoritară e că ar trebui să-i treci jucătorul.

Claire dădu din umeri.

– Păi, spuse ea, mă voi mai gândi la asta.

*

După-amiaza următoare, Claire uitase pe jumătate întregul episod. Scott nu venise la curs în acea zi, și ea spera că asta însemna că el și antrenorul lui apreciaseră decizia ei ca finală.

Abia se așezase la biroul ei continuând să corecteze lucrările, când se auzi un ciocănit ușor la ușă și Curtis Cregg intră în birou.

Claire îi zâmbi.

– Pariez că te uitai după astea, spuse ea ridicând restul lucrărilor necorectate. Le voi termina până luni dacă le iau acasă la sfârșitul săptămânii.

Curtis dădu din cap absent. Era slab, puțin gârbovit, îmbrăcat în uniforma academică tradițională, formată din pantaloni de golf, cămașă colorată, cravată tricotată și pulovăr, care nu se asortau. Strângea în dinți o pipă din lemn de trandafir și barba lui elegant tunsă, mustața și părul erau toate gri.

– De fapt, spuse el, băgând pipa stinsă și în buzunarul jachetei, am venit să discutăm altceva. Se duse la fereastră, trase perdeaua și privi la terenurile campusului.

După un moment, Claire spuse:

– Nimic serios, sper?

El se întoarse.

– Și eu sper la fel. Se pare că antrenorul nostru de fotbal a făcut valuri despre nota pe care i-ai dat-o lui Scott Cunningham.

Claire înțepeni. Deși tonul lui Curtis era pe jumătate glumeț, ea putea simți o ușoară dezaprobare.

– Așa deci, spuse ea.

Curtis dădu din umeri și veni în fața biroului ei, aplecându-se.

– Vreau să știi că-ți înțeleg poziția perfect și sunt de acord cu asta.

Mușchii stomacului lui Claire se relaxară și ea suspină cu ușurare.

– Îmi pare bine să aud asta, Curtis.

Curtis ridică o mână.

– Pe de altă parte, trebuie să călcăm cu grijă. Fotbalul aduce o grămadă de bani școlii, și știi că împătimiții sportului pun oameni ca Donovan pe un piedestal. Ceea ce s-ar putea să nu știi, oricum, e că antrenează echipa pe gratis.

– Am auzit ceva în legătură cu asta, spuse ea.

– Și astfel, am fost și eu avertizat – de chiar președintele Carlisle – să încerc să te fac să te răzgândești.

Claire tăcu.

– Curtis, spuse ea în cele din urmă, îmi spui că vrei să-i schimb nota lui Scott?

Privirea lui albastră aproape că n-o vedea.

– Nu, spuse el rar, nu-ți cer asta.

– Slavă Domnului! exclamă ea.

– I-am promis, oricum, președintelui, că voi insista ca băiatul ăla să fie sprijinit și reexaminat.

Claire se ridică și începu să se plimbe prin camera mică.

– Curtis, spuse ea în cele din urmă, sincer nu văd nici o umbră de promisiune în Scott Cunningham. După estimările mele, nu te poți aștepta la nimic de la el. Dar e ceva ce nu înțeleg. Dacă trece sau nu examenul depinde de fapt de tine în cele din urmă. Eu doar notez testele. Dacă vrei să-l treci nu te oprește nimeni.

– A, nu. Uiți că acele note sunt toate înregistrate. Dacă a căzut într-adevăr la toate examenele, nu pot să-l trec, nu-i așa?

– Ai putea nota din nou testul, presupun, spuse ea rar. Dacă e chiar important pentru tine.

– Sper că nu sugerezi să falsific o notă la test, Claire, sau că idealurile tale sunt mai nobile decât ale mele.

– O, bineînțeles că nu, Curtis. Doar că nu-mi place felul în care toată responsabilitatea pentru această notă e pusă pe umerii mei. Își strânse degetele și adăugă: Aș vrea să nu fie așa.

– O speranță deșartă, din păcate. Îl cunosc pe Donovan. Nu va renunța fără luptă, și are o influență imensă în asociația studenților.

Claire îl privi gânditoare câteva secunde, apoi spuse calm:

– Curtis, ce vrei să fac?

– Nimic, deocamdată. I-am spus președintelui că voi studia problema, ca șef al catedrei de engleză. Așa am făcut. Acum îi voi raporta, și mingea va fi în terenul lui.

– Ce vei spune?

El se apropie și-i puse un braț pe după umeri.

– Doar că strălucita mea tânără asistentă e o femeie integră și total incoruptibilă.

– Mulțumesc, Curtis. Mă bucur să știu că mă susții.

El o îmbrățișă ușor.

– Te las să lucrezi acum. La ușă se întoarse și ridică o mână într-un salut de despărțire. Apoi, ca o concluzie, adăugă:

– Fiindcă veni vorba, dacă poți termina de corectat lucrările alea înainte de sfârșitul săptămânii, te iau la cină sâmbătă seara, ca recompensă.

– Ei bine, cu un astfel de stimulent, voi face tot ce voi putea, răspunse ea.

Apoi el se întoarse și dispăru pe hol.

*

Era ora șase și se întuneca deja când Claire termină în cele din urmă. Căscând, își întinse brațele și-și îndoi degetele.

– Gata în sfârșit! Curtis va fi mulțumit.

Aranjă hârtiile pe birou, apoi se ridică să tragă perdelele. Nu numai că se întunecase, dar ploua ușor. Avea doar câteva blocuri până la apartamentul ei, și din fericire își luase un pardesiu dimineața.

Stinse lumina și ieși pe coridorul, pustiu la acea oră, cu excepția unei femei de serviciu, care mătura leneș la celălalt capăt al coridorului.

Abia se aplecase să bage cheia în yală când auzi pași venind spre ea din spate. Înainte să se poată întoarce să vadă cine era, o mână puternică o apucă de braț, forțând-o să se întoarcă până când ajunse față-n față cu un Jake Donovan furios.

Părul lui era ud de ploaie, avea o barbă țepoasă pe obrajii slabi, iar ochii lui verzi strălucitori o fixau ca și cum ar fi fost un specimen de microb pe care el intenționa să-l curețe pe loc.

El îi apucă celălalt braț și o scutură ușor.

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Mă doare! țipă ea.

– Bine, mârâi el, apoi deschise ușa cu un șut și o împinse înăuntru.

Capitolul 2

– Ce trebuie să fac, domnișoară Talbot, ca să te conving să vezi lucrurile în felul meu? Să-ți rup gâtul?

Jake trânti ușa cu un zgomot care răsună prin clădirea goală. Eliberată în sfârșit, Claire se trezi împinsă încet spre un colț al camerei. În cele din urmă el se opri și se dădu înapoi câțiva pași, în timp ce ea stătea fără grai, de furie, și frecându-și brațele în locul unde degetele lui puternice o strânseseră.

– Am încercat să discut rațional, continuă el pe un ton fățarnic, desfăcându-și brațele ca să-și arate frustrarea. Am încercat să intervin cu frumosul prin – cum îl cheamă – omul cu barbă. Jiggs, așa e?

– Gregg! spuse ea. Numele lui e Curtis Gregg și el e...

Donovan ridică o mână ca s-o facă să tacă.

– Oricum, nu contează cum îl cheamă. Se pare că n-a avut mai multă influență asupra ta decât mine. Ar fi putut să-și controleze oamenii mai bine decât atât. O privi sever.

Acum, vei coopera – pentru binele echipei, ceea ce înseamnă binele școlii și, aș putea adăuga, pentru propria ta piele – sau voi chema artileria grea?

Între timp, Claire se lupta să domolească neplăcuta combinație de furie și teamă care parcă o strângea de gât. Când înțelese în cele din urmă că el nu intenționa să-i facă vreun rău fizic, furia ieși învingătoare.

În timp ce ea deschidea și închidea gura într-un efort să înăbușe epitetele care i se formau pe limbă, el stătea în fața ei, în așteptare, cu mâinile în buzunarele pantalonilor zăngănind chei și mărunțiș, ca și cum ei ar fi avut o discuție banală despre vreme.

În cele din urmă ea își regăsi glasul.

– N-am nici o idee cum te porți în vestiar, dar tactica asta de pe poziții de forță nu-ți va merge cu mine. De fapt, dacă a fost vreodată vreo șansă să cedez cererilor tale ridicole – și, aș adăuga – dezonorante, ai risipit-o prin felul cum m-ai împins chiar acum.

Sprâncenele lui negre se ridicară.

– Te-am împins? Pentru numele lui Dumnezeu, n-am făcut decât să te ghidez ușor.

– Ușor? strigă ea. Numești asta ușor? Se auzea înecându-se din nou, și numără în gând până la zece, într-un efort să-și recapete controlul asupra emoțiilor sale. Oricum, spuse ea în cele din urmă, n-aș face ceea ce vrei tu să fac, pentru nimic în lume; nici pentru echipa ta blestemată, nici pentru școală, nici măcar pentru slujba mea. De fapt, termină ea triumfător, nici pentru un milion de dolari!

El o privea încruntat, frecându-și gânditor falca. În liniștea din cameră, Claire putea auzi sunetul aspru pe care-l făcea, răpăitul ploii la fereastră, zgomotul propriei sale inimi.

După un timp, el clipi și, spre uimirea ei, îi zâmbi larg.

– Ești o nucă greu de spart, știi asta, domnișoară Talbot?

În timp ce valul rapid de ușurare trecu peste ea, Claire putu în cele din urmă să se relaxeze.

– Vreau doar să fac ce e corect, spuse liniștită.

Brusc, el făcu un pas spre ea, și întinse o mână ca pentru a-i atinge brațul.

Când ea tresări, el se retrase imediat.

– Chiar te doare? întrebă ușor.

– Da, de fapt m-a durut, spuse ea certăreață, ridicând ochii.

Purta tocuri joase astăzi, și felul cum el se apleca deasupra ei o intimida. Totuși zâmbetul îl făcea să pară mai uman. De fapt, avea un zâmbet foarte plăcut. Gura îi era subțire, dar dinții erau albi și egali, contrastând cu pielea bronzată și lumina dură dispăruse din ochii lui.

– Lasă-mă să mă revanșez, spuse el cu aceeași voce joasă. Să te invit la cină.

De data asta, când el întinse o mână, ea nu se mai feri, ci îi permise s-o atingă ușor pe braț. Mâna mare începu să se miște în sus și-n jos cu o mișcare liniștitoare, ritmică, și ea îl privea cu gura căscată, respirând puțin cam greu, întrebându-se ce se întâmplă, potolită de presiunea blândă pe brațul ei și de privirea verde hipnotică.

– Cină? întrebă ea în cele din urmă.

El o luă de cot și începu s-o împingă spre ușă.

– Vom merge la micul restaurant italian de pe Lake Union și vom privi bărcile de pe apă. Vom bea ceva, vom mânca canelloni, și vom discuta treaba asta într-o manieră mai civilizată.

Claire își smulse brațul imediat.

– Văd, spuse ea, dându-se înapoi și punându-și mâinile în șolduri. Îmi dai să beau și să mănânc, apoi mă manipulezi să fac ce vrei. Ai tupeu, domnule Donovan! Drept cine mă iei?

El o privi mult timp. La cuvintele ei, zâmbetul dispăruse. Buzele lui erau strânse într-o linie dreaptă. În cele din urmă, dădu din umeri și se îndreptă spre ușă.

– O.K. Cum vrei tu. Nu-mi pasă. Crede-mă, obțin ce vreau în cele din urmă. Mereu. Gura lui se strâmbă într-o parodie de zâmbet și ochii lui o măsurau de sus în jos. Păcat, totuși. Cine știe? Am fi putut să ne distrăm. Arăți de parcă ai avea nevoie să te mai topești.

Când el fu plecat, Claire stătu în camera tăcută tremurând de furie, cu ochii închiși și cu pumnii strânși. Dar când ultimii lui pași nu se mai auziră, mânia se risipise și, spre uimirea ei, simți brusc înțepătura lacrimilor fierbinți sub pleoape.

*

Sâmbătă seara Claire ajunse la micul restaurant grecesc în West Seattle, unde trebuia să se întâlnească cu Curtis

pentru cina pe care el i-o promisese. Era un local popular printre mulțimea universitară, nu foarte scump dar cu o minunată ofertă de musaca, dolmathes, baclavale și alte delicatese grecești.

Când fură așezați în sala de mese, privind spre Puget Sound, luminile orașului și ale portului clipind pe albastrul-închis al cerului și apei, Claire se lansă imediat într-o descriere a ultimei sale confruntări cu Jake Donovan.

– Poți crede ce tupeu avea omul ăla?! exclamă ea după ce termină. Cât tupeu! Și apoi, să aibă insolența să presupună că fermecându-mă cu o cină va avea rezultate acolo unde amenințările lui n-au reușit!

Curtis o lăsă să vorbească revoltată, ascultând gânditor și sorbind din ouzo-ul său. Din când în când dădea din cap afirmativ sau negativ, după caz, dar rămase tăcut.

Când în sfârșit ea se potoli, el se dădu pe spate în scaun, o fixă mai degrabă patern și lăsă să-i scape un suspin adânc și trist.

– Știu cum te simți, spuse el blând. Și crede-mă, simpatizez cu tine pe de-a-ntregul. Își scutură trist capul. Trebuie să fie teribil pentru o fată ca tine să fie tratată doar ca un obiect sexual, mai ales de către un bărbat ca Jake Donovan.

Teribil? gândi Claire. Obiect sexual? Se încruntă.

– Nu ăsta-i necazul, Curtis. Nu înțelegi. Nu cred că sexul a fost în mintea lui nici pentru o secundă. Doar

dacă, cu orgoliul lui pervertit, este convins că el e obiectul sexual, nu eu. Cred că de fapt se aștepta să-i fiu recunoscătoare pentru ocazie.

– Haide, Claire. Nu poate să fi fost chiar așa de rău.

Ea privi în altă parte.

– N-ai fost acolo, Curtis.

El se întinse peste masă și-i acoperi una din mâini cu a lui și i-o strânse ușor. Ea se întoarse spre el și-i zâmbi slab.

– Cred că am exagerat un pic. Detest să râdă cineva de mine.

– Așa e mai bine. Acum, te-ai hotărât ce mănânci?

Ea oftă.

– Nu mi-e prea foame.

– Haide. O salată grecească, un pahar cu vin, puțină pâine pitta, și te vei simți mult mai bine.

Chelnerița plinuță și zâmbitoare veni la masa lor chiar atunci, și Curtis dădu comanda pentru amândoi, cu voce tare, sigur de sine și un pic pedant, cu pronunția lui grecească perfectă.

După ce plecă chelnerița, se întoarse din nou spre Claire.

– Ei bine, atunci, ce te-ai decis să faci?

Ea îl privi.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, cu Jake Donovan.

– Credeam că e hotărât. N-am de gând să fac nimic.

– Crezi că e înțelept?

Claire se încruntă.

– Curtis, am mai discutat. Ai spus că mă vei susține.

El se aplecă înainte, și-i luă mâna într-a lui.

– Știi, e o cale de ieșire. O cale care va mulțumi pe toată lumea.

– De ce avem nevoie să mulțumim pe toată lumea? îl sfidă ea, trăgându-și mâna.

Curtis se îndreptă în scaunul său și o privi sever.

– Ascultă, Claire, dacă vrei să ajungi undeva în lumea academică, în orice lume, trebuie să înveți arta compromisului. Lasă-mă să termin. Există o cale, așa cum am spus, să mulțumim pe toată lumea.

– Ascult.

El zâmbi cu satisfacție.

– Tot ce trebuie să faci e să aranjezi pentru Scott o pregătire specială. Apoi, când crezi că e pregătit, să-l reexaminezi. El dădu din umeri. Nu prea sever, bineînțeles. Ceea ce dorim e să trecem prostul fără să ne compromitem integritatea.

Claire avea o sută de argumente împotriva unei asemenea propuneri, dar ceva în tonul vocii lui Curtis o avertiză că orice ar spune ar fi doar o risipă de timp. În mod clar el se hotărâse.

În același timp, ea avea idee de ce el lua o poziție atât de fermă, și respectul ei pentru el scăzu serios. Evident, Jake Donovan aranjase să se facă presiuni asupra lui, și Curtis cedase.

– Ești foarte tânără, Claire, spunea el acum. Și ai criterii foarte ridicate. Poate puțin prea ridicate. Nu vrei să-ți pui în pericol cariera doar de dragul unui sportiv slab la învățătură.

– Te deranjează, nu-i așa, Curtis? întrebă ea.

Ochii lui se îngustară.

– Dacă vrei să spui că m-am convins că am dreptate, zise el țeapăn, atunci da, poți să spui asta. Nu contează. Fă-o, Claire. Ca o favoare personală pentru mine, sau ca un ordin direct, orice ai alege. Dar fă-o.

Ea dădu din cap.

– Bineînțeles. Dacă o spui așa, atunci bineînțeles că am s-o fac. Poate că el avea dreptate. Poate ea era prea inflexibilă.

– Bine. El se întinse din nou spre ea, dar Claire își puse repede ambele mâini în poală.

– Vine cina, spuse ea.

În timpul mesei conversația s-a purtat pe subiecte mai neutre: alte probleme la catedra de engleză, teza de doctorat a lui Claire și șansa ei de a căpăta o slujbă permanentă la Rainier, chiar și cei doi copii ai lui Curtis dintr-o fostă căsnicie, și printr-o înțelegere tacită nu s-a mai vorbit de Scott Cunningham sau Jake Donovan.

*

Claire era gata să plece acasă. Kate și Harold nu luaseră încă cina, așa că plecă singură.

Harold se oferi s-o conducă până la parcare, dar ea îl asigură că nu e nevoie. Era aproape și bine luminată, cu oameni venind și plecând tot timpul.

Când păși afară în ploaia mocnită, își dădu seama că era mai târziu decât credea, și mult mai întuneric. De fapt, parcarea fusese atât de aglomerată când venise încât parcase la marginea clădirii, într-o zonă care părea foarte întunecată și periculoasă.

Se opri pentru un moment lângă intrare, tremurând, cu mâinile în buzunarele jachetei. Poate că ar fi trebuit să se întoarcă și să-i spună lui Harold. Apoi, spunându-și să nu mai fie copil, își ridică gulerul s-o protejeze de ploaie și începu să meargă repede prin ceață spre colțul clădirii.

În contrast cu restaurantul zgomotos, aici părea straniu de liniștit. Singurele sunete care se auzeau erau ale tocurilor ei înalte păcănind pe asfaltul umed, sunete de circulație îndepărtate și sirena joasă, melancolică a unui vapor.

Când ajunse la colț, se opri o secundă, înainte să se avânte în întuneric. Abia își putea vedea mașina, o mică Toyota roșie, parcată unde o lăsase, la vreo douăzeci de metri. Dacă n-ar fi fost atât de întuneric! Și atât de pustiu! Mașina ei părea a fi singura rămasă în toată zona.

Îndreptându-și umerii, respiră adânc și merse înainte, privind drept în față, încercând să nu fugă. Pe drum, scotoci în geantă după cheie și o ținu în mână, să fie gata când o să ajungă la mașină. Distanța părea mai degrabă de douăzeci de kilometri decât de douăzeci de metri, dar ea o parcurse.

Descuie ușa mașinii și o deschise, se uită în locul din spate, apoi se așeză la volan și încuie ușa. Ușurată, își lăsă capul pe spate câteva clipe până când pulsul i se liniști.

– În momente ca ăsta îmi vine să mă apuc de fumat, murmură ea.

De fapt, se simțea mândră de sine. Traversase un teren periculos singură, cu curaj, și, cel mai important, fără ajutorul unui bărbat.

Încurajată de propriile felicitări, băgă cheia în contact și o întoarse. Nu se întâmplă nimic. Apăsă pe acceleraţie și încercă din nou. De data asta motorul se înecă un pic și apoi tăcu. Ea continuă și, după un timp, mirosul de benzină umplu mașina. Înecase motorul.

– Calmează-te, spuse ea luptând cu panica. Așteaptă un minut și încearcă iar.

De data asta nu se mai auzi nici un zgomot, doar o hârâială care-i confirma temerile. Bateria, pe care voia s-o înlocuiască de luni de zile, o lăsase. Nu avea ce să facă. Trebuia să se ducă înapoi în restaurant și să-l ia pe Harold s-o împingă.

Asta punea capac la toate! Nu era ziua ei norocoasă. Mai mult dezgustată decât speriată, deschise ușa mașinii și ieși. O făcuse o dată, putea s-o facă din nou.

Dar înainte să fi făcut doi pași, auzi un zgomot slab în spatele ei, niște pași ca de pisică. Se opri ascultând. În momentul următor simți o mână cum i se pune pe gură și alta apucând-o de haine din față.

– Scoate un sunet și te omor, îi răsuflă în ureche o voce guturală.

Înspăimântată, Claire dădu din cap, dar în clipa în care presiunea pe gura ei scăzu, urlă înainte să i se pună mâna la gură din nou, dându-i capul pe spate. Auzi sunetul unui material sfâșiat, apoi ceva tare o lovi în tâmplă.

Stele strălucitoare îi jucară în fața ochilor, apoi se făcu întuneric. Își simți corpul înmuindu-se, și cădea, cădea, cădea... Ultimul lucru pe care-l auzi înainte să-și piardă cunoștința fu un strigăt slab în depărtare, și sunetul unor picioare ce alergau.

*

Când se trezi, era întinsă pe asfalt, udă, cu o durere teribilă de cap. Totul o durea. Primul ei gând fu că măcar nu era moartă, al doilea că trebuia să se ridice în picioare. Cu un scâncet slab reuși să se ridice în genunchi.

Apoi, cum ochii i se limpeziră, văzu două siluete încleștate pe asfalt, chiar după mașina ei, și-și dădu seama că se băteau. Gâfâieli, mormăituri, vocea unui bărbat țipând de durere, apoi liniște și unul dintre ei se prăbuși.

Într-o clipă, niște pași veniră spre ea. Se ridică în picioare, legănându-se puțin din cauza loviturii de la cap. Singurul ei scop era să plece de acolo înainte ca el s-o ajungă.

Se întoarse să fugă, dar la primul pas ameți din nou. Se împiedică și se simți căzând. Apoi o pereche de brațe o apucă din spate, ridicând-o. Înspăimântată, deschise gura să țipe, dar se opri când îi auzi vocea.

– Claire? Te simți bine? E în regulă. Ești în siguranță acum.

În timp ce brațele puternice o întorceau încet, ea ajunse față-n față cu Jake Donovan. Trăsăturile lui erau neclare în întuneric, dar nu putea fi nici o greșeală. Cu un suspin sonor, căzu spre el, sprijinindu-i-se de piept. Brațele lui o ținură într-o îmbrățișare caldă, protectoare.

Ea stătea acolo, moale de ușurare, tremurând, nevenindu-i să creadă că era într-adevăr în siguranță, în

timp ce el îi spunea cuvinte liniștitoare și o mângâia pe spate, până când în cele din urmă ea se mai calmă și izbucni în plâns pe cămașa lui.

În cele din urmă, smiorcăindu-se, îl privi.

– E el...? Unde...? îngăimă ea.

– Nu încerca să vorbești, spuse el. Am avut eu grijă de toate. E leșinat și am chemat poliția. Te simți bine? Vreau să spun...?

Privirea lui o coborî, și când a ei o urmă, văzu că mâneca jachetei era sfâșiată pe jumătate și bluza la fel, scoțând în evidență un sutien de dantelă și o bună porțiune de sân tare și plin.

– Da, spuse ea în grabă, trăgând de țesătura sfâșiată, într-un efort de a se acoperi. Mă simt bine.

Mâna lui se ridică să-i netezească părul care-i căzuse pe față și el îi zâmbi.

– Nu arăți prea bine.

– Nu, este în regulă.

– Totuși, ar trebui să mergi la un doctor.

– Nu. Ea scutură din cap. Nu sunt rănită, doar puțin ametită.

Chiar atunci, din depărtare, se auzi o sirenă. Când se apropie, el își înălță capul, ascultând.

– Se pare că poliția sosește deja. O privi. Va trebui să le vorbești, știi.

El o ridicase și începu s-o ducă spre parcarea luminată, din față. Când trecură pe sub un stâlp cu felinar, Claire observă o dungă de sânge roșu prelingându-se dintr-o rană urâtă pe fruntea lui.

– O, spuse ea. Ești rănit.

El râse.

– E doar o zgârietură, nimic în comparație cu ce i se întâmplă unui fundaș într-un joc de fotbal când e prins la grămadă în spatele liniei de bătaie.

Ajunseră la mașina lui, un Mercedes gri-argintiu. El o puse cu grijă în picioare, descuie ușa și o ajută să intre, chiar când prima mașină de poliție intră scrâșnind pe alee.

El se îndreptă și le făcu cu mâna.

– Aici!

*

O oră mai târziu, Claire își dăduse declarația unui ofițer în haine civile, atacatorul ei fusese ridicat, în cătușe și băgat în spate într-o mașină de poliție, și-l luaseră de acolo.

O mulțime se adunase în fața restaurantului la toată zarva iscată, Kate și Harold printre ei, și Claire se jena la gândul că va trebui să dea ochii cu ei în hainele rupte. Deși încă nu-și revenise complet, se simțea mai bine acum și se gândi că probabil va putea merge singură acasă, poate să-i ceară lui Jake să-i cheme un taxi.

Apoi, fără un cuvânt, Jake intră lângă ea, porni motorul și începu să se îndepărteze de mulțimea de gură cască.

– Pe unde o iau? întrebă el pe strada principală. La dreapta sau la stânga?

Capitolul 3

Când se opri la prima intersecție, Claire îl privi. Sub lumina străzii, putea vedea sângele curgându-i încet lângă ureche. Tăietura se deschisese din nou.

– Ar trebui să te îngrijești, spuse ea.

El se aplecă și se privi în oglinda retrovizoare, încruntându-se puțin. Apoi semaforul se făcu verde, și el porni. După câteva secunde, îi aruncă o privire.

– Tu vorbești? Uită-te la tine. Ești făcută praf.

Când ea se privi în oglindă, nu-și putu crede ochilor. Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Cosițele groase îi atârnau pe umeri, locul din jurul ochiului ei drept se colora într-un albastru urât, și hainele îi erau rupte.

În cele din urmă trebui să admită că situația era cam ilară.

– Ai dreptate, spuse ea, zâmbindu-i.

El o privi din nou, și ochii lor se întâlniră.

– Ce pereche suntem! spuse el.

În câteva minute mașina intră pe strada ei.

– Acolo e, spuse ea.

Jake parcă pe trotuar, opri motorul și se întoarse spre ea.

– Te conduc până la ușă.

– O, nu-i nevoie... Dar el ieșise deja din mașină.

Trecu prin față, îi deschise ușa și merseră pe alee împreună, mâna lui ținând-o ușor de cot.

Cum apartamentul ei era la parter, nu erau scări de urcat, și ea nu avea într-adevăr nevoie de ajutorul lui. Se simțea mai bine, oricum, și tot ce voia era să intre, să se cufunde într-o baie caldă și să se culce.

– Ei bine, mulțumesc din nou că m-ai salvat, spuse ea la intrarea în clădire. Apoi observă că el scosese iar batista și-și ștergea fruntea.

– Dacă vrei să intri un moment, te pansez eu.

– Frumos din partea ta, spuse el politicos.

Merseră în liniște de-a lungul holului. La ușa ei, ea își scoase cheia și descuie. El o urmă înăuntru. Abia după ce aprinse lumina și stăteau împreună în sufragerie, ea începu să se întrebe dacă a fost înțelept să-l invite înăuntru.

El părea să umple camera mică cu prezența lui. Claire îl privi stânjenită în timp ce el se plimba, simțindu-se ca acasă, inspectând cărțile și hârtiile aranjate pe birou, reproducerile după Picasso atârnând pe perete, perna de pe canapea.

– Spune, zise el peste umăr, nu ai ceva de băut pe aici, nu-i așa?

– Bineînțeles, spuse ea repede. Dar nu vrei să avem grijă de rana ta mai întâi?

– Mai degrabă aș bea ceva, spuse el ferm. Dacă nu te superi.

– Cum vrei. Îți place vinul?

El se strâmbă.

– Numai dacă nu ai whisky sau coniac.

Se gândi o clipă. Ea și Curtis beau numai vin, dar era o sticlă de coniac în bucătărie, pe care o păstra pentru tatăl ei de Crăciun.

– Am. Imediat.

– Și, Claire... o chemă el. Ea se întoarse. Pune-ți și tu un pahar. Arăți de parcă ai avea nevoie.

– O, mi-e bine acum, spuse ea.

Oricum, când ajunse în bucătărie și căută în dulap după sticla de coniac, întâmplarea din acea noapte îi veni brusc în minte.

Putea încă simți mâna aceea apăsându-i pe gură, degetele trăgându-i de haine, lovitura la cap, și un val de amețeală bolnavă trecu peste ea. Puse sticla pe bufet, rezemându-se de acesta.

În curând tremura incontrolabil, dinții ei clănțănind atât de tare că-i putea auzi în liniștea încăperii. Luptându-se să se controleze, ea apucă bufetul cu ambele mâini și se aplecă.

Zgomotul din cap crescu și ea nici nu auzi pașii lui Jake și nu-și dădu seama că el venise în spatele ei până când nu-i simți mâinile pe umeri și-i auzi vocea la ureche:

– E în regulă, spuse el. Doar o reacție. Nu i te împotrivi. Cu cât n-o bagi în seamă, cu atât mai curând va trece.

O întoarse cu fața spre el și-și puse brațele în jurul ei. În cele din urmă, tremurul îi trecu, și o copleși slăbiciunea, transformându-i toate oasele și mușchii în gelatină.

Se simțea vlăguită. Cu un oftat, își lăsă capul pe umărul lui și se abandonă căldurii și puterii corpului lui tare, îmbrățișării lui.

Stătură așa mult timp, până când, puțin câte puțin, Claire începu să se simtă mai bine. Apoi, treptat, își dădu seama că mângâierile lui liniștitoare pe spate și pe umeri începeau să aibă un caracter mai intim. Mintea ei era încă încețoșată, și nu-i era clar ce se întâmplă, dar știa că se simte minunat.

Îi trecu brusc prin minte că aceasta nu era ca îmbrățișările caste, călduțe ale lui Curtis. Deși era ceva afecțiune între ei, relația cu Curtis era departe de a fi pasionată. Dar bărbatul ăsta sigur voia altceva. Mâinile lui mângâietoare denotau hotărâre ca și multă îndemânare.

De fapt ar fi trebuit să-l oprească, gândi ametită, dar era așa de bine. Căldura care-i curgea prin vene părea s-o readucă la viață, și când el o trase mai aproape, ea nu avu energia sau voința de a rezista.

Apoi simți gura lui pe părul ei, respirația lui ușoară în ureche. O mână mare și caldă se plimba pe fața ei acum, alunecându-i sub bărbie ca s-o apuce ușor. Ea privi direct în ochii lui verzi, strălucitori.

Mă va săruta, gândi ea, și-și închise ochii.

Când gura lui se așeză în cele din urmă pe a ei, nu era explorarea pe care o aștepta ci o atingere dulce, ușoară care doar îi crescu dorința pentru mai mult. Ca și cum i-ar fi simțit dorințele, buzele lui se depărtară ușor, și presiunea crescu. În acest moment ea nu avu de ales. Tot ce putea face era să se dăruiască plăcerii momentului.

În timp ce sărutul se adânci, ea simți cealaltă mână a lui mișcându-i-se în jurul taliei, alunecându-i pe stomac, pe coșul pieptului, până când i se odihni pe sân. Căldura și puterea atingerii intime trimiseră unde de șoc prin ea, intensificând căldura care o cuprinsese deja.

Dar când simți degetele lui alunecând prin bluza ruptă ca să exploreze carnea de dedesubt, își reveni brusc și-și îndepărtă gura de a lui.

Încă respirând greu, se dădu un pas înapoi și-și duse o mână la gât, privindu-l cu ochi goi.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Ea își trecu o mână distrată prin părul ciufulit și râse nervos.

– O, nimic. Totul. Când ea văzu că el nu râdea, deveni serioasă. E doar locul nepotrivit și momentul nepotrivit. Te rog încearcă să înțelegi.

Încă încruntat, el deschise gura să vorbească, dar înainte să poată spune ceva, ea continuă:

– Acum hai să avem grijă de rana ta.

El ridică o mână.

– Așteaptă o clipă. Nu așa de repede. Întinse mâna și o apucă ferm de încheietura mâinii. Rana mea e bine. Acum, vreau să știu ce se întâmplă aici.

El începu s-o tragă spre sine, dar ea se înțepeni pe călcâie.

– Dă-mi drumul!

– Nu până nu-mi spui ce nu-i în regulă.

Necăjită de tonul lui de comandă, ea îl privi sfidător.

– Am fost atacată și aproape ucisă în noaptea asta, iată ce nu-i în regulă.

El dădu din cap.

– O.K., așa e. Dar nu e asta și tu știi.

– Nu-i destul? țipă ea. Acum dă-mi drumul.

Ochii lui îi căutară pe ai ei câteva secunde lungi, tăcute, apoi, brusc, îi dădu drumul.

– Minți, spuse el sec, apăsând fiecare silabă. Ori pe mine ori pe tine însăți.

Se îndreptă spre ușă. Când ajunse acolo, se întoarse.

– Există un cuvânt pentru femei ca tine, spuse el, și nu e drăguț.

– Ai tupeu! Cum îndrăznești să mă acuzi de ceva? Doar pentru că m-ai ajutat în seara asta, nu ai dreptul să mă târăști aici și... și să mă ataci.

– Să te atac? strigă el. Așa spui tu? Hai, doamnă, încearcă altceva.

– Ei bine, ai profitat de mine când eu... Ea se opri și-și mușcă buza în timp ce lacrimi de autocompătimire îi năvăleau în ochi.

– O, nu, spuse el dur. Poți să uiți lacrimile. Această scenă a domniței necăjite nu va da rezultat de două ori în aceeași noapte. Știi ce cred eu?

– Sincer, nu-mi pasă ce crezi, murmură ea. Vreau doar să...

– Ei bine, o să-ți spun oricum. Cred că te-ai obișnuit atât de mult să te închizi în turnul tău de fildeș și să ai de-a face cu bărbați drăguți și siguri ca acel papă-lapte șef al tău încât ești înspăimântată de propriile sentimente.

– Și tu ești acela care mă poate salva de la asta, presupun.

– Cine știe? Păreai destul de dispusă să încerci, acum câteva minute.

Ea roși.

– Nu-i cinstit. Ai profitat de mine. Acum o să-ți spun ce cred eu. Cred că ți-am rănit amorul-propriu, și ești furios pentru că nu am căzut suspinând la picioarele tale în seara asta.

El făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Glumești? Chiar crezi că sunt atât de disperat încât să-mi risipesc timpul făcându-mi probleme pentru o profesoară de colegiu care intră în panică și se dă înapoi în momentul în care lucrurile devin interesante? Mai scutește-mă, domnișoară!

– Interesant? Asta numești tu interesant? Ea făcu un pas spre el, apoi se răzgândi când ochii verzi începură să strălucească amenințător. Nu sunt una din... din... muierile tale, să știi.

El ridică o sprânceană și o privi.

– Muieri? Ascultă, domnișoară Talbot, aș prefera o muiere oricând unei belele ca tine.

– Ieși afară, spuse ea cu o voce joasă tremurând de enervare. Ieși afară de aici. Acum!

– Cu plăcere. El se întoarse și se năpusti afară, trântind ușa cu zgomot după el.

După ce Jake plecă, încă atâtată de mânia ei, Claire merse direct la ușă, o încuie și puse lanțul. Nu se putea ști de ce era capabil un bărbat ca acesta. Niciodată în viața ei nu mai fusese subiectul unui tratament atât de mitocănesc.

*

La prima oră luni dimineața, Curtis năvăli în biroul ei și se aplecă peste birou, cu o privire chinuită pe față.

– Doamne, Claire! spuse el. Tocmai am aflat ce s-a întâmplat la restaurant sâmbătă seara după ce am plecat. Te simți bine?

Ea își scoase ochelarii, se sprijini în scaun și-l privi amuzată.

– Bineînțeles că da, Curtis. Nu se vede?

El se cocoță pe marginea biroului ei.

– Nu-mi voi ierta niciodată pentru că te-am părăsit așa. Niciodată! Ai fi putut fi rănită grav. Violată! Asasinată!

– Ei, bine, n-am fost, îl asigură ea blând. Și totul e bine când se termină cu bine. Vreau să uit totul. În special ce s-a întâmplat după aceea, își spuse ea.

Cu o zi în urmă primise un telefon după altul de la prietenii ei, toți nerăbdători să audă ce i se întâmplase, și acum era sătulă de subiect. Kate, mai ales, fusese supărător de insistentă în cererile ei de informare despre

rolul lui Jake în întreaga poveste. Până acum reușise s-o aburească, dar Kate nu era ușor de convins, și Claire știa că avea să mai încerce.

Apoi își dădu seama că Curtis vorbea încă, autoacuzându-se, justificându-și acțiunile, și ea începuse să se plictisească.

– Curtis, ți-am spus deja că sunt perfect în regulă. N-a fost vina ta. De unde era să știi ce se va întâmpla?

– Ei bine, mă simt groaznic că nu am aflat nimic până azi-dimineață. Am fost plecat toată ziua ieri, am dus băieții la trecătoarea Stevens, și nu m-am întors acasă până târziu. Măcar dacă m-ai fi sunat și mi-ai fi spus.

– Cum aș fi putut, Curtis, când ai fost plecat toată ziua?

– Ai încercat măcar?

– Bineînțeles.

– Atunci e în regulă. O privi ca o bufniță, peste ochelari.

– Am auzit că Donovan a intervenit.

– Intervenit? întrebă ea sec. El doar mi-a salvat viața, asta-i tot. Dacă n-ar fi apărut, mi-e și frică să mă gândesc ce s-ar fi putut întâmpla.

Curtis alunecă de pe birou și-și puse pipa stinsă în gură.

– Dacă așa spui tu, remarcă țeapăn. Sper doar că nu ai nici o intenție să te cuplezi cu el. Felul ăsta de bărbat...

Ea râse tare.

– Să mă cuplez cu el? Crede-mă, Curtis, e departe de ce am eu în minte. Sau el.

– Ascultă, Claire, dacă ai nevoie de mai mult timp să te odihnești, sunt sigur că se poate aranja.

– Nu, mulțumesc, Curtis. Vreau să lucrez.

– Ei bine, în cazul ăsta, crezi că poți să te gândești la problema la care ne-a înhămat Donovan?

– Vrei să spui pregătirea pentru Scott Cunningham? întrebă ea încet.

El dădu din cap.

– Avem doar două săptămâni.

– Două săptămâni?! Ar trebui doi ani ca să bag ceva în capul ăla sec.

El își desfăcu mâinile și dădu din umeri.

– Ce pot să spun? E un meci important de sâmbăta viitoare într-o săptămână, cu tot tacâmul, și petrecerea cu dans, momentul important al anului pentru întreaga asociație a studenților. Se pare că dacă Scott nu joacă, Rainier nu are nici o șansă să învingă, și mi s-a spus că victoria e de importanță crucială pentru câțiva suporteri financiari ai colegiului.

Claire se ridică de la birou și începu să se plimbe prin camera mică.

– Nu văd cum aș putea face ceva cu el într-un timp atât de scurt, Curtis. Nu e posibil.

– Ascultă, Claire, spuse el pe un ton mai aspru, trebuie să-ți scoți din cap ideea că îi vei preda tontului ceva. Tot ce ai de făcut e să îndesi destulă informație în el astfel ca s-o poată reda la un test.

Ea îl fixă rece.

– Nu prea înțeleg, Curtis. Credeam că slujba noastră e să predăm.

– O, Claire, maturizează-te. Nu trebuie să înțelegi. Doar fă-o.

Când ea îi văzu privirea jenată și-i auzi nota neobișnuită de severitate din voce, își dădu seama brusc că el era înspăimântat. De ce? Să nu-și piardă slujba? Era titular. Nu-l puteau concedia. Dar îi puteau bloca promovarea și ea știa că el tânjea după postul de decan când bătrânul profesor Tewson se va retrage la anul.

– În regulă, Curtis, spuse ea liniștită. Voi avea grijă de asta.

*

Claire aranjă să-l întâlnească pe Scott în acea după-amiază în biroul ei. De data asta, era fericită să remarce, tânărul nu mai era atât de arogant sau impertinent. Părea chiar speriat și umil. Deși fusese forțată la acest compromis, ea era cea care-i va corecta lucrarea. Deci era la mâna ei, și el știa asta.

– Acum, Scott, spuse ea, va trebui să stabilim un program de pregătire pentru tine. Când ai timp? Ce-ai spune despre acum, și la ora trei în fiecare după-amiază, în biroul meu?

Ochii băiatului se măriră.

– O, nu pot, domnișoară Talbot. Cu meciul important pe care-l avem peste două săptămâni, ne antrenăm în

fiecare după-amiază, și antrenorul Donovan mă va ucide dacă lipsesc o zi. Mi-a dat drumul astăzi doar pentru că e important pentru mine să trec examenul.

Ea oftă adânc.

– Ei bine, atunci, o vom face seara. E bine pentru tine și pentru antrenorul tău?

Fața lui se lumină!

– E nemaipomenit!

– În regulă. Ea se gândi o clipă. Clădirea se încuie noaptea, așa că va trebui să ne întâlnim acasă la mine. Am putea începe diseară. Poți să vii pe la opt?

El dădu din cap, apoi se ridică neîndemânatic în picioare și stătu acolo, în timp ce ea îi scria adresa. E ca un copil mare și stângaci, gândi ea când îi înmână bucata de hârtie și se întrebă cum naiba se descurca într-un meci de fotbal, care în mod sigur presupunea grație și agilitate.

– Ne vedem diseară, atunci, spuse ea și se întoarse la testul pe care-l pregătea pentru orele de a doua zi.

Când își dădu seama că el încă stătea acolo, îl privi întrebător și fu șocată să vadă că fața lui era roșie. Avea ochii plecați și împăturea și despăturea bucata de hârtie cu adresa pe ea.

– Ăăă... domnișoară Talbot, se bâlbâi el. Eu, ăă... cred că vă datorez scuze pentru că trebuie să faceți asta. Și de asemenea pentru că sunt prost la cursul dumneavoatră.

Ochii lui albaștri erau atât de sinceri încât Claire se înmuie.

– E în regulă, Scott. Te înțeleg.

– Dar problema este, continuă el, că chiar îmi place fotbalul american. Și sunt un jucător bun. Antrenorul spune că n-ar fi surprins să primesc o ofertă de la o echipă profesionistă când termin facultatea. Dacă o termin, de fapt, adăugă el trist.

– Ei bine, nu-ți pot promite nimic, Scott, dar dacă vrei să muncești din greu, nu văd nici un motiv pentru care să n-o faci.

– O, voi munci. Zâmbi. Trebuie. Antrenorul spune același lucru, că depinde numai de mine, și dacă l-ați fi văzut vreodată enervat, ați ști că e convins de ceea ce spune.

– Îmi pot imagina, răspunse ea sec.

Gigantul blond ieși pe ușă, și Claire se întoarse la munca ei.

*

În fiecare seară din săptămâna următoare, Claire se întâlni cu Scott, după cum se înțeleseseră, în apartamentul ei. El venea mereu la timp și lecțiile erau lungi, ținând câteodată până aproape de miezul nopții.

Cum zilele treceau și Claire ajunsese să-l cunoască mai bine pe băiat, opinia ei inițială despre el se schimbă treptat. Nu era un geniu, și ea încă avea rezerve despre abilitatea lui de a trece un test cinstit, dar era mulțumită de hotărârea lui de a reuși.

O mare parte din râvna lui, desigur, era produsă de teama lui față de antrenor, și Claire își putea imagina felul dictatorial în care acesta își domina echipa. El nu știa înțelesul cuvântului compromis. Era ca el, sau deloc.

În a doua săptămână a ședințelor de pregătire, Claire începu chiar să spere că era o mică șansă ca Scott să poată trece un test, și când Curtis îl verifică următoarea luni după-amiază, îi spuse lui Claire.

– Bună treabă. Asta va rezolva toate problemele, nu-i așa? El își scutură capul admirativ. Trebuia să-ți las ție treaba. N-am visat niciodată că tăntălăul ar putea memora alfabetul, nemaivorbind de prologul Poveștilor din Canterbury.

– Nu e chiar așa tăntălău, protestă Claire. E doar atât de captivat de jocul ăla stupid încât nu și-a dat niciodată vreo șansă la învățat. În felul lui, e chiar strălucitor, de fapt. Avea doar nevoie de un stimulent.

– Dacă spui tu, aprobă Curtis sec. Cel puțin vine la pregătire?

– N-a lipsit niciodată, și asta spune multe, luând în considerare exigențele antrenorului. Îl epuizează pe săracul băiat. Ea își privi ceasul. De fapt, Scott trebuie să vină dintr-o clipă într-alta.

– Am crezut că vă întâlniți numai seara.

– A fost ideea lui să facem vreo două ședințe în plus săptămâna asta. Trebuie să-i acorzi încredere, Curtis.

Curtis se strâmbă și-și îngustă ochii.

– Ești sigură că nu e mai mult decât dorința de a învăța?

– Ce naiba vrei să spui?

– Doar că poate are mai mult interes pentru tine decât pentru învățătură.

Ea râse cu poftă.

– Glumești? E doar un băiat.

– Are douăzeci și doi de ani. Și tu ai douăzeci și patru. Gândește-te și tu...

– Crede-mă, Curtis, tot ce vrea e să treacă examenul, și mă privește ca pe unica lui speranță. Asta-i tot.

Totuși, după ce Curtis plecă, ea se întrebă dacă nu era o sămânță de adevăr în ceea ce spusese el. Observase o serie de lucruri ciudate în ultimul timp: câteva oftaturi adânci, o tendință de a-și muta scaunul mai aproape de al ei când capetele lor erau aplecate împreună deasupra unui pasaj mai dificil. Și de câteva ori, când îl pregătea pe un subiect mai greu, el o privise ciudat.

Nu, gândi ea, e o prostie. Vede în mine doar un profesor.

Chiar atunci se auzi un ciocănit la ușă, și Scott intră. Cu o privire hoțească peste umăr, el închise ușa repede și se așeză pe scaunul de lângă biroul ei.

Ea îl privi suspicioasă.

– Scott, ceva nu e în regulă?

– Nu. Nimic. El scoase o carte subțire din sac. Putem să începem direct cu Keats? Nu pot să stau mult.

Lucrară cu spor următoarea oră, și încă o dată Claire fu încurajată de progresul lui. De fapt, el părea să înțeleagă unele poezii la prima lectură, fără ajutorul ei.

Ea era atât de mulțumită, încât atunci când terminară întinse impulsiv o mână și o puse pe brațul lui.

– Scott, sunt încântată ce bine te descurci. Cred că vei fi gata pentru examen joi sau vineri.

El se înroși și privi podeaua, nespunând un cuvânt, respirând greu. După câteva secunde, își ridică ochii și o privi. Apoi, spre mirarea ei, apucă brusc mâna de pe brațul său, se aplecă și-și apropie fața de a ei.

– Domnișoară Talbot, răsuflă el. Claire. Nu mai suport. Trebuie să-ți spun ce simt pentru tine.

Spre oroarea ei, se dădu jos de pe scaun și îngenunche, încă ținându-i mâna. Înainte ca ea să scoată un cuvânt sau să-și poată trage mâna, el o ridică la buze și o acoperi cu sărutări umede, pătimașe.

Chiar atunci ușa se deschise și un Jake Donovan cu ochi sălbatici năvăli în cameră. Privi la tabloul ce se desfășura în fața ochilor săi, apoi merse la Scott, care era îngenuncheat la picioarele ei, și-l apucă de ceafă.

– M-am gândit că te voi găsi aici! strigă el. Ce naiba se întâmplă?

Capitolul 4

În timp ce Scott se ridică greoi în picioare, Claire se gândi ce să spună. Era atât de șocată de declarația lui de dragoste încât capul îi era ca într-un vârtej. Ea îl privi pe Jake, care clocotea de furie. După ce termină cu Scott, își întoarse mânia asupra ei.

– Am crezut că aranjamentul era să-l înveți ceva, nu să-l seduci, mârâi el pe un ton rece și amenințător.

Scott își regăsise vocea și-i luă apărarea.

– Ascultați, domnule antrenor, spuse el cu o voce șovăielnică, nu aveți nici un drept s-o acuzați pe Claire. Ea nu a făcut nimic rău.

Jake se roti și-i aruncă o privire ucigașă.

– Claire?

Scott își târșâi picioarele cu zgomot și Jake împinse cu un deget pieptul masiv al băiatului.

– Trebuia să fii la antrenament în după-amiaza asta. Ce faci aici? Vrei să joci fotbal sau nu?

– Păi, da, sigur că vreau, dar...

– Atunci du-te pe teren, unde ți-e locul.

Scott o privi pe Claire neajutorat, apoi se întoarse spre Jake.

– Nu e vina ei, domnule antrenor.

Atunci Claire vorbi:

– Scott, fă ce-ți spune.

Jake stătu cu brațele încrucișate la piept, privind în gol până când Scott ieși împleticindu-se din cameră, închizând ușa încet după el. Apoi el vru să spună ceva, dar ea i-o luă înainte.

– Ce e așa teribil pentru el să vrea să învețe ceva? întrebă ea pe un ton calm, rațional.

– Nu asta-i problema. Și-a luat un angajament față de echipă și mă aștept să-l onoreze.

– Nu crezi că-l forțezi cam mult?

– Nu. Nu cred. Și nu am nevoie să-mi spui tu cum să-mi tratez jucătorii.

Ea vedea că nu se pot înțelege.

– În regulă. Ai făcut lucrul pe care ai venit aici și ai obținut ce voiai. Acum, vrei să pleci?

– Bucuros, spuse el, luând-o spre ușă, dar înainte să plece se întoarse din nou spre ea. Amintește-ți, profesore, treaba ta e să-l faci pe Scott să treacă testul. Nimic mai mult. Ce face după meciul de sâmbătă e treaba lui, dar până atunci îmi va urma ordinele și nu se va mai învârti în jurul tău.

Claire își încrucișă brațele la piept și-l privi cât de semeț putu. Și-ar fi tăiat limba decât să-i dea satisfacția de a scoate un cuvânt în apărarea sa.

Ochii lor se săgetară într-o luptă a voințelor care păru să nu se mai termine. În cele din urmă, Jake își lăsă privirea s-o măsoare în sus și în jos, într-o evaluare insolentă.

– Deși probabil că ar trebui să-l avertizez că-și pierde timpul încercând să topească un bloc de gheață ca tine.

*

Joi, Scott susținu reexaminarea și, deși test nu fusese ușor, Claire putea spune că se descurcase când începu să-i corecteze lucrarea în noaptea aceea. Nota lui nu avea să fie strălucită. De fapt, era abia mediocră. Dar el va trece examenul și pe propriul merit, fără nici o favoare.

După scena groaznică din biroul ei, de luni după-amiază, când Jake năvălise și-l găsise pe Scott la picioarele ei, Claire avea dubii serioase că el se va mai arăta pentru ședința de pregătire din seara aceea. Dar sosi la timp, la ora opt, și subiectul nu mai fu menționat până când el părăsi apartamentul ei miercuri seara, la ultima lor întâlnire.

El ezită la ușă, apoi spuse:

– Sper că vei veni la meciul de sâmbătă. Și la dansul din acea noapte.

– O, nu cred, Scott. Nu sunt microbistă, și a trecut așa de mult timp de când am dansat ultima dată, încât am uitat cum se dansează.

– Chiar mi-ar plăcea să vii, insistă el.

– Vom vedea, spuse ea zâmbind.

Joi seara târziu, Curtis o sună acasă.

– Ei bine? A trecut?

– Da, Curtis, a trecut. Cu greu, dar a trecut. Acum, așa cum spuneai tu, toată lumea e fericită.

– Bună treabă, Claire. Îl voi suna pe Donovan chiar acum să-i dau veștile bune. Sau vrei s-o faci tu?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea în grabă.

Nu uitase cearta de luni după-amiază. El credea că ea e un bloc de gheață. Era adevărat? Și ce-i păsa ei ce credea el? Comportarea lui fusese brutală în ziua aceia, atât cu ea cât și cu Scott, și ea nu-l va ierta niciodată pentru asta.

Telefonul sună din nou imediat ce-l închise. Era Kate – cina din seara aceasta fusese contramandată și ele nu vorbiseră de câteva zile.

– Ei bine? A trecut fotbalistul tău testul?

– Da, a trecut. Tocmai am terminat de corectat lucrarea.

– Slavă Domnului că s-a terminat! Ascultă, de fapt am sunat să te întreb dacă tu și Curtis veniți la dansul de sâmbătă seara de după meci.

– O, nu cred. Cel puțin, Curtis n-a spus nimic. Nu-i pasă de lucrurile astea mai mult decât îmi pasă mie.

– Atunci vino cu noi. Vii la meci, nu-i așa?

– Nu aveam de gând.

– Nu va fi fotbalistul tău dezamăgit dacă nu vei apărea?

– Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

– Ei bine, cred că ar trebui măcar să apari, atât la meci cât și la dans.

– Se poartă rochii fanteziste anul ăsta, nu-i așa? întrebă Claire. Nu am cu ce să mă îmbrac.

– O, rezolvăm noi!

– O să mă mai gândesc și o să-ți spun.

La urma urmei, de ce nu s-ar duce? Mai fusese la câteva meciuri de fotbal american, și le găsise plicticoase. Avea un interes personal în acesta, oricum, luând în considerare munca ei cu Scott. Și el ar fi vrut s-o vadă acolo.

Cochetă puțin cu ideea de a-l suna pe Curtis, să vadă dacă el voia să se ducă, ori la meci, ori la dans. Dar era cam sătulă de Curtis și de manevrele lui protecoare. Cu toată vorbăria lui despre idealurile lui înalte și libertatea academică, el cedase presiunii pentru nota lui Scott din prima clipă.

Va merge, se hotărî Claire în cele din urmă, dar fără Curtis.

*

În ziua jocului era o vreme perfectă pentru fotbal, senină și rece, cu miros de lemn ars în aer. O brumă ușoară picurase arțarii uriași care încadrau bulevardul Colegiului în nuanțe strălucitoare de portocaliu, roșu și auriu, și un soare rece de noiembrie strălucea pe un cer albastru strălucitor. În ultima săptămână Claire auzise orchestra școlii repetând pe stadion, din biroul ei, și chiar și ea începu să se lase cuprinsă de spiritul evenimentului.

Kate și Harold se opriră la apartamentul ei la ora unu după-amiază ca s-o ia.

Cum acesta avea să fie un meci local, jucat de două echipe din Seattle, era o asistență imensă, și când urcară rampa lungă și curbată de beton spre locurile lor, stadionul era deja plin pe trei sferturi.

Orchestra era pe teren, aranjându-se în modele complicate și cântând tare imnul colegiului în timp ce tribuna studenților de la Rainier flutura stindarde purpuriu cu auriu pentru a-și exprima susținerea pentru echipa gazdă.

În ciuda ei însăși, Claire se simți emoționată de mulțime, de zgomot, de muzică, de culoare.

Pe la două, orchestra se retrase. Deodată se auzi un urlet puternic în timp ce echipa Rainier, cu căști aurii, ieși în alergare din tunel pe teren, cu antrenorul lor în frunte.

– Donovan! Donovan! urla mulțimea, și bărbatul înalt le făcu cu mâna în drum spre bancă.

Apoi cele două echipe se aliniară față-n față la linia de cincizeci de yarzi, se auzi un fluier, și jocul începu.

– Acum! urlă Kate pe deasupra vuietului, nu-ți pare bine că ai venit?

– Da! urlă și Claire. Aș vrea doar să înțeleg ce se întâmplă.

– Nu ai nevoie, îi răspunse Kate veselă. Tot ce ai nevoie să știi acum e că Rainier a câștigat aruncarea, ceea ce înseamnă că prietenul tău Scott duce mingea. El e numărul patruzeci. Nu-l pierde din ochi.

După cinci minute, Claire era așa de confuză că nu putea spune care sunt echipele, cu atât mai puțin să-l urmărească pe numărul patruzeci. În scurtele intervale în care reușea să-l privească pe Scott în vânzoleala de

jucători, era uimită de grația și precizia mișcărilor lui, și ar fi recunoscut cu greu namila stângace care abia putea să plece dintr-o cameră fără să se împiedice.

De-a lungul majorității meciului Jake stătu cu brațele încrucișate pe piept, privind orice mișcare în teren. Din când în când striga un ordin la jucătorii săi de pe teren, sau se plimba în susul și în josul liniei de margine din fața băncii, dar majoritatea timpului era liniștit și tăcut.

Când meciul se sfârși, tribuna studenților de la Rainier deveni sălbatică, năvălind pe teren, rupând stâlpii porții și strângându-se în jurul gladiatorilor lor triumfători. Apoi, ca unul singur, jucătorii, obosiți și murdari, îl ridicară pe antrenor pe umeri și-l cărară spre tunelul de ieșire.

Kate jubila.

– Am făcut-o! strigă ea. Am învins!

– Asta am înțeles și eu, spuse Claire.

– Și Scott e eroul meciului, continuă Kate emoționată. Va trebui să-i acorzi credit lui Jake Donovam, Claire. A făcut miracole cu echipa, și poți să pariezi că va fi omul momentului pe aici, ceva timp.

*

În noaptea aceea, când Claire păși în sala de sport unde avea loc dansul, cuvintele lui Kate îi sunau încă în urechi. Numele lui Jake Donovan părea să fie pe buzele tuturor. Omul momentului, într-adevăr! gândi ea. Dacă ar fi știut ei ce om egoist nemilos era, nu l-ar mai fi ridicat atâta în slăvi.

Claire recunoscu câteva fețe familiare în timp ce-și făcea loc prin mulțime, împinsă înainte de Kate, și nu după mult timp începu să se simtă jenată sub privirile sincer șocate ale celor care o salutau.

Îl văzu pe Scott imediat, constituția lui de uriaș dominându-i pe toți cei din sală.

Era înconjurat de un stol de frumuseți dar în clipa în care o văzu pe Claire le dădu la o parte și începu să-și facă loc spre ea prin mulțime.

– Felicitări, Scott, spuse ea cu un zâmbet. Am auzit că ești eroul zilei.

– Ai fost acolo? întrebă el nerăbdător. M-ai văzut jucând?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Am fost foarte impresionată. N-am înțeles mult din ce se întâmpla, dar am reușit să te urmăresc majoritatea timpului.

El zâmbi.

– E bine.

Orchestra școlii cânta melodii de dans, dar deodată se opri. Se auzi un sunet de clopoțel și toți ochii se întoarseră spre estradă, unde președintele colegiului le atrăgea atenția.

– Voi fi scurt, spuse el în microfon, stârnind chiote de aprobare din mulțime. Tuși și continuă. Dar cred că toți vrem să ne arătăm aprecierea pentru succesul de azi al antrenorului nostru de fotbal. Alte chiote. Aș vrea să vă prezint omul momentului, Jake Donovan! Ochii lui căutară prin sală, apoi făcu semn cu mâna. Vino aici, Jake, și spune câteva cuvinte.

În timp ce mulțimea aplauda, Claire își întoarse gâtul să-l vadă.

El merse până la microfon, apoi se opri, în timp ce mulțimea izbucni în chiote, bătând din palme, fluierând, bătând din picioare.

Când în cele din urmă se făcu liniște, începu să vorbească pe un ton jos, bine modulat și sigur.

– Mulțumesc, spuse el. A fost o zi mare pentru noi toți de la colegiul Rainier, dar trebuie să vă spun că meritul aparține echipei. I-am alergat din greu sezonul ăsta, și pe lângă toate orele de antrenament, au trebuit să urmeze de asemenea programul de cursuri. Puteți fi mândri de ei, cum sunt și eu, pentru disciplina și dăruirea arătată de ei toți. Vă mulțumesc din nou.

Cu aceasta, făcu semn cu mâna mulțimii și sări ușor jos de pe scenă, în alte chiote. Orchestra începu să cânte, și curând câteva cupluri ajunseră pe ringul de dans.

Scott, încă stând lângă Claire, se întoarse spre ea.

– Dansezi cu mine?

Apoi, totul se întâmplă atât de repede încât Claire fu cuprinsă până peste cap de un val de emoție.

Deși unul după altul bărbații cu care lucra o invitară la dans, unii pe care abia îi cunoștea, Scott era mereu lângă ea, și se părea că dansa mereu cu el. Curtis se arătă și el.

– Te-am recunoscut cu greu, Claire, remarcă el în timp ce valsa cu ea sub privirea mâhnită a lui Scott. Arăți ca o persoană complet diferită.

Deși tonul lui era admirativ, Claire detectă o notă de critică în cuvintele lui, și simți cum îi scade entuziasmul.

– Sună ca și cum n-ai fi de acord, remarcă ea.

El se dădu înapoi, ținând-o ușor la o lungime de un braț, și dădu din umeri.

– Ei bine, trebuie să admiți că nu e chiar imaginea potrivită pentru o tânără profesoară printre studenți. N-am putut să nu observ, de exemplu, că Cunningham nu-și poate lua ochii de la tine.

Claire tocmai se hotărâse să-i spună ce gândea despre părerea lui, când simți brusc o mână în jurul taliei și auzi vocea fermă și adâncă a lui Donovan.

– Îmi permiți? întrebă el blând, și înainte ca ea sau Curtis să poată spune ceva, o întoarse cu fața la el și o purtă de acolo cu pași lungi, siguri. Imediat ce se îndepărtară, o privi și spuse pe un ton amuzat: Ai probleme cu prietenul tău?

– Nu e prietenul meu, spuse ea printre dinți, și îi păru imediat rău când văzu rânjetul de satisfacție răspândindu-i-se pe față.

– Asta e bine, spuse el și o trase și mai aproape.

El nu mai spuse nimic, doar fredona, puțin fals și o conducea cu măiestrie. Era cu mult mai înalt decât Curtis, picioarele mult mai lungi și strânsoarea lui mult mai fermă, încât tot ce putea face era să se lase purtată.

După un timp, părea că muzica se îndepărtase, și ea simți răcoare pe umerii goi. Deschise ochii și văzu că ajunseseră pe culoarul sălii de sport.

– Ți-e frig? întrebă el cu voce joasă.

– Da, puțin.

– Hai în biroul meu. E cald acolo.

– De ce?

– Vreau să vorbesc cu tine.

– Despre ce?

El se încruntă.

– Ești foarte suspicioasă, doamnă profesoară. Nu te voi ataca. Vreau doar să-ți vorbesc. Făcu o pauză. M-am gândit mult la ce s-a întâmplat între noi și-ți datorez scuze.

– În regulă. Îți primesc scuzele. Ce e de vorbit?

– Ei bine, e mai mult decât atât. Speram că putem fi prieteni.

Mâinile lui erau pe brațele ei goale acum, ținând-o ușor. Ea tremură din nou. Era culmea nebuniei să-l lase pe acest bărbat s-o convingă să meargă singură cu el în biroul lui. Și ce voia să zică prin afirmația lui că voia să fie prieteni? Îl privi, încercând să-i ghicească gândurile. Nu putea avea încredere în el, știa asta, dar era așa de curioasă încât se simțea obligată să afle.

– În regulă, spuse ea în cele din urmă. Dar numai pentru câteva minute.

El își puse ușor un braț peste umerii ei și merseră împreună spre spatele clădirii. Cerul era senin, cu milioane de stele strălucind și o lună enormă și galbenă atârnând pe cerul albastru întunecat.

După ce merseseră vreo zece metri, el se opri și scoase un mănunchi de chei din buzunar. Ea îl privi cum se apleacă și descuie ușa. Lumina lunii îi cădea pe părul brunet și îi arunca umbre interesante pe față.

El împinse ușa, se dădu un pas înapoi și o conduse înăuntru. Era o mică lampă aprinsă pe un birou ordonat, în centrul camerei. Cumva ea se aștepta la lucruri înghesuite, cu echipament sportiv și miros înțepător de vestiar de bărbați. În schimb, arăta mai degrabă ca biroul privat al unui om de afaceri.

Pe pereți erau poze de vânătoare, câteva fotografii cu sportivi în acțiune, un dulap pentru dosare într-un colț al camerei, și pe peretele opus o canapea joasă. Un slab miros de tutun și săpun plutea în aer și, așa cum promisese el, era încântător de cald.

Jake închise ușa și se sprijini de ea, cu brațele încrucișate la piept, privind-o întrebător.

– Pari surprinsă, remarcă el. La ce te așteptai? Fotografii de femei goale pe pereți?

Ea zâmbi.

– Nu, nu chiar. Merse la un grup de fotografii de deasupra canapelei și le inspectă. Dar sunt impresionată cât de ordonat ești.

El veni în spatele ei.

– A, ăsta e talentul meu organizatoric.

– E un birou impresionant, spuse ea. Cel puțin la fel de mare și confortabil ca al președintelui.

– A fost o parte din înțelegere când am fost de acord să vin aici! Un birou pe care să-l pot folosi să-mi dirijez afacerile.

Ea întoarse capul și-l privi.

– Așa e. Am auzit că nu primești salariu. Cu ce te mai ocupi? Sau sunt prea curioasă?

– Deloc. Am niște afaceri cu companii de material sportiv. Câteva investiții, nimic spectaculos. Îmi place să negociez la bursa de valori.

– Ai absolvit finanțele, nu-i așa?

– Așa e. Treabă fascinantă, economia.

Ea râse.

– Mă tem că nu mă pricep deloc.

El ajunse lângă o servantă de mahon frumos sculptată.

– Vrei ceva de băut? Te va încălzi.

– Da, spuse ea după un moment de ezitare. Cred că da.

– Stai jos, atunci, și voi prepara niște coniac cu sifon. Fără gheață. E în regulă?

– E bine.

Ea se așeză precaută pe marginea canapelei, strângându-și brațele și privindu-l cum prepară băuturile.

El se întoarse și-i dădu un pahar, apoi se așeză lângă ea, puțin mai la distanță.

– Noroc, spuse el, ridicându-și paharul.

Ea luă o sorbitură din băutură, apoi încă una. Cum coniacul îi aluneca pe gât, părea s-o încălzească, dar era încă nervoasă. El se aplecase în față, cu coatele pe genunchi, cu picioarele lungi depărtate, ținând paharul în mâini.

– Ai spus că vrei să-mi vorbești, spuse ea.

– Da. Se lăsă pe brațul canapelei. Acum că s-a terminat – problemele academice ale lui Scott, marele joc – am avut puțin timp să mă gândesc cum m-am purtat cu tine, și nu-mi place. Ridică o mână și se frecă pe ceafă. Vreau să știi că înțeleg cum gândești, că educația e mult mai importantă decât un joc prostesc. Ar fi trebuit să încerc mai mult să-ți înțeleg punctul de vedere.

Nimic din ce ar fi putut el spune n-ar fi mirat-o mai mult.

– Ei bine, nu am fost chiar un exemplu de tact și înțelegere, spuse ea rar. Și nu e un joc prostesc. Recunosc

că în majoritatea timpului nu înțeleg ce se întâmplă, dar îmi place emoția spectacolului. Și așa cum spui, acum s-a terminat.

– Ei bine, asta e, spuse el zâmbind. Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Nu vreau să se termine.

– Ce vrei să spui? Ce nu vrei să se termine?

El dădu capul pe spate, golindu-și paharul, și ea privi hipnotizată la gâtul lui când înghițea.

Apoi el o privi direct în ochi.

– Tu și cu mine, spuse el scurt.

– Tot nu înțeleg. Vrei să spui...

– Spun exact ce se aude. Vreau să te cunosc mai bine, să te văd mai mult.

– De ce?

Ochii lui se deschiseră.

– De ce? Ei bine, pentru același motiv pentru care un bărbat vrea să cunoască o femeie. El dădu din umeri. Să ne distrăm, să facem unele lucruri împreună, să aflăm dacă e o atracție între noi. El se apropie și-i zâmbi larg. Deși cred că amândoi știm deja răspunsul.

– În mod sigur mergi direct la țintă, remarcă ea.

Sugestia lui o aruncase într-o confuzie totală. Bărbații ca Jake Donovan nu-i spuneau astfel de lucruri, și ea nu știa cum să răspundă, sau măcar cum să reacționeze. Pe de o parte, putea fi considerat o insultă faptul că el o vedea ca pe încă o cucerire ușoară, pe de altă parte, era flatant că el își dădea osteneala.

În orice caz, ea nu vedea că ar avea ceva de pierdut jucându-se un pic cu el, să vadă care îi sunt intențiile. Era

sătulă de relația cu Curtis, și-și pierduse tot respectul pentru el, în afacerea cu Scott. Cât despre Scott, deși era flatată de interesul lui pentru ea, îl privea ca pe un copil imatur, în ciuda apropierii lor de vârstă. Jake Donovan, pe de altă parte, era un bărbat adevărat.

Între timp, el se mutase și mai aproape, astfel că corpurile li se atingeau. Ea își ținu respirația, privind, în timp ce mâna lui se întindea încet să-i atingă umărul gol. Când degetele lui lungi o atinseră, o căldură plăcută începu să-i călătorească în susul și în josul brațului, până când îi umplu tot corpul.

O senzație ciudată îi curgea prin vene, iscându-i dorința pentru mai mult și făcând-o să se teamă puțin. La ce se aștepta el de la ea? Începu din nou să tremure.

– Încă ți-e frig, îi murmură el în ureche.

Înainte să poată nega, brațul lui se încolăci în jurul ei, și el își așeză buzele pe umărul ei. Ea respiraă scurt și stătu nemișcată, neputând să vorbească sau să se miște. Gura lui era la baza gâtului ei acum, frecându-și nasul sub maxilarul ei. Brațele lui se încordară și ea se întoarse fără cuvinte cu fața la el.

În lumina slabă aruncată de lampa de pe birou el arăta atât de frumos! Ochii verzi îi străluceau de dorință, și umbrele făcute de pometii obrajilor lui și de falca lui ieșeau în relief. Incapabilă să se oprească, ea închise ochii și-și lăsă corpul în voia lui.

Capitolul 5

Când gura lui Jake o găsi pe a ei în cele din urmă, era ca și cum ar fi venit acasă după o lungă absență, sau ca și cum ar fi găsit un port sigur după ani de căutări. Sărutul începu cu o explorare blândă, gura lui frecându-se ușor de a ei. Treptat, cum presiunea creștea și devenea mai insistentă, Claire pur și simplu se abandonă.

După un timp Jake se trase înapoi și când ea deschise ochii el o privea, ochii lui strălucind de dorință sinceră. Respira greu. Apoi, fără un cuvânt, gura lui se deschise și coborî peste a ei cu o asemenea intensitate încât ea fu împinsă înapoi pe sofa și el ajunse pe jumătate deasupra ei.

Limba lui fierbinte îi trecu printre buze, depărtându-le până când în cele din urmă, cu un oftat, ea renunță la rezistență și i se dărui. Mâna de pe umărul ei se mișcă în jos, alunecând peste materialul subțire al rochiei până îi

acoperi pielea goală, fierbinte, degetele lui lungi jucându-se cu mamelonul întărit și durând-o atât de tare încât ea gemu.

Claire putea simți duritatea părții de jos a corpului lui apăsându-i pe coapsă și știu că el e la fel de excitat ca ea. El începu să umble la bustul rochiei acum, trăgându-i bretelele peste umeri astfel că-i dezgoli sânul. Speriată, încercă să se ridice dar, când gura lui o lăsă pe a ei și se aplecă mai jos, pe sân, ea se lăsă pe spate cu un oftat, copleșită de extazul momentului.

Apoi, pe când buzele lui făceau minuni pe sânul ei, mâna lui coborî pe coșul pieptului, pe talie, pe stomac până când ajunse în cele din urmă pe coapsele ei. Atunci neliniștea o cuprinse.

De data asta se luptă sincer, astfel că el n-o putu ignora. Gura de pe sânul ei se mută pe gât și bărbie, căutând-o pe a ei, dar ea își întoarse capul într-o parte și se aplecă să se acopere. El își ridică ochii și o privi.

– Ce nu e bine? șopti el aspru. Te-a durut?

O, Doamne, gândi ea, mă va acuza iar că-l atât.

– Jake, spuse ea tremurat, te miști prea repede pentru mine. Tu... mă sperii.

El privi în altă parte, gânditor. Când în cele din urmă se întoarse spre ea, îi puse bretelele rochiei la loc pe umăr și o trase lângă el.

– Ai dreptate. Îmi pare rău. Cred că m-am lăsat furat. Trebuia să-mi dau seama... Se opri și zâmbi. Doar că ai o influență stranie asupra libidoului meu, profesore.

El se ridică în picioare și-i întinse o mână s-o ajute. Apoi își puse brațele în jurul ei și o ținu îmbrățișată ușor. După o clipă, își puse mâinile pe umerii ei și o privi în ochi.

– E în regulă?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Da. Jake, sper că nu crezi că sunt – știi tu, ce ai spus mai înainte.

El își scutură solemn capul.

– Nu cred nimic, decât că îmi place de tine, vreau să te cunosc mai bine, și sper că n-am dat-o în bară grăbindu-mă.

– Nu, murmură ea cu ușurare. Nu ai dat-o în bară.

De fapt, ea îi găsea fervoarea flatantă. Nu cunoscuse nici un bărbat care să-și piardă controlul din cauza ei până acum, și era o experiență plăcută.

– Bine. Atunci vom încerca din nou? Putem lua cina într-o seară, săptămâna viitoare, și s-o luăm încet. Cum sună?

Suna minunat, dar nu voia să pară atât de dornică precum se simțea.

– Da. Mi-ar plăcea.

– Vrei să ne întoarcem la dans? Sau te pot duce acasă, dacă vrei.

– Nu, spuse ea repede. Nu cred. Am venit cu niște prieteni, și cred că ar fi cel mai bine să mă întorc acasă cu ei. Probabil că mă caută chiar acum.

– Sper că nu personajul acela Gregg, spuse el sever. Sau Scott.

Primul ei impuls fu să-i explice că nici unul dintre cei doi nu însemna nimic pentru ea, dar apoi se hotărî că el nu avea nevoie de aisgurări și Claire nu voia să apară așa de ușor de cucerit.

– Nu, spuse ea. Nu în seara asta.

Ieșiră, și după ce Jake încuie ușa biroului începură să meargă încet spre sala de bal. Cum se apropiară, muzica și zgomotul mulțimii crescură, aducând-o brusc pe Claire în lumea reală. La intrare îi văzu pe Kate și Harold cu hainele pe ei, evident gata de plecare.

Dar acum era singură, departe de căldura lui, de magia mâinilor și gurii lui, de presiunea lui, și întregul episod începu să semene tot mai mult cu un vis frumos dar îndepărtat.

El n-o va căuta. Ar fi fost o proastă să se bazeze pe asta. Ca Cenușăreasa, se va întoarce curând la realitate cu o bufnitură. Probabil că va fi mai bine așa. Ea nu putea spera să capteze interesul unui bărbat ca Jake Donovan pentru mult timp, sau să facă față experienței lui în afaceri amoroase.

Trecând prin sufragerie în drumul spre pat, ea privi la suportul de cărți de lângă birou. Rândurile ordonate legate în diferite culori păreau prieteni vechi. Se simțea în siguranță cu ele.

*

Era în biroul ei când sună telefonul. Când auzi vocea lui Jake, inima începu să-i bată atât de tare încât era

sigură că el o putea auzi la celălalt capăt al firului. Amețită de ușurare și nervi, se scufundă încet în scaunul ei.

– Ți-ar plăcea să iei cina cu mine sâmbătă seara? Tonul lui era obișnuit, ca și cum nu ar fi fost cea mai importantă întrebare pusă în întreaga istorie a omenirii.

– Da, reuși ea să spună în cele din urmă. Mi-ar plăcea.

– Bine. M-am gândit că ar fi amuzant să ne jucăm de-a turiștii, poate în Space Needle. Apoi putem să ne plimbăm prin centru. Mereu se întâmplă ceva. Cum ți se pare?

– Minunat. Ea nu adăugă că era probabil singura persoană din Seattle care nu fusese la elegantul restaurant rotitor sus, pe clădirea-simbol a orașului.

– Te iau eu pe la șapte. O.K.?

– O.K.

După ce închise telefonul, Claire se reținu cu greu să nu se ridice și să danseze prin cameră. Avea nevoie de o rochie nouă, era esențial. În garderoba ei nu avea nimic. Ce era destul de bun pentru Curtis Gregg și cinele lui plicticoase, nu era ceva ce un bărbat ca Jake Donovan ar fi apreciat.

*

Când clopoțelul de la ușă sună, Claire aproape că se împiedică. Era puțin nesigură pe noile sandale aurii cu toc înalt, și trebui să se oprească în mijlocul camerei să-și tragă răsuflarea înainte să-l primească. În cele din urmă, își netezi rochia apoi începu să meargă încet spre ușă și o deschise.

El arăta senzațional într-un costum sobru albastru-închis, cămașă albă și cravată în dungi. Părul lui castaniu-închis fusese tuns de curând și era îngrijit pieptănat. Era proaspăt bărbierit, și când trecu pe lângă ea, Claire prinse o adiere slabă de after-shave.

– Îmi pare rău că am întârziat, spuse el imediat. E un meci la Kingdome și traficul a fost aglomerat până la podul West Seattle.

Claire dădu seama că nu are idee unde locuiește el.

– De unde vii? întrebă ea.

– De acasă.

– Și unde e asta?

– O, cred că nu ți-am spus niciodată. Am un apartament în Madison Park, pe lac.

– Trebuie să ai o barcă, atunci.

– Așa e. O barcă Chris Craft, de douăzeci de metri. O iau în insulele San Juan în fiecare vară. O să te scot să navigăm când vremea se va face mai bună, la primăvară.

Inima lui Claire se strânse. Total incapabilă să învețe să înoate, în ciuda anilor de lecții din copilărie, era înspăimântată de apă. Dar la primăvară el va fi probabil de mult plecat din viața ei.

În cele trei zile de când o sunase, ea se gândise la asta serios. Poate că era o romantică, dar nu era proastă și era conștientă că un bărbat ca acesta nu se va stabili la o singură femeie. De asemenea, se cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că nu putea tolera să-l împartă cu altcineva. Intenția ei era să se bucure că e cu el atâta timp cât

putea controla situația, apoi să-l lase să plece când el va fi obosit să încerce să se culce cu ea. Claire era absolut sigură că, o dată ce se va întâmpla asta, el își va pierde repede interesul pentru ea.

Brusc, deveni conștientă că el o privește.

– Ai spus ceva? întrebă ea.

– Nu. N-am spus nimic. Priveam doar.

Expresia sinceră de apreciere de pe fața lui în timp ce o măsura din cap până-n picioare o făcu să se îmbujoreze. Era jenată și mulțumită în același timp.

– Văd, spuse ea veselă. Trec testul?

El făcu un pas spre ea, acoperind spațiul dintre ei și o atinse ușor pe față.

– Cu felicitări, mumură el și se aplecă s-o sărute ușor pe gură. Am făcut rezervări pentru ora opt. Dacă plecăm acum, ajungem la timp.

*

Space Needle era în centrul Seattle-ului, în inima orașului, și cum în zonă erau și Opera, Pavilionul Științelor și stadionul, era mereu aglomerat. Jake parcă în garajul acoperit de pe strada Mercer, și merseră pe jos câteva zeci de metri spre structura înaltă și subțire care domina orașul.

Urcând până sus în liftul de sticlă pentru prima oară, Claire avu emoții. Era o noapte senină și rece și în timp ce urcau, luminile clădirilor înalte ale orașului și vapoarele în portul aglomerat ofereau o panoramă strălucitoare.

Ca și cum i-ar fi simțit neliniștea, Jake își ținu mâna ferm pe cotul ei în timpul călătoriei ce părea fără sfârșit, și când ajunseră la ultimul etaj o conduse în holul restaurantului.

– Primul zbor e cel mai greu, remarcă el în timp ce se ducea la biroul de rezervări. Data viitoare nici măcar nu vei observa înălțimea.

Când fură așezați la o masă lângă fereastră, Claire își uită disconfortul inițial de a fi așa de sus, și privi cu fascinație la priveliștea în continuă mișcare. Restaurantul circular se rotea atât de încet, încât nu dădea senzația de mișcare, dar cam la fiecare cinci minute o nouă parte a orașului se dezvăluia privirilor.

Ea se uită la Jake și-l văzu privind-o cu o strălucire amuzată în ochii verzi.

– Ai rău de înălțime? întrebă el.

– Nu, deloc. E minunat – acum că sunt aici.

– Ești îngrijorată de coborâre?

– Nu, spuse ea sincer. Se gândea că nu-și va mai face griji pentru nici un alt lucru din lume, cu prezența lui încurajatoare lângă ea, dar nu-i putea spune.

Chelnerița veni la masa lor, le înmână meniurile și-i întrebă dacă vor ceva de băut. Jake îi aruncă o privire întrebătoare lui Claire.

– Ce zici de asta?

– Aș dori un pahar de sherry cu frișcă, vă rog.

– Eu vreau o vodcă, spuse Jake.

Când chelnerița plecă, se lăsă în scaunul lui, scoase un pachet de țigări și-i oferi una.

– Nu, mulțumesc, spuse ea.

El își aprinse una și puse pachetul deoparte.

– Ai renunțat, nu-i așa, ca orice persoană înțeleaptă?

– N-am încercat niciodată să fumez.

– Fată deșteaptă.

– Sunt surprinsă că tu fumezi. Credeam că sportivii nu fac excese.

El îngăimă ceva, înecându-se puțin cu fumul, și întinse mâna după apă.

– Îmi cer scuze, spuse el, bând tot paharul. Nu știu unde ai auzit asta, dar e sigur o invenție. E adevărat că atunci când un sportiv se antrenează n-ar trebui să fumeze sau să bea, sau să facă alte excese, dar a trecut mult timp de când jucam efectiv. Oricum, mă limitez la două-trei țigări pe zi. Totul cu moderație, știi, și merg bine cu o băutură înainte de cină.

– Vorbind de joc, spuse ea, de ce n-ai mai jucat fotbal? Cineva mi-a spus că erai la apogeul carierei când te-ai lăsat.

– Nu e chiar adevărat. Eram în punctul în care făcusem ce-mi propusesem, să concurez cu cei mai buni, și reușisem. Nu aveam unde să mă mai duc decât în jos. M-am decis să nu mă cramponez până voi fi forțat să renunț.

– Îți lipsește?

El gândi un moment, fumând, apoi spuse:

– Da, bineînțeles. Îmi lipsesc emoțiile, mulțimea, uralele. Dar nu-mi lipsește să am o întreagă echipă defensivă, cu o greutate medie de o sută de kilograme de mușchi, prinzându-mă în spatele propriei linii și făcând tot posibilul să mă trântească la pământ.

Ea se strâmbă.

– Sună teribil! Cum ai ajuns să faci o treabă atât de periculoasă?

El dădu din umeri și-și stinse țigara.

– Eram bun, spuse el simplu. Nu e ăsta motivul pentru care cineva face ceva? Tu, de exemplu. Din câte mi-a spus Scott, ești o profesoară teribil de bună, cu o abilitate remarcabilă de a-ți transmite entuziasmul pentru materia ta studenților tăi. Nu e ăsta un motiv bun ca să te ții de asta?

– Presupun că da, spuse ea rar. Cred că niciodată nu m-am gândit. M-am apucat de predat considerând că este cea mai bună cale de a face exact ceea ce îmi place.

– Vezi ce vreau să spun? E același lucru.

Ea râse.

– Da, dar eu nu-mi rup oasele predând.

– Nu, dar trebuie să ai de-a face cu studenți recalcitranți, ca Scott, de exemplu. Sau, continuă el rânjind, cu antrenori încăpățânați și asociații ale studenților.

Chelnerița se întoarse cu băuturile și amândoi începură să-și consulte meniurile.

*

Era aproape miezul nopții când se întoarseră în sfârșit la apartamentul ei. După o cină minunată, se plimbaseră prin centru. Era un concert pe stadion, trupe cu tobă și trompete mărșăluind, și terminară la Târgul Alimentelor, cu o napolitană belgiană cu căpșuni și o ceașcă de cafea fierbinte.

Fusese o seară perfectă, de departe cea mai frumoasă pe care Claire și-o putea aminti, și-i părea rău că

se termină. Oricum, când se apropiară de strada ei, începu să simtă un ușor tremur de anxietate la ce putea urma.

Problema era că-i plăcea de el. Putea vorbi orice cu el, și nici măcar o dată în timpul serii nu insistase, nici măcar cu un cuvânt sugestiv sau cu tonul vocii. Pur și simplu s-au distrat foarte bine împreună. Deși era încă hotărâtă că trebuie să țină situația sub control, îi era teamă de posibilitatea ca seara plăcută să se termine într-o luptă a voințelor.

El trase pe trotuarul din fața apartamentului ei, opri motorul și-și puse brațul pe spătarul scaunului ei.

– A fost o seară minunată, Claire, spuse el.

– Da, a fost. Mulțumesc foarte mult. Cuvintele ei păreau și excesiv de politicoase. Chiar m-am distrat, Jake, adăgă ea pe un ton mai cald.

Brațul lui îi alunecă pe umeri, și el întinse cealaltă mână să i-o pună pe obraz.

– Mă inviți la un pahar înainte de culcare? întrebă el cu o voce joasă, răgușită.

Ea fu aruncată imediat într-o stare de confuzie. Anticipase întrebarea pe tot drumul spre casă și se hotărâse să refuze, dar când întrebarea venise în cele din urmă, mintea ei nu părea să funcționeze rațional. Degetele lui se mișcau ușor pe fața ei, atingându-i gura, ochii, mângâindu-i ceafa.

– Sunt puțin obosită, spuse ea nesigură, și făcu o încercare slabă să se depărteze câțiva centimetri de persoana lui tulburătoare. Poate altă dată.

– O.K., spuse el prompt. Înțeleg.

Era atât de mirată de faptul că el fusese de acord atât de ușor, încât era total nepregătită pentru următoarea lui mișcare. În loc să-i dea drumul și să se dea la o parte, cum se aștepta, mâna de pe fața ei o apucă brusc de gât, și gura lui coborî peste a ei, într-un sărut adânc.

Ea se simți slăbind, scufundându-se într-un răspuns pasionat și instinctiv la căldura gurii și limbii lui. Capul îi căzu pe spate, și își închise ochii. Nu avea în minte decât gândul că nu voia să se termine niciodată. Cu brațele lui puternice în jurul ei, cu gura lui apăsată asupra gurii ei, o intensă căldură îi inunda tot corpul, provocând o asemenea letargie în ea încât orice mișcare, orice gând chiar, păreau total peste puterile ei.

Când mâna lui îi acoperi sânul, ea deveni brusc conștientă că se apropia periculos de punctul din care nu mai exista cale de întoarcere. Câteva minute în plus și el va fi înăuntrul apartamentului ei, în ciuda tuturor hotărârilor ei ferme. Trebuia să oprească totul chiar acum, cât încă era în stare.

Mâna lui se mișca încet înainte și înapoi pe sânii ei acum, oprindu-se să se joace ușor pe sfârcurile încordate, care se distingeau clar sub lâna subțire a rochiei ei.

Ea trase aer în piept, puse mâna pe mâna lui și i-o îndepărtă. Jake rezistă puțin, dar văzând că e hotărâtă, își puse brațele în jurul ei și o trase ușor spre el, odihnindu-și bărbia pe creștetul ei. O ținu așa mult timp, fără să se miște, tăcut, ca și cum ar fi avut nevoie să-și recapete controlul înainte să spună ceva.

Claire era perfect mulțumită să rămână așa cum erau. Îi plăceau brațele lui puternice în jurul ei, inima lui bătând așa de aproape de a ei. N-o amenința nimic acum, și treptat se lăsă să se relaxeze lângă el.

Încurajată de succesul ei de a-l îmblânzi, cel puțin pentru moment, și fără să se gândească ce face, ridică o mână și o puse pe pieptul lui, exact deasupra inimii. Nu-l atinsese până atunci, gândi ea visătoare, în timp ce mâna ei apăsa mușchii netezi.

Imediat el se încordă, apoi puse mâinile pe umerii ei și o îndepărtă.

– Nu face asta, spuse el scurt.

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea. Voiam doar...

– Ascultă, spuse el pe un ton mai conciliant, îmi dau seama că nu ai multă experiență, dar ar trebui să-ți dai seama și singură. E un lucru să refuzi un tip, și altul să încerci să-l exciți din nou.

– Jake, spuse ea, consternată. N-am avut nici o intenție! Te rog, crede-mă, n-am vrut să fac asta. Sincer.

– Știu. Și înțeleg. Doar te avertizez. Următorul tip s-ar putea să nu fie așa înțelegător. Un bărbat poate face foarte urât când e ațâțat astfel.

– Eu... eu nu știu ce să spun. Se simțea rușinată. Își plecă ochii și-și acoperi fața cu mâinile.

Apoi, blând, el i le desfăcu. Își puse un deget sub bărbia ei și i-o ridică, astfel că ea privea direct în ochii lui. Liniile maxilarelor lui erau încordate, și gura făcea o linie fermă, dar când vorbi, vocea îi era blândă.

– Claire, ai o inimă romantică, dar ți-ai petrecut cea ai mare parte a vieții cu nasul în cărți. Acum, crede-mă, nu mă deranjează. De fapt e unul dintre lucrurile care mă atrag cel mai mult la tine, felul tău de a fi distant, inaccesibil. Dar de asemenea mă face să mă simt posesiv, un pic lacom. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca tine, și nu vreau ca ceea ce se petrece între noi să se sfârșească înainte să fi început.

Capul lui Claire se învârtea.

– Nu sunt sigură că înțeleg, spuse ea în cele din urmă. Ce vrei să-mi spui de fapt?

El își trecu mâna prin păr.

– Nu sunt sigur sută la sută, spuse el zâmbind. Voiam doar să spun că nu suntem personaje dintr-o carte, sau actori într-o piesă de teatru. Nici copii. Asta e viața adevărată, Claire. Suntem doi adulți, din carne și oase. Cred că ceea ce vreau de fapt să spun e că trebuie să te hotărăști unde vrei să ajungă relația dintre noi.

– Nu e asta un pic – un pic calculat? întrebă ea. Vreau să spun, de ce nu putem lăsa lucrurile în voia lor?

– Doamne, profesore! explodă el. Ce crezi că tocmai s-a întâmplat aici în seara asta? Sau sâmbăta trecută, la dans? El o apucă, scuturând-o ușor. Cred că ești atrasă de mine și știu foarte bine că sunt atras de tine. Fizic, ca să fiu clar. Acum, că amândoi știm asta, de ce să ne mai mințim?

– Înțeleg, spuse ea încordată. Cu alte cuvinte, ce ne oprește să sărim în pat imediat?

– Ei bine, ai pus-o în termeni frușți, dar da. Cam așa stă problema.

Ea îl privi lung, iscoditor.

– E chiar așa de simplu pentru tine, Jake? întrebă ea dulce. Admit că am dus o viață fără griji în comparație cu a ta, sau chiar cu a celor mai multe femei din zilele noastre. Și admit că o parte importantă din viața mea au fost cărțile. Dar nu am trăit într-o peșteră. Știu că relațiile dintre bărbați și femei au o intensă conotație fizică. Și cum spuneai, o simt eu însămi. Dar nu voi crede niciodată că asta e tot.

– Nici n-am spus că e, spuse el îmbufnat.

– Dar ai lăsat să se înțeleagă.

El nu spuse nimic mult timp, doar stătea uitându-se prin parbriz, degetele lui bătând ușor pe volan. Luna enormă, strălucitoare și galbenă era sus pe cer acum, strălucind direct pe fața lui, care era concentrată la maxim.

Claire își ținu răsuflarea, privindu-l. Nu voia să-l piardă. Deși fiecare cuvânt al lui evidențiase o filozofie diametral opusă filozofiei ei, și deși știa fără îndoială că el doar juca un joc cu ea, implicând-o într-o luptă a voințelor, ea pur și simplu nu putea să-i întoarcă spatele.

Ceea ce era pregătită să facă, oricum, era să-i reziste cât mai mult posibil. Ea accepta că orice s-ar întâmpla se va sfârși cu înfrângerea ei, că dacă i-ar rezista sau i-ar ceda tot îl va pierde în cele din urmă. Dar nu putea să-i lase cale liberă, și asta însemna să rișt să-l piardă acum, în seara asta.

În cele din urmă, el suspină adânc și se întoarse spre ea.

– Încăpățânată mică, nu-i așa? spuse el sec. Dacă te înțeleg bine, spui că nu vrei să te grăbești. Așa e?

Ușurarea o cuprinse în valuri. Câștigase.

– Așa e, spuse ea. Nu putem să ne cunoaștem puțin mai bine înainte să ne pierdem mințile?

– O.K., spuse el sprijinindu-se de ușa mașinii și încrucișându-și brațele la piept. De ce nu-mi spui câte ceva despre tine?

– O, Jake, râse ea. Ești incorigibil. Întinse mâna spre clanță și o apăsă. Acum trebuie să intru. Vecinii vor începe să-și bage nasul dintr-o clipă într-alta.

El merse cu ea pe alee, cu un braț trecut ușor peste umerii ei. La ușă, o luă în brațe și o sărută cald și tandru. Ea ar fi vrut să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și să se sprijine de el, să-l bage înăuntru, în patul ei, dar câștigase o victorie importantă în seara asta și nu voia să-și cedeze avantajul, până nu mai avea încotro.

Ei îi era clar că singura cale de a-i captiva interesul era să-l țină pe uscat cât de mult timp posibil. Nu va fi ușor, și în cele din urmă el va pleca oricum, dar, orice s-ar fi întâmplat, îi va lăsa o amintire pe care s-o prețuiască pentru tot restul vieții.

Capitolul 6

Trei săptămâni mai târziu, joi seara, Claire lua cina cu prietenele sale ca de obicei. Era rândul ei de data asta și alesese micul restaurant grecesc unde ea și Curtis se întâlniseră ultima dată pentru cină. Era aproape de colegiu, nu era scump, și mâncarea era excelentă.

Ea întârziase din cauza unei discuții cu unul dintre studenții ei, și ajunsese ultima. Celelalte comandaseră deja cina și-și beau cocteilurile când ea intră, cu respirația încă tăiată de grabă.

În timp ce ea își croia drum printre celelalte mese, ocolind chelnerițe încărcate cu tăvi cu mâncare, avea sentimentul neplăcut că toate perechile de ochi de la masa prietenelor sale erau fixate asupra ei cu o curiozitate nedisimulată. Când se așeză, era sigură de asta.

– Îmi pare rău c-am întârziat, spuse ea, și continuă să explice motivul întârzierii.

Când termină, era o tăcere mormântală la masă. Ea privi de la o față familiară la alta. În cele din urmă, cu un râs nervos, spuse:

– E ceva în neregulă?

Imediat toate începură să vorbească deodată.

– Nu a fost vremea cumplită în ultimul timp? întrebă Deirdre.

– Teribilă, fu de acord altcineva.

– Chiar și pentru Seattle, veni altă voce.

– Se spune că va ninge de Crăciun.

– Chiar așa?

Când subiectul vremii fu epuizat, se lăsă o liniște ciudată, scurtă, apoi cineva menționă costul crescând al vieții și celelalte se prinseră în vorbă. Singurul lucru asupra căruia erau înțelese era să evite s-o privească pe Claire.

Când cina se termină, ea era gata să țipe la ele. Știa bine ce subiect evitau ele cu atâta abilitate. În ultimele trei săptămâni, ea și cu Jake au fost împreună constant, câteodată și patru nopți pe săptămână. În timpul plimbărilor lor se întâlniseră cu cel puțin trei dintre prietenele ei și, la viteza la care circulau știrile în micul grup, era știut acum că ei erau implicați într-o relație strânsă.

Kate se oferi s-o ducă acasă cu mașina, și deși Claire știa ce interogatoriu o așteaptă, se hotărî să accepte.

Nu trebui să aștepte prea mult. Imediat ce Kate se îndepărtă de parcarea restaurantului pe strada principală, îi aruncă o privire lui Claire și spuse pe un ton indiferent:

– Înțeleg că tu și Jake Donovan ați fost văzuți împreună prin tot orașul, în ultimul timp.

Claire zâmbi.

– Așa e, spuse ea scurt.

Kate îi aruncă o privire rapidă.

– Asta e tot ce ai de spus?

– Ce aș mai putea spune? întrebă Claire cu inocență. Ai obiecții?

– De fapt, pentru că tot ai întrebat, da, am, fu răspunsul. Claire, n-ai nici o idee în ce te bagi legându-te de acest bărbat. El mănâncă fete ca tine la micul dejun. Vei avea inima frântă, știi asta.

În ciuda amuzamentului, Claire se simți rănită.

– Nu-mi acorzi încredere, nu-i așa? întrebă ea rece. Ți-a trecut vreodată prin cap că Jake s-ar putea să mă placă, sau să mă considere o companie plăcută, sau să mă găsească atractivă? E în limita posibilului, știi, nu complet în afara discuției.

– Bineînțeles! explodă Kate. Tocmai ăsta-i necazul. Nu vezi? Nu are nimic de-a face cu tine. Ai fi putut fi Elena din Troia și Madame Curie laolaltă, și tot ce vede un bărbat ca Jake Donovan e un alt trofeu.

– Înțeleg, spuse Claire încordată. Și tu simți că e datoria ta să mă avertizezi, nu-i așa?

Când se opriră la următorul semafor, Kate se întoarse spre ea și o privi sincer îngrijorată.

– Te rog nu te simți ofensată, Claire, spuse ea serios. Știu că sar peste cal câteodată, și mă bag în treburi care nu mă privesc, dar de data asta chiar sunt îngrijorată. Nu vreau să suferi.

– De ce crezi neapărat că asta se va întâmpla? De aceea nici una dintre voi nici măcar nu m-a privit în seara asta,

cu atât mai puțin să mă întrebe despre Jake. Nu e un secret vinovat, ce Dumnezeu! Ne simțim atrași unul de altul. Ce e-n neregulă cu asta?

Kate nu mai spuse nimic, și de fiecare dată când Claire privea în direcția ei, vedea aceeași încruntare cu buze strânse pe fața ei. Abia după ce parcă pe trotuarul din fața clădirii lui Claire vorbi din nou.

– În regulă, Claire, spuse ea. Poate am exagerat, dar te rog nu te supăra pe mine. Cred că mereu m-am simțit protectoare în privința ta. Erai mereu un copil visător, atât de departe de adevărurile crude ale vieții, mai ales după ce mama ta a murit și tatăl tău a plecat din Seattle. Dar ai dreptate. Ești fată mare. Poți să ai grijă de tine însăți. Acum, mai suntem prietene?

– O, bineînțeles că suntem. Știu că intențiile tale sunt cele mai bune, Kate, și știu că faci toate astea doar pentru că îți pasă de mine.

– Atunci lasă-mă să mai spun un lucru, și nu vei mai auzi nici un cuvânt pe subiectul ăsta de la mine. Ea ezită și când Claire rămase tăcută, continuă: Toată lumea cunoaște reputația lui Jake Donovan relativ la femei. Iubește-le și lasă-le, ăsta e felul în care operează. Am auzit chiar zvonuri că are un fel de plan de joc pe care îl urmează, care ridică arta seducției la o știință. Dacă ai minte, vei fugi de el cât de repede poți. Crezi sincer că poți avea de-a face cu felul ăsta de hotărâre calculată fără să te arzi?

– Da, spuse Claire, încă iritată puțin. Pot.

Kate oftă.

– Atunci, succes. Eu am încercat să te avertizez.

Claire scoase un sunet de exasperare.

– Cât despre toate aceste zvonuri pe care le-ai auzit, sunt doar zvonuri. Nimeni nu-l cunoaște cum e cu adevărat, așa cum îl cunosc eu.

Kate dădu din cap ca o bufniță.

– O, înțeleg. Adevăratul Jake Donovan e o pisicuță care-ți mănâncă din palmă, așa e?

Claire se mișcă pe locul ei.

– N-am spus asta. Doar că nu-mi place ca oamenii să răspândească povești despre un om pe care nici măcar nu-l cunosc.

– Dacă vrei să spui... începu Kate cu flăcări în ochi.

– O, te rog, Kate! Nu putem să lăsăm subiectul deoparte?

Kate avu grația să-și închidă gura și să-și țină fălcile strânse, ca și cum ar fi pus dop fizic torentului de cuvinte pe care le avea încă pe limbă. O privi pe Claire lung, iscoditor, apoi se aplecă să întoarcă cheia în contact.

– O.K. Am prins mesajul. Și-mi pare rău. Nu se va mai întâmpla.

– Kate, te rog, nu te supăra.

– Nu mă supăr. Ai dreptate. Ar trebui să-mi văd de treaba mea. Și nu-ți face griji. Prietenia noastră a trecut prin momente mai dificile ca ăsta. Îți aduci aminte când i-ai spus surorii Ursula că ți-am copiat lucrarea la testul ăla la franceză și a trebuit să stau după ore o săptămână întreagă?

Claire dădu din cap.

– Sau atunci când mi-ai fixat o întâlnire cu vărul acela libidinos al tău care aproape m-a violat.

Cele două prietene își zâmbiră.

*

Deși Claire intenționa să respingă predica lui Kate despre caracterul lui Jake ca pe un alt exemplu al obligației ei de a interveni în viețile tuturor prietenelor sale, ea află în zilele care urmară că nu e așa ușor.

Nu putea să scape de suspiciunea neplăcută că avertismentul lui Kate doar îi confirmase îndoielile despre înțelepciunea de a continua o relație a cărei consecință unică era o inimă frântă.

Ea se întâlni la cină cu Jake următoarea sâmbătă seară și el avea bilete pentru un meci de hochei după aceea. De câteva ori în ziua aceea, Claire ajunse la concluzia fermă că o va termina cu el chiar în acea noapte, cât timp încă avea curajul s-o facă.

Dar în clipa în care îi deschise ușa și-l văzu stând acolo, cu fața îmbujorată de frig, cu gulerul paltonului ridicat, cu ochii verzi strălucind, toată hotărârea ei se duse. El îi devenea indispensabil și ea era neajutorată în fața forței irezistibile care o ținea să nu facă ceea ce știa că e în propriul ei interes.

– Intră, spuse ea, deschizând ușa larg. Arăți de pacă ai fi gata să îngheți.

El intră, scoțându-și paltonul și aruncându-l pe un scaun. Când se apropie de ea, avea brațele desfăcute, și când o cuprinse, toate îndoielile ei dispărură. Acolo voia să fie.

– Mmm, miroși bine, murmură el. Mâinile lui începură să se plimbe pe spatele ei. Poate că trebuie să sărim peste cină.

Ea se trase înapoi și-l privi încurcată.

– Mi te pot imagina pierzând cina, dar nu meciul de hochei.

– Aici ai dreptate, spuse el, dându-i drumul.

Brusc, ea se simți iritată. De ce ajungeau ei mereu la un joc de hochei, sau la un turneu de baschet, sau la un joc de fotbal de neînțeles? Ea nu știa niciodată ce se întâmplă, și Jake era mereu atât de absorbit de acțiune, încât nu se deranja să-i explice nimic.

– Stai să-mi iau paltonul, spuse ea țeapănă.

Cum mergea pe hol spre dormitorul ei, iritarea îi crescu la un adevărat resentiment. Se părea că tot ce vrea de la ea era un tovarăș tăcut la evenimentele sportive stupide, și o potențială parteneră de pat. Ce fel de relație era asta?

Când își luase paltonul din garderobă și se întorsese în sufragerie, era gata de scandal. Apoi, când îl văzu șezând pe vine în fața televizorului, captivat de un meci de tenis, ea explodă.

– Jake, vreau să-ți vorbesc!

– Doar o secundă, Claire, spuse el absent peste umăr. Vreau să prind scorurile Ligii Naționale.

– Jake! strigă ea bătând din picior. Acum.

El se ridică încet în picioare și se întoarse cu fața la ea, cu ochii mari de surpriză.

– Ce s-a întâmplat?

Ea trecu pe lângă el spre televizor și-l stinse cu o smucitură. Apoi, cu mâinile în șolduri, îl privi. Expresia lui mirată o înfurie și mai tare. Nu putea nici să vorbească. Cum putea el să fie atât de nesimțit...

– Vrei să-mi spui ce nu-i în regulă? întrebă el blând în cele din urmă. Sau vrei să ghicesc?

– Doar mă miram, spuse ea în sfârșit, de ce orice seară petrecem împreună trebuie să se învârtească în jurul vreunui eveniment sportiv.

El ridică o mână și se frecă pe ceafă.

– Ei bine, nu știu. Cred că se întâmplă mereu așa.

– Te-ai gândit vreodată că mi-ar plăcea să merg la o piesă de teatru sau la operă, sau la un concert – sau chiar la un film prost? Ea își desfăcu brațele într-un gest dramatic. Orice, numai nu încă un joc stupid!

Ochii lor se înfruntară, până când Claire simți lacrimile fierbinți înțepând-o sub pleoape. Își mușcă buza și privi în altă parte. El nu spuse nimic mult timp, și ea stătea acolo, privind în jos, așteptându-l să iasă afară pe ușă, și afară din viața ei pentru totdeauna.

– O.K., Claire, spuse el. Acum vrei să-mi spui despre ce e vorba de fapt?

– Nu știu despre ce vorbești, murmură ea.

– Ba da, știi. Știi foarte bine, că tot ce ai de făcut e să-mi spui ce vrei să faci. De fapt, de fiecare dată când

te-am vizitat, ți-am cerut chiar asta. Și știi care a fost răspunsul tău? O să-ți spun: O, nu-mi pasă, Jake, o imită el, orice îți place.

Valuri fierbinți de rușine o străbătură, și își putea simți obrajii arzând. El avea dreptate, bineînțeles. Era exact așa. Ce-i venise să-l acuze de ceva ce știa bine că el nu făcuse?

Apoi el vorbi din nou, ceva mai rezonabil.

– Ascultă, Claire, dacă încerci să ne certăm ca o scuză pentru a scăpa de mine, de ce nu spui așa?

Cuprinsă de panică, ea se întoarse cu fața spre el.

– Nu! Nu vreau asta. Ea își puse brațele în jurul taliei lui și își odihni capul pe pieptul lui.

– Îmi pare rău. Nu știu ce am. Poate e din cauza predicii pe care mi-a ținut-o seara trecută Kate Dawson.

– Despre mine? Claire dădu din cap la pieptul lui. Ce lucruri oribile a spus despre mine? întrebă el. Cred că m-a descris ca pe un monstru.

Claire îl privi și zâmbi forțat.

– O, ea doar voia să mă avertizeze împotriva de bărbaților ca tine.

El deveni serios.

– Poate că ar trebui s-o asculți.

Încă o dată panica o cuprinse.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun doar că ar trebui să știm clar ce se petrece. Puse o mână pe obrazul ei. Îmi placi, Claire, sincer. Și n-am făcut nici un secret din faptul că te vreau mult de tot. Dar ar trebui să-ți fie clar un lucru. Nu sunt un

bărbat care să se implice permanent. Îmi place viața mea așa cum e, și nu am nici o intenție s-o schimb, nici măcar pentru tine.

– Știu asta, Jake, spuse ea.

– Așa că dacă nu crezi că poți face față, acum e timpul s-o spui, continuă el ca și cum nici măcar n-ar fi auzit-o. Nu vreau să te păcălesc că sunt interesat de altceva decât să mă distrez. Nu sunt mândru de asta, adăugă el grăbit. Nici nu o consider o ambiție măreață, dar așa sunt, așa vreau să trăiesc.

Ei bine, gândi ea, el nu putea s-o spună mai pe șleau. Ea o știuse oricum, dar cumva, găsea profund deprimant să-l audă spunând-o atât de clar. În ciuda tuturor avertismentelor ei către sine, trebuia să admită că nutrise speranța secretă că el s-ar putea schimba.

Acum știa că nu se va schimba. Ea putea să fie de acord, sau să plece. Nu se îndoia că dacă ar fi insistat pe subiectul ăsta, el ar ieși din viața ei pentru totdeauna. El fusese de asemenea onest spunându-i despre hotărârea lui de a se culca cu ea în cele din urmă, și Claire știa că atunci când se va întâmpla asta, totul se va sfârși. Cu cât mai mult îi rezista, cu atât mai mult va sta cu ea.

Ea îi zâmbi.

– Sunt o fată mare, Jake. Și să ne distrăm e tot ce vreau.

El se aplecă și o sărută ușor pe buze.

– Atunci, unde mergem? La meciul de hochei sau la un film prost?

Ea râse.

– Încuviințez jocul de hochei în seara asta, cum ai deja biletele. Dar data viitoare e rândul meu să aleg. E corect?

El dădu din cap.

– Corect.

*

Înțelegerea continuă în decembrie, cu nici o schimbare remarcabilă în relație în afară de faptul că acum, când ieșeau, Claire sugera alternative la evenimentele sportive fără sfârșit. Ținându-se de cuvânt, Jake se conforma cu tot ce voia ea să facă, și chiar părea să-i placă, cu posibila excepție a unei piese lungi, plicticoase la Teatrul Repertory.

De asemenea ținându-se de cuvânt, el continua să insiste să se culce cu el, și ea continua să reziste la fel de ferm. Claire chiar trebuia să-i admire răbdarea și voința nestrămutată. El niciodată nu se supăra când ea oprea scenele de dragoste, dar data următoare împingea din nou situația atât de departe cât permitea ea.

Era mijocul lui decembrie acum, și colegiul era în vacanța anuala de două săptămâni dintre semestre. În seara de sâmbătă dinainte de Crăciun, Jake o luase la cină și apoi la un film, despre care amândoi au fost de acord că era prost. După aceea, în apartamentul ei, Claire se oțeli pentru altă bătălie a voințelor pe canapea, când, spre surpriza ei, el se așeză pe scaunul din fața ei și-și aprinse o țigară.

– Ce planuri ai pentru Crăciun? întrebă el.

– Nu știu. De obicei merg pe insula Camano, să stau cu tatăl meu.

– Cum ți-ar plăcea să mergem în Yakimo și să petrecem câteva zile cu sora mea și cu familia ei? Ne putem întoarce în ziua de Crăciun, dacă vrei, și poți să-l vizitezi pe tatăl tău.

Claire îl privi.

– Nici măcar nu știam că ai o soră.

– A, o țin bine ascunsă, spuse el cu un zâmbet.

Claire era complet surprinsă de oferta neașteptată. Însemna asta că sentimentele lui pentru ea se adânciseră mai mult decât voia el să admită, chiar în sinea lui? Nimic nu se întâmplase între ei de la ultima lor discuție, care s-o facă să gândească așa, dar cu Jake nu puteai ști niciodată. Fii calmă, se avertiză ea, nu sări la concluzii.

– Ei bine, da, spuse ea în cele din urmă. Sună a petrecere. Sunt sigură că tatăl meu va înțelege.

Îi stătea pe vârful limbii să-i spună să meargă cu ea la tatăl ei când se întorceau, dar se opri la timp. El făcuse o concesie enormă, era sigură, invitând-o la sora lui.

– Bine, spuse el. Cred că îți va placea Linda. Voi două o să vă înțelegeți bine.

– Vorbește-mi despre ea și familia ei. Cu ce se ocupă soțul ei?

– E văduvă. Cliff a murit într-un accident de mașină, acum trei ani.

– Cât de mari sunt copiii ei?

El se scărpină în cap și zâmbi.

– Nu știu. Timmy abia a început școala, așa că trebuie să aibă șase sau șapte ani.

– Trebuie să fie greu pentru ea, să crească doi copii singură.

– Face o treabă bună. Cliff i-a lăsat bani, așa că trebuie să lucreze doar cu jumătate de normă. E asistentă medicală și poate să-și aleagă singură programul.

Jake se ridică în picioare și se duse la canapea, stingând lampa în timp ce se așeză lângă ea.

– Vom mai vedea, murmură el în timp ce o îmbrățișă și-și apăsă buzele pe gâtul ei.

– Nu renunți niciodată, nu-i așa? spuse ea cu un oftat.

– Nu, spuse el, mușcând ușor pielea de pe gâtul și bărbia ei. Nu o voi face niciodată.

Sper, se rugă ea în gând. Apoi, cum gura lui o găsi pe a ei și o mână i se puse pe sân, toate gândurile se risipiră și ea se abandonă plăcerii brațelor lui în jurul ei, corpului lui tare apăsat pe al ei.

*

Crăciunul cădea într-o miercuri, și plecară din Seattle luni dimineața. Așa cum se programase, au avut zăpadă și deși puțină în oraș, devenea din ce în ce mai groasă în timp ce urcau versantul vestic al Munților Cascadei spre trecătoarea Snoqualmie. Oricum, autostrada largă era bine curățată, și Mercedesul înainta cu viteză.

Au făcut doar o oră până la trecătoare, apoi au coborât pe versantul estic spre câmpie, acoperită de zăpadă.

Trecură prin câteva orașe mici pe drum, apoi după încă o oră ieșiră de pe autostradă pe drumul îngust care ducea la comunitatea fermieră Yakima, faimoasă pentru livezile de meri.

Sora lui Jake trăia la marginea orașului, într-o casă veche cu două etaje, situată pe un acru de teren. Deși ninsoarea se oprise când traseră pe alee, erau troiene mari lângă casă, și în grădina din față erau doi copii mici, îmbrăcați călduros și cu fesuri roșii pe capete, jucându-se în zăpadă. Când văzură mașina, amândoi veniră în fugă, strigând cât îi țineau plămânii.

– Unchiul Jake! Unchiul Jake! strigau ei, agitându-se la ușa mașinii.

El sări din mașină, îi ridică pe amândoi în brațe. În timp ce Claire coborî, o femeie tânără și suplă, îmbrăcată în pantaloni călduroși și o jachetă de schi apăru pe veranda casei, cu o mână deasupra ochilor ca să-i protejeze de soarele amiezii, făcând semne cu mâna cu cealaltă.

– Ați venit repede, spuse ea, apropiindu-se. Se întoarse spre Claire și întinse mâna. Tu trebuie să fii Claire Talbot. Bună, sunt Linda. Mă bucur că ați venit. Își privi fratele cu dragoste. Presupun că a condus ca un maniac, ca de obicei.

Jake lăsă copiii jos și-și puse un braț în jurul surorii sale.

– Nu-mi place asta, se plânse el sărutând-o pe frunte. Am fost întruchiparea prudenței. Chiar și tu te-ai fi simțit în siguranță cu mine.

– Haideți înăuntru. Prânzul e gata.

*

Claire o ajută pe Linda la spălatul farfuriilor după masa caldă cu supă groasă de casă și sandvișuri cu pâine prăjită, în timp ce Jake ieși afară cu copiii ca să-i ajute să facă un om de zăpadă.

Ei îi plăcu Linda imediat, și se simți în largul ei în casa mare, veche, plină de jucăriile copiilor și fără pretenții de decor elegant.

Cele două femei discutau liber, mai mult despre slujbele lor, dar ochii lui Claire erau atrași constant de fereastra din bucătărie, de unde îl vedea pe Jake jucându-se în zăpadă cu copiii.

Linda veni la tejghea cu o tavă de farfurii și, cum privirea ei o urmă pe a lui Claire, râse indulgent.

– E încă un băiat mare în multe privințe, nu-i așa?

Claire îi zâmbi.

– Trebuie să spun că sunt surprinsă. N-am crezut că Jake știe să se poarte cu copiii.

– O, ei îl adoră. A fost ca un tată pentru ei de când a murit Cliff. Și după felul în care își descrie munca de antrenor, cred că-și tratează jucătorii cu aceeași afecțiune și severitate.

– Ai dreptate, spuse Claire rar. Nu m-am gândit așa până acum.

Linda se întoarse și începu să clătească farfuriile.

– Mereu am crezut că Jake va fi un tată minunat pentru propriii lui copii, spuse ea.

Claire nu răspunse. Văzând acest nou aspect al lui Jake fusese atât de surprinsă încât nu știa ce să creadă.

*

Zilele trecură repede. Așa cum prezisese Jake, lui Claire îi plăcu Linda foarte mult. Ea se purta cu Jake așa cum se poartă majoritatea surorilor cu frații lor mai mari, cu o combinație de indulgență iubitoare și critică mușcătoare. Cea mai uluitoare parte a întregii vizite era să-l privească pe Jake cu nepoata și nepotul lui.

Dintr-un oarecare motiv, Claire crezuse că Jake detesta copiii. El nu menționase niciodată familia surorii sale și având în vedere evitarea hotărâtă a căsătoriei, Claire presupusese că era mai ales din cauză că nu voia să fie plictisit de copii. A fost o reală surpriză pentru ea, să vadă interesul real pe care-l avea pentru ei, întregul timp cât au stat acolo.

Marți, după prânz, Jake luă copiii în oraș să-l viziteze pe Moș Crăciun la un magazin universal local, în timp ce cele două femei scoaseră beculețe și globuri și începură să împodobească pomul de Crăciun.

Linda se sui pe scară să lucreze pe ramurile de sus, în timp ce Claire punea beculețele jos. Ele lucrară în liniște o jumătate de oră, apoi, brusc, Linda spuse:

– Îmi pare bine că ai venit cu Jake. E prima dată când aduce o prietenă de-a lui aici. Începusem să mă întreb dacă i-e rușine cu mine și cu copiii.

Claire se opri și privi în sus la ea.

– Nu cred. E evident cât de mult îi pasă de voi toți.

Linda se dădu jos de pe scară și luă un șirag de beculețe. Apoi, cu grijă, spuse:

– Claire, te vei simți ofensată dacă te întreb ceva personal?

– Nu, deloc.

– Mă întrebam cât de serioși sunteți tu și cu Jake.

Claire se gândi un minut.

– Să fiu sinceră, trebuie să spun că nu suntem. Râse. Nu cred că Jake poate fi serios relativ la o femeie.

Linda o privi încurcată, apoi spuse rar:

– Ei bine, probabil că nu ar trebui să-ți spun asta – și să nu îndrăznești să-i spui ceva, că mă omoară – dar Jake a fost serios relativ la o femeie doar o dată în viață, și cred că Sandra probabil l-a lecuit pentru totdeauna.

Inima lui Claire se opri, apoi începu să bată neregulat.

– Sandra? întrebă ea.

– Da. El și Sandra au fost prieteni de când erau copii, și au crescut împreună chiar aici, în Yakima. S-au căsătorit când au terminat facultatea, amândoi prea tineri.

– Ce s-a întâmplat?

Linda dădu din umeri și se sui înapoi pe scară.

– Lucrul obișnuit, spuse ea. Jake începuse să facă o grămadă de bani cu fotbalul, dar era prea mult timp plecat, lăsând-o pe Sandra liberă ca pasărea cerului și ea a avut o mulțime de relații, inclusiv cu cel mai bun prieten al lui Jake, cu care s-a și măritat mai târziu.

Claire rămase fără cuvinte. Asta îi explica multe despre el. Dacă se arsese atât de rău în trecut, ea putea înțelege atitudinea lui.

Apoi își dădu seama că Linda coborâse din nou de pe scară și stătea în fața ei, privind-o.

– Ascultă, Claire, zise ea. Probabil că nu trebuia să spun nimic. Dar îmi placi. Și văd că și Jake te place. Ai putea fi chiar ce are el nevoie ca să-și depășească trecutul. Ea ezită. Acum o să-ți pun o întrebare foarte personală. Nu trebuie să răspunzi dacă nu vrei. Ești îndrăgostită de el?

Bineînțeles că sunt, fu gândul nerostit. Fusese încă de la început, doar că era așa de sigură că va trebui să renunțe la el în cele din urmă încât nu îndrăznea să recunoască, nici față de ea însăși.

Acum totul se schimbase. După ce auzise povestea Lindei, nu-l mai vedea ca o amenințare pentru ea, un dușman pe care trebuia să-l țină la o distanță sigură. Tot ce putea gândi era că acum putea avea o șansă, un viitor real. Linda, aștepta încă un răspuns la întrebarea ei.

– Da, spuse Claire. Îl iubesc.

– Atunci prinde-l, spuse Linda cu o intensitate sălbatică. Nu mi-ar plăcea să-l văd că te lasă să pleci.

*

Dimineața de Crăciun fu strălucitoare, senină și rece. Ei plănuiseră să plece devreme pentru a ajunge la Seattle la timp pentru vizita lui Claire la tatăl ei, și după un mic dejun copios era timpul să plece. În timp ce Jake ieși să pregătească mașina, Linda și Claire strânseră masa.

Când fură gata și ieșiră afară, capota mașinii era ridicată și Jake se uita la motor. Apoi trânti capota și se șterse pe mâini cu batista, încruntându-se la mașină.

– E ceva în neregulă? întrebă Claire apropiindu-se.

– Se pare că s-a slăbit cureaua ventilatorului, spuse el. Apoi zâmbi. Dar să nu ne facem griji pentru asta acum. Mă îndoiesc că e vreun service deschis azi, totuși probabil că vom ajunge la Seattle. Ești gata de plecare?

Își luară la revedere, promițând să mai vină în vizită în curând și plecară. Era o zi frumoasă, însorită, drumurile erau goale, și cum călătoreau spre vest prin câmpurile pline de zăpadă, către munți, Claire stătea liniștită lângă el, gândindu-se încă la conversația avută cu sora lui Jake, și ce ar putea însemna pentru relația lor.

Era cald și plăcut în mașină. Radioul cânta colinde și Jake le fredona. După ce merseră un timp, el se întoarse către ea.

– Ei bine, cum îți place Crăciunul ăsta?

– O, a fost minunat, Jake. Ea își ridică mâna, cu un ceas scump de platină strălucindu-i pe încheietură. Și îmi place ceasul meu. Deși cred că a costat o grămadă de bani.

– A, nimic nu-i prea bun pentru iubita mea, glumi el. Întinse un braț s-o tragă lângă el, și ea se cuibări fericită.

În curând lăsară în urmă ultimul orășel și începură să urce versantul estic al munților, spre trecătoare. Cum panta devenea mai accentuată, un zgomot fâlfâitor începu să se audă de sub capota Mercedesului.

Jake înjură încet.

– Îmi era frică de asta, murmură el. La naiba, trebuia s-o duc la reparat înainte să plecăm. Cred că s-a rupt cureaua ventilatorului.

Apoi, miraculos, chiar după curba următoare, o mică stație service apăru, cu un șir de cabane de lemn în spatele ei. Ieșiră de pe autostradă.

– Cu puțin noroc, voi schimba cureaua aici, spuse Jake coborând. Dacă se poate, va lua doar câteva minute.

Ea îi zâmbi.

– Atunci îți urez noroc.

El se duse spre garaj, unde un bărbat scund, îndesat, în salopetă unsuroasă și cu o șapcă de base-ball ciocănea la motorul unei camionete uzate. Jake îi vorbi, arătând spre Mercedes. Apoi mecanicul își clătină încet capul. După alte câteva momente de conversație, Jake se întoarse și se aplecă să-i vorbească prin fereastra deschisă.

– Îmi pare rău, Claire. Nu are o curea de ventilator potrivită. Ajutorul lui e plecat de sărbători, și nu va putea să ia una nouă până mâine.

– Mâine? spuse ea. Ce înseamnă asta?

– Mă tem că înseamnă că va trebui să ne petrecem noaptea aici.

Capitolul 7

– Problema e, spuse Jake repede, că e numai o cabană liberă. Și avem noroc că e. Se pare că a fost o anulare de ultim moment, chiar înainte să ajungem aici.

Ochii lor se întâlniră pentru scurt timp. Când își dădu seama ce însemna asta, mintea lui Claire o luă razna. El o prinsese în cursă, și pentru o secundă toate vechile ei griji se întoarseră. Dar, în ultimele câteva zile, sentimentele ei se schimbaseră fundamental. Povestea surorii lui și comportarea lui Jake cu nepoții o determinaseră să admită ce mult îl iubea și-l dorea.

– Păi, atunci, spuse ea cu un zâmbet, va trebui să ne descurcăm.

Expresia de ușurare de pe fața lui era aproape caraghioasă, și ea trebui să-și ascundă zâmbetul în timp ce el îi deschise ușa ca să coboare.

– Să-ți spun ceva, spuse el. Pentru că ești de treabă, îți iau o cafea.

În ciuda necazului lor, Claire era fermecată de frumusețea împrejurimilor. Erau cu ceva mai puțin de jumătatea drumului spre vârf acum, și terenul era deja muntos, cu conifere înalte pline cu zăpadă, cât vedeai cu ochii. Se auzea susurul apei curgând în apropiere și în timp ce Jake se duse la automat să ia cafeaua, ea se plimbă prin spatele garajului, să investigheze.

Când dădu colțul, una dintre cele mai frumoase priveliști pe care le văzuse vreodată apăru înaintea ei. Mai jos de panta înzăpezită era albia unui pârâu, format de izvoarele din munți, și pe celălalt mal era o căprioară cu doi iezi.

Mișcându-se cu grijă, să nu-i sperie, Claire se apropie de malul pârâului. Era atât de limpede încât se vedeau pietrele de pe fund. Ea stătu acolo, fără să se miște, privind căprioara, și ascultând apa susurând și bătaia unei ciocănitori, sus într-un brad.

Când Jake apăru în spatele ei, își întoarse capul cu grijă.

– Privește, Jake, spuse ea în șoaptă, arătând căprioara. Nu e minunată?

El o privi un moment fără să vorbească, cu cestile de cafea aburind în mâini, apoi privi la căprioară.

– Da, spuse el liniștit. E minunată.

El îi dădu cafeaua în liniște, și stătură împreună în zăpadă fără să vorbească. Comuniunea tăcută dintre ei, singuri pe munte, era înduioșătoare pentru Claire, și nu se simțise niciodată atât de aproape de el ca în clipa aceea.

Apoi o voce strigă:

– Domnule Donovan! Era mecanicul. Ei se întoarseră și-l văzură făcând cu mâna. V-am adus cheia, dacă vreți să vă instalați. E canana numărul șase, ultima.

Jake se duse să ia cheia, apoi se întoarse și i-o dădu ei.

– De ce nu te duci să arunci o privire în timp ce iau bagajele din mașină?

Înăuntrul cabanei era doar o sufragerie mică, cu o mică baie și o bucătărie în miniatură în fața ferestrei. Lângă peretele opus – o canapea lungă și joasă. O perdea despărțea camera de un intrând unde se afla un pat larg. Camera era înghețată, dar lemnele erau pregătite în cămin.

Când Jake apăru peste câteva minute cu bagajele lor, le lăsă chiar lângă ușă și stătu tăcut, ochii lui investigând camera înghesuită și neîngrijită.

– Ei bine, nu e cine știe ce, nu-i așa? Crezi că reziști o noapte?

– O, nu-i chiar așa de rău, spuse ea. De ce nu aprinzi focul? Ar mai înveseli lucrurile.

El nu făcu nici o mișcare. Ea îl privi iscoditor.

– Jake? Ce nu e în regulă?

Spre mirarea ei, fața lui se făcu roșie.

– Mă întrebam despre... ă... cum vom dormi, spuse el cu o voce ezitantă. Ce zici să iei tu patul și eu să folosesc canapeaua?

Ea ezită. Evident, îi lăsa ei alegerea. Ea inspiră adânc, se duse lângă el și îl privi.

– În regulă, Jake, spuse ea calm. Dacă asta vrei.

Sprâncenele lui se încruntară, și el o privi câteva secunde. Apoi puse mâna pe umerii ei, ochii verzi încă privind-o.

– Spui ce cred eu? întrebă el cu o voce joasă. Nu spui doar...

Ea ridică un deget și i-l puse pe buze.

– Tu aprinzi focul și eu mă duc să văd dacă prietenul nostru are ceva de mâncare măcar pentru o masă.

– Nu mi-e chiar foame, spuse el, răgușit. Zâmbi și o trase mai aproape. Linda ne-a servit un mic dejun enorm.

Ea se trase la o parte. Atâta timp cât se hotărâse ce vrea să facă, va putea să aștepte.

– Focul și mâncarea întâi, spuse ea aspru. Apoi poate ne plimbăm.

– Ești o femeie autoritară, spuse el, dar făcu ce spusese ea și se duse să aprindă focul.

*

Claire smulse câteva borcane cu supă și o cutie de biscuiți de la mecanicul neînduplecat. Nu prea era mâncare de Crăciun, dar Claire știa că acest Crăciun va fi special într-un fel mult mai important. După ce mâncară, se hotărâră să iasă să se plimbe. Ei încă îi era teamă de ce urma să se întâmple, și voia să întârzie cât mai mult, pentru a se obișnui cu ideea.

Se plimbară mână în mână, lângă malul pârâului, vorbind doar ca să comenteze peisajul, și când o luară înapoi soarele deja apunea.

Când se întoarseră la cabană, mecanicul se îndepărta de verandă, unde lăsase o încărcătură de lemne.

– Tu du-te înăuntru, Claire, spuse Jake. Vreau să vorbesc cu el despre reparații.

În cabană, focul încă ardea mocnit și era cald. Claire își scoase jacheta și se duse în fața focului, încălzindu-și mâinile. Într-o clipă, auzi pașii lui Jake pe verandă, sunetul clanței, și inima i se opri în timp ce el veni în spatele ei.

Fără să vorbească, o trase în brațele lui, ținând-o strâns. Claire îi simțea inima cum bate lângă a ei, răsuflarea lui caldă pe față.

– Doamne, Claire, murmură el în urechea ei. Am vrut să fac asta toată după-amiaza.

Un val de dragoste și dorință o străbătu la cuvintele lui. Mâinile lui coborâră pe coapsele ei, trăgând-o aproape, și ea nu se mai îndoi de realitatea dorinței lui. Ea își ridică fața spre sărutul lui, și gura lui fierbinte îi cuprinse buzele.

– Nu pot să mai aștept, murmură el. Sunt atât de lacom de tine, de tine toată.

– Știu, Jake, șopti ea. Și eu te vreau.

El ridică o mână să-i atingă fața, și în lumina slabă a tăciunilor pâlpâind, ea îi văzu expresia serioasă.

– Vreau să știi, Claire, spuse el grav, că îmi pasă de tine. Nu te voi minți niciodată, și nu voi dori să-ți fac rău în nici un fel.

Ea îl credea. Întotdeauna el își exprimase deschis sentimentele în trecut, și ea știa că mereu va fi așa. Asta era

tot ce-i putea cere acum. Alegerea era a ei. Nu erau garanții că îl va poseda de-a-ntregul, dar acum simțea cel puțin că există speranță.

În timp ce el îi mângâia gura cu degetul mare, Claire putea simți tensiunea, căldura, dorința crescându-i încet. Își ridică brațele în jurul gâtului lui.

– Știu, murmură ea. E în regulă. Ezită. Ceea ce voia cel mai mult în clipa aceasta era să-i spună ce mult îl iubea, dar vechiul ei obicei de a fi prudentă o făcu să rămână tăcută.

El o sărută din nou, un sărut adânc și tandru care o umplu de bucurie și părea să pună pecetea finală pe înțelegerea lor tacită. Se lipi de el, într-un gest de capitulare totală, liberă acum să i se dăruiască fără teamă.

– Hai să stăm în fața focului, îi murmură el în ureche. E ceva ce am vrut să fac din primul moment în care ne-am cunoscut.

Mai aruncă niște bușteni în cămin și după ce se așezară pe covorașul din fața focului, se întoarse spre ea. Apoi ridică mâinile spre părul ei și începu să scoată încet clamele.

Această operație lentă o făcu să-l dorească și mai mult. Era ca și cum ar fi dezbrăcat-o, și când ultima clamă fu îndepărtată, ea gâfâia de dorință și anticipare. Părul greu îi căzuse pe umeri și el îi risipea cosițele cu degete abile.

Ochii lui verzi strălucitori o priveau în timp ce-i mângâia coama roșcată.

– Știam eu, oftă el. Știam, că ești și mai frumoasă în felul ăsta.

Inima ei bătea sălbatic, și simțea că se îneacă. Nu putea vorbi. Abia fiind capabilă și să respire, ea privi cum capul lui se apleacă încet spre ea.

El o sărută din nou, adânc, cu un braț peste umerii ei.

– Vino, spuse el. Fără un cuvânt, ea îl lăsă s-o ridice în picioare.

Mai mult plutind decât mergând, îl urmă în alcov. El trase perdeaua după care era patul larg, apoi o îmbrățișă și o ținu ușor. După câteva momente, îi prinse bărbia în mână și îi dădu capul pe spate, să privească adânc în ochii ei. Încă privind-o, începu să-i desfacă încet bluza.

Când ultimul nasture fu descheiat, el dădu la o parte materialul și se aplecă să-și pună buzele pe umărul ei gol. Claire își apăsă obrazul pe capul brunet, cu brațele în jurul lui, în timp ce el începu să tragă ușor dar insistent de bretelele sutienului ei de dantelă.

Ea își ținu răsuflarea în timp ce ambele lui mâini, mari și calde, începură să se miște pe sânii ei goi, masându-i ușor într-o mișcare înceată de rotație. Instinctiv, ea îi desfăcu cămașa și îi atinse pe pieptul neted, gol, musculos, unde putea simți bătaia grea a inimii lui.

Cu o mișcare îndemânatică, el își scoase cămașa și o trase pe Claire mai aproape. Mâinile lui erau peste tot acum, în frenezia pasiunii, pe sânii ei, pe stomac, pe spate, alunecând sub pantalonii ei ca s-o apuce de coapse, și când o trase spre corpul lui tare, ea gâfâi.

O conștiință bruscă a puterii ei asupra lui i se trezi, înfricoșătoare în intensitatea ei. Genunchii se înmuiară,

amenințând să se îndoaie sub ea, și el o puse pe pat. Alunecă moale pe pernă, capul ei învârtejindu-se nebunește, inima bătând să i se spargă.

Își înălță coapsele astfel ca el să-i poată trage restul hainelor, apoi închise ochii și îl aștepta în timp ce el termina să se dezbace. Când în cele din urmă corpul lui coborî să-l acopere pe al ei, Claire se agăță de el orbește. Mâinile și gura lui continuau să facă miracole pe corpul ei doritor, mângâind-o până ajunse la o nevoie teribilă, până când în cele din urmă ea țipă și se uniră în cele din urmă.

*

Pentru prima dată în viața ei, Claire adormi în brațele unui bărbat și se trezi cu el alături în pat.

Dormise adânc, fără vise, epuizată de dragostea expertă a lui Jake. Abia când prima lumină de dimineață se strecură prin perdelele subțiri de la fereastră, ochii ei se deschiseră și Claire se trezi treptat.

În primul moment de conștiență, amintirile o inundară, încălzind-o. Stând pe spate, era intens conștientă de corpul lung și tare de lângă al ei. Îl privi, simțind nevoia să-l vadă, să se asigure că el era încă acolo.

Jake dormea liniștit, întors cu spatele, brațele și umerii ieșindu-i afară din pături. Nu se atingeau și, cum Claire îi privea pieptul ridicându-se și coborând, ea își schimbă ușor poziția, abia mișcându-se, ca să simtă pielea lui goală pe a ei.

Imediat, ritmul respirației lui se schimbă. El se opri un moment, apoi deschise un ochi adormit și se întoarse cu fața spre ea. Mormăi mulțumit și întinse o mână ca să-i atingă părul răspândit pe umerii ei goi.

– Bună dimineața, spuse el pe o voce joasă. Deschise amândoi ochii și se ridică în cot ca s-o privească. Apoi zâmbi și o sărută ușor pe gură. Cum te simți?

Ea îi întoarse zâmbetul.

– Minunat.

Expresia lui deveni gravă.

– De ce nu mi-ai spus, Claire? Dacă aș fi știut că e pentru prima dată... El se întrerupse și-și scutură capul încet. Doamne, e greu de crezut că o femeie poate ajunge în zilele noastre la vârsta de douăzeci și patru de ani fără să aibă deloc experiență. El se încruntă. De ce nu mi-ai spus?

– Ar fi vreo diferență? întrebă ea dulce.

– Nu știu, spuse el. Sincer, nu știu. Îi zâmbi mâhnit. Știu doar ce mult te doream.

Ea își ridică brațele și-și puse mâinile după gâtul lui.

– Ei bine, și eu simțeam la fel. A fost decizia mea. Poate că nu am experiență, dar nu sunt un copil, la urma urmei. Sunt un adult responsabil, o femeie matură.

Ochii verzi străluciră plini de apreciere.

– Sigur că ești, murmură el și se aplecă s-o sărute.

*

După ce luară un mic dejun ușor constând dintr-o altă cană de supă și alți biscuiți uscați, ajutorul proprietarului veni cu noua curea de ventilator pentru Mercedes.

În timp ce Jake ieși afară să supravegheze mașina, Claire făcu ordine în cabană și-și făcu bagajele. Când termină, privi camera rece, sărăcăcioasă. Nu prea semăna a cuib de dragoste romantic, dar îi va păstra un loc special în inima ei pentru amintirile minunate.

Încuind ușa după ea, ieși în frigul de afară. Nori întunecați se adunaseră și Claire tremură puțin, chiar și în jacheta groasă. Zăpada în munți de obicei însemna ploaie în Seattle, și ea sperase într-o zi plăcută, cu soare, pentru călătoria spre casă.

Capota Mercedesului era încă ridicată, și Jake părea așa de captivat să-l privească pe mecanic, încât Claire se hotărî să nu-l deranjeze. Ea putea să-i dea cheia proprietarului și singură, acesta fiind în garaj, ocupat cu altă reparație.

– Iată cheia de la cabană.

El se îndreptă și o luă dând din cap.

– Sper că ați avut o noapte confortabilă, doamnă Donovan.

Doamnă Donovan?

– Da, spuse ea. A fost plăcută.

El își împinse șapca unsuroasă pe ceafă și se scărpină în cap.

– Știiți, i-am oferit soțului dumneavoastră o cabană mai mare, dar el a spus că o preferă pe aceea, a spus că va fi mai liniște acolo, în ultima.

Inima lui Claire tresări.

– Da, spuse ea țeapănă, în cele din urmă. E în regulă.

Se întoarse repede. Îi venea să fugă, nu știa unde, oriunde, atâta timp cât era departe de aici, departe de scena care devenise brusc oribilă. Avea nevoie să fie singură, să se gândească. Orbește, se împiedică în spatele garajului și alunecă pe panta înzăpezită de lângă pârâu.

Stătu acolo, frângându-și mâinile, lacrimile fierbinți usturându-i ochii, chinuită de ceea ce tocmai aflase. El o mințise! Jake i-a spus intenționat o minciună, cu singura intenție de a se culca cu ea. O, era atât de inteligent! Mult prea inteligent pentru ea. Ce o făcuse să-și imagineze că era potrivită pentru el, sau că putea avea de-a face cu el deschis și onest?

Aproape că îi venea să râdă printre lacrimi, gândindu-se că a avut încredere în el! Speranța care părea atât de promițătoare doar ieri, o făcea să se simtă proastă, naivă, sentimentală. Își reaminti avertismentul lui Kate. El făcuse un plan de joc cu femeile, și ea căzuse în capcană.

Cum stătea acolo punându-și cenușă în cap pentru comportarea ei stupidă, deveni conștientă că trebuia să ia o hotărâre. Mașina va fi gata din clipă în clipă și va fi timpul să plece. El va veni după ea.

O panică oarbă, irațională o apucă de beregată, strangulând-o. Ce să facă acum? Ce putea face? Era legată de el, cel puțin până se întorceau la Seattle. Bine că nu a adus în discuție vizita la tatăl ei! Asta ieșea din calcul acum, fiind doar o fantezie romantică.

Apoi, brusc, din vârful pantei, îl auzi strigând-o.

– Claire, am terminat. Ești gata de plecare?

O dată ajunsă în siguranță acasă, va găsi o scuză să scape de el, și așa se va termina totul.

Ea se întoarse.

– Da! Sunt gata.

*

A fost un drum tensionat, tăcut. Când se apropiară de vârf, cerul gri-închis se deschise în cele din urmă și începu să toarne cu zăpadă. Claire era bucuroasă, căci însemna că Jake trebuia să-și îndrepte toată atenția să țină parbrizul curat și să rămână pe drum, care devenea tot mai alunecos cu fiece clipă.

– Doamne, sper ca patrula de pe autostradă să nu ne oprească și să ne oblige să ne punem lanțuri, murmură el la un moment dat.

Ea nu-i răspunse. Era încă prea zăpăcită de durere și supărare ca să-i pese ce li se întâmpla și, de altfel, nu era nimic de zis. Acum nu i-ar fi păsat nici dacă ar fi alunecat brusc pe marginea drumului și ar fi căzut în șanț.

Treptat, când începură să coboare versantul vestic al trecătorii, zăpada se transformă în lapoviță, apoi într-o ploaie grea. Când ajunseră la North Bend, Jake încetini la intersecția din centrul orașului și se întoarse spre ea.

– Ți-e foame? Cana aceea de supă nu era cine știe ce. Vrei să ne oprim să mâncăm ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse ea pe un ton rece, politicos.

Mâinile îi erau strânse în poală și nu putea nici să-l privească. Oricum, putea simți că ochii lui erau pironiți asupra ei întrebător.

– Ei bine, te superi dacă ne oprim oricum? Sunt flămând.

Claire nu putea neglija iritarea din vocea lui, și se întoarse cu fața la el.

– Da, mă supăr, spuse ea tăios. Trebuie să mă duc acasă și să-i telefonez tatălui meu. Probabil că își face griji în privința mea.

Cu o smucitură bruscă mașina porni înainte, prin intersecție. El nu spuse un cuvânt, dar când ea îl privi cu coada ochiului, văzu că fața lui e întunecată, ochii îngustați și avea maxilarele strânse.

Ea continuă să privească împietrită drept înainte. Ce îl supărase? A obținut ce a vrut. Mici scenarii îi veneau în minte, feluri inteligente de a-i spune că aflase despre micul lui joc, dar își ținea gura închisă ferm.

În cele din urmă, când ajunseră în micul orășel Issaquah, el încetini și opri brusc într-o parcare în fața unui restaurant McDonald's. Ei bine, lasă-l să se hrănească, gândi ea. Ei nu-i păsa.

În loc să iasă din mașină, el se întoarse cu fața spre ea.

– În regulă, Claire, spuse el sever. Ce nu e în regulă?

– Nimic.

– O, haide! spuse el mânios. Nu încerca unul din trucurile de școlăriță cu mine. Nu ai de-a face cu Scott, sau cu profesorul ăla șters al tău. Ai ceva pe suflet, și vreau să aud chiar acum.

– Nu vreau să vorbesc despre asta, murmură ea.

– În regulă, spuse el așezându-se în scaun și încrucișându-și brațele pe piept. Atunci vom sta aici, pentru că nu te duc acasă până nu-mi spui.

– Foarte bine, se răsti ea, întorcându-se spre el. Poți să-mi explici de ce m-ai mințit? Ea râse amar. Bineînțeles, știu deja de ce ai mințit. E clar. Ceea ce vreau să știu e cum un bărbat inteligent ca tine s-a gândit că o să scape basma curată cu asta.

– Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

– O, nu? țipă ea. Atunci hai să-ți împrospătez memoria. Mi-ai spus că am luat singura cabană disponibilă, și că trebuie s-o împărțim. Și te-am crezut! Asta mă înfurie.

– Da, era singura disponibilă.

– Atunci de ce mi-a spus proprietarul azi-dimineață că ți-a oferit una mai mare și tu ai refuzat? strigă ea triumfător.

Încet, ochii lui se măriră pe măsură ce înțelegea, și un roșu-închis i se răspândi pe față. El privi afară pe fereastră, degetele bătând darabana pe volan, și când se întoarse din nou spre ea, fața lui era palidă.

– În regulă, spuse el. E adevărat. Dar asta a fost după ce ne-am instalat. Când am ajuns acolo prima dată, era singura disponibilă. Apoi, după ce ne-am întors din plimbare și l-am văzut pe proprietar cu lemnele, el a menționat că un grup a plecat pe neașteptate și era o cabană mai bună disponibilă dacă o voiam. El se opri, privind-o. Atunci, continuă cu voce joasă, mă lăsaseși să

cred că erai la fel de doritoare ca mine să petrecem noaptea împreună. Dar nu a fost nici o intenție rea, și nu aveam de gând să te păcălesc sau să te mint.

Ea nu știa ce să spună. Pe de o parte încă se simțea folosită, manipulată, dar pe de altă parte, explicația lui părea adevărată. Atunci el avea dreptate. La urma urmei, ea i-a arătat clar că era gata să se culce cu el.

– Claire, spuse el, mă crezi? Este adevărul.

– Da, spuse ea în cele din urmă. Te cred. Și îmi pare rău că am tras concluziile alea.

– Atunci e în regulă?

Ea îi întâlni ochii și se forță să zâmbească.

– Da, desigur. Totul e bine.

*

Dar nu era. Vraja fusese ruptă, dacă nu de minciuna lui atunci de propriile ei suspiciuni și, deși reușiră să se poarte civilizat unul cu altul, călătoriră restul drumului într-o tăcere tensionată.

Când o lăsă la apartamentul ei, el nu ceru să intre, nici ea nu-l invită. Erau amândoi întunecați și obosiți și deși neînțelegerea dintre ei fusese rezolvată, îndepărtase ardoarea de noaptea trecută.

– Mă descurc singură, spuse ea luându-și geanta și ieși din mașină în ploaia de afară. Nu trebuie să ne udăm amândoi.

Jake dădu din cap.

– Te voi suna, spuse el, apoi plecă fără să se mai uite înapoi.

Când ea fu în siguranță în dormitorul ei în cele din urmă, primul lucru pe care-l făcu fu să-și scoată hainele ude și să facă un duș fierbinte. Apoi, cu părul spălat, în apartamentul cald și primitor, se duse în bucătărie să-și facă un sandviș din carnea rămasă în frigider. Nu credea că ar fi putut să mai mănânce supă.

Se simți mult mai bine după ce mâncă. Ploaia bătea încă în ferestre. Era o zi bună să se ghemuiască cu o carte și să trândăvească restul după-amiezii. Dar întâi trebuia să-l sune pe tatăl ei. Ar fi trebuit să caute un telefon ieri, să-i spună că nu va ajunge la el, dar tot ce avusese în minte atunci era Jake.

În timp ce forma numărul și asculta cum sună, simți brusc nevoia să-l vadă, și când el răspunse fu ușurată, aproape că izbucni în lacrimi.

– Tată? Eu sunt. Îmi pare rău că n-am venit ieri. Am avut probleme cu mașina pe partea cealaltă a trecătorii și a trebuit să ne petrecem noaptea acolo.

– Îmi pare bine că ești sănătoasă, spuse el. Am fost îngrijorat pentru tine. Apoi râse. Dar am avut o zi minunată. Două văduve m-au luat și m-au hrănit, una în ajun de Crăciun, cealaltă în ziua de Crăciun.

– Se pare că au avut bine grijă de tine. Mai bine ai fi atent, tată. Ești o captură pe cinste, știi doar.

– Nu fi impertinentă, fetițo, spuse el cu o notă de severitate prefăcută. Acum, spune-mi, cum a fost călătoria ta la Yakima?

– O, multă zăpadă în estul munților. Foarte frig. Sora lui Jake are doi copii, și asta a făcut Crăciunul distractiv.

– Și când îl voi cunoaște pe faimosul Jake Donovan? întrebă el. Nu în fiecare zi fata cuiva aduce acasă pe unul din cei mai celebri fundași din istoria fotbalului.

– Mi-e teamă că nu pot s-o fac până weekendul următor, tată. Deși colegiul nu începe până după Anul Nou, profesorii trebuie să fie înapoi la muncă pentru pregătiri. Îți convine sâmbăta viitoare?

– Sună bine. Vino când poți și stai cât vrei. Sunt mereu fericit să te văd, scumpo, știi asta, cu sau fără Jake Donovan.

– Sigur nu te încurc în planurile matrimoniale? întrebă ea glumeț.

– La revedere, Claire, spuse el ferm. Ne vedem sâmbăta viitoare.

Era natural ca tatăl ei, un suporter de fotbal înfocat, să vrea să-l cunoască pe Jake, gândi ea după ce închise. Dar ea avea nevoie să plece singură, să se mai gândească la unele lucruri, și i-ar fi făcut bine să părăsească orașul pentru câteva zile.

Ea credea că Jake i-a spus adevărul despre încurcătura cu cabanele, dar ce o deranja era incapacitatea ei de a avea încredere în el. Ce fel de relație puteau avea dacă ea sărea la concluziile cele mai rele de fiecare dată când avea o bănuială?

Încă în halat și papuci, se așează pe canapea cu unul din romanele ei favorite, cu un ceainic pe masa de lângă ea. Dar nu citise două pagini și privea deja telefonul de pe birou, dorind să sune.

*

Sâmbătă Claire începu conștiincioasă pregătirile pentru întâlnirea de luni, imediat după micul dejun. Deși munca o ținea ocupată, trebuia să se lupte constant cu impulsul de a-l suna pe Jake. După ceea ce se întâmplase, următoarea mișcare trebuia să vină din partea lui.

Ea stătu lângă telefon întregul weekend, tresărind de fiecare dată când suna și cădea în abisul disperării când se dovedea că era Kate sau una dintre celelalte prietene ale ei, și se plimba prin apartament până când trebuia să se forțeze să se întoarcă la lucru.

În cele din urmă, duminică seara, era atât de supărată încât își încălcă promisiunea față de sine și formă numărul lui. După ce telefonul sună de zece ori, îl închise. Jake nu era acasă. Unde era? Gânduri la blonde îi treceau prin minte. Ar face el asta? Cu inima strânsă, se temea că răspunsul era da.

Capitolul 8

Miercuri Claire era așa de înspăimântată că Jake n-o va mai suna niciodată încât atunci când el o sună, în cele din urmă, și ea îi auzi vocea la celălalt capăt al firului, aproape că nu mai putea vorbi de ușurare. Pe de altă parte, el părea relaxat, și se purta ca și cum nimic neobișnuit nu s-ar fi întâmplat.

Îi vorbi despre săptămâna lui încărcată, de pregătirile pentru un meci după sezon, recrutarea anuală de noi jucători, și termină cu o scurtă scuză că nu a sunat mai devreme.

– Ce zici să cinăm împreună în weekendul ăsta? întrebă el după ce termină.

Inima ei revenise la un ritm normal și ea ezită o secundă înainte să răspundă. Nu era el prea relaxat, având în vedere că trecuseră cinci zile întregi de când nu-i auzise vocea? A fost un coșmar pentru ea, dar supraviețuise, la urma urmei. Poate că nu trebuia să facă lucrurile prea ușoare pentru el.

– Claire, îl auzi ea. Ești acolo?

– Da. Mă gândeam. Merg pe insula Comano să-l vizitez pe tatăl meu în weekendul ăsta.

– Atunci, hai să ieșim diseară. Vocea lui deveni joasă. Mi-a fost dor de tine, Claire. Aș vrea să te văd.

Inima ei cedă la tonul jos, intim, și ea știu că e pierdută.

– În regulă. Da, mi-ar plăcea.

*

Merseră la micul restaurant grecesc de lângă campus. Când Jake se arătă la ușa ei în seara aceea, toate gândurile rele ale lui Claire zburară. El arăta minunat, înalt și sigur pe el, umplând apartamentul ei mic cu prezența lui dinamică. Era îmbrăcat obișnuit, în pantaloni de culoare închisă, cu pulovăr și o jachetă de golf. Părul lui castaniu-închis strălucea, ochii la fel, și singurul ei gând era ce norocoasă este să atragă un astfel de bărbat.

În clipa în care îi dădu drumul înăuntru, el o îmbrățișă și o ținu strâns câteva secunde, cu fața în părul ei, mâinile lui mângâind-o cu pasiune abia stăpânită.

La restaurant, se așezară la o masă lângă bar, separată de sala mare, zgomotoasă, de un rând de palmieri în ghivece. Un pian cânta și, cum privea peste masă la bărbatul pe care-l iubea, Claire știuse că orice s-ar fi întâmplat, indiferent ce risc și-ar fi asumat, doar să fie cu el așa, merita.

După ce comandară băuturile, el îi luă mâna într-a lui.

– Vorbește-mi despre săptămâna ta, spuse el. Ai fost la fel de ocupată ca mine?

– O, mereu sunt ocupată când mă pregătesc pentru un nou semestru. Ea îi zâmbi ațâțător. Și curând va fi o nouă recoltă de sportivi care vor face totul să se țină departe de studiu.

– Ei bine, cel puțin nu vei avea de-a face cu mine să le iau apărarea, până la următorul sezon de fotbal. Pot face ce vor până atunci. Ce s-a mai întâmplat? E vreo bârfă caldă la catedra de engleză?

– Să vedem. Decanul va ieși la pensie la anul, și Curtis se agită pentru postul lui.

Jake se strâmbă, expediindu-l pe Curtis ca nemeritând să fie discutat. Băuturile lor sosiră chiar atunci, și Jake îi dădu drumul la mână și începu să se caute prin buzunare.

– Nu mai am țigări, spuse el, ridicându-se de la masă. E un automt în hol. Mă-ntorc într-un minut. În timp ce trecea pe lângă scaunul ei, puse o mână posesivă pe umărul ei și-l strânse puțin.

Ea îl privi cum se îndepărta, mergând elegant printre mese, oprindu-se o dată sau de două ori să vorbească scurt cu alți clienți. El părea să cunoască pe toată lumea și toți păreau dornici să fie băgați în seamă de el. Omul momentului, îl numise Kate, și era adevărat.

Când nu-l mai văzu, Claire se sprijini cu coatele pe masă, sorbind visătoare din băutura ei, ascultând muzica pianului și murmurul de conversație venind din sala mare, și se felicita singură de norocul ei. Când muzica se

opri, vocile deveniră mai zgomotoase, un grup de bărbați fiind evident implicați într-o discuție aprinsă, punctată de izbucniri în râs.

Probabil că stăteau pe partea cealaltă a rândului de palmieri, pentru că ea îi auzea foarte clar. Oricum, abia când numele ei fu menționat deveni atentă la ce ziceau. Apoi urechile i se ciuliră.

– O știi pe Claire Talbot, spuse unul dintre ei. Roșcata aia înaltă și arătoasă de la catedra de engleză. Protejata lui Curtis Gregg.

– O, sigur, spuse altul. Știu despre cine vorbești. Niciodată n-aș fi crezut că e genul lui Donovan. Nu e destul de strălucitoare.

Fu un râs general, apoi altcineva spuse:

– Hei, ar trebui să știi până acum că orice femeie e genul lui Jake Donovan.

Alte râsete, apoi primul bărbat vorbi din nou.

– Mi se pare un aisberg, inabordabilă. Chiar crezi că s-a culcat cu ea?

– Ei bine, dacă n-a făcut-o încă, pariez că o va face. Planul lui de joc e infailibil.

– Se mai joacă el cu blonda aia? Parcă Shirley o chema.

– Bineînțeles. I-am văzut împreună sâmbăta trecută. Îl știi pe Jake. E prea inteligent ca să dea vrabia din mână pentru fata aceea, Talbot.

Cum fiecare cuvânt urât, jignitor se cufunda în creierul amețit al lui Claire, camera începu să se învârtească. Ea se încinse, apoi îngheță, apoi se încinse din nou. Niciodată nu mai

simțise atâta rușine, atâta umilință, atâta mânie oarbă. Să fii discutată în felul ăsta în același timp cu acea Shirley, care își făcea, se pare, o meserie din a culege bărbații din baruri!

Pianul începu să cânte din nou, acoperindu-i, și ea se lăsă în scaun, cu ochii strâns închiși. Stomacul se strângea, inima îi bătea cu putere și capul se învârtea nebunește.

Apoi, ca de la o distanță enormă, îi auzi vocea:

– Claire? Te simți bine?

Deschise ochii și-l privi pe Jake stând lângă scaunul ei, privind-o vădit preocupat.

– Nu, spuse ea ridicându-se în picioare. Nu mă simt bine. Cred că mai bine m-ai duce acasă.

El o privi, apoi aruncă niște bani pe masă să plătească băuturile, o luă ferm de braț și o scoase din restaurant. Ea abia suporta s-o atingă, dar scrâșni din dinți și merse. Nu era sigură că s-ar fi descurcat singură, și voia foarte tare să ajungă acasă cât mai curând.

El conduse până acasă la ea repede și în liniște, aruncându-i doar câte o privire îngrijorată din când în când. Ca și cei mai mulți bărbați, gândi ea disprețuitoare, el nu se simțea în largul său când avea de-a face cu boala, și ei îi părea bine că nu-i dă atenție. Era hotărâtă ca aceasta să nu fie o repetiție a fiascoului de la cabană. Nu se va comporta copilărește de data asta, și el nu va avea șansa unei explicații inteligente. Va fi o ruptură, și ea avea de gând să-i spună de ce.

La apartamentul ei, el vru să iasă din mașină, dar înainte să deschidă ușa, ea îi strigă:

– Jake, nu ieși, vreau să vorbesc cu tine.

El se întoarse, cu ochii mari de surpriză.

– Sigur, spuse el. Credeam că vrei să...

– Am ceva să-ți spun, Jake, și vreau să-ți spun acum. Ea inspiră adânc. Nu vreau să ne mai vedem.

Ochii lui se îngustară și el tăcu câteva secunde.

– Ascultă, Claire, spuse el, dacă mai ai încă suspiciuni relativ la ce s-a petrecut weekendul trecut...

– Nu, îl întrerupse ea. Nu e vorba de asta. Se simțea calmă acum că se hotărâse, și continuă cu o voce rece: Am auzit o conversație interesantă în bar în seara asta în timp ce tu te duceai după țigări. Se pare că unii dintre prietenii tăi pariau cât de mult îți trebuie ca să te culci cu mine. Mă surprinzi, Jake. Credeam că ai anunțat pe toată lumea că planul tău de joc a funcționat deja. Ei bine, îți poți căuta altă victimă. Ca Shirley, de exemplu. Dar eu nu vreau să mai joc după regulile tale.

În timpul lungului discurs, el încercase de câteva ori s-o întrerupă și cum ea tăcuse, îi veni și lui rândul.

– Ascultă, spuse el. Hai să clarificăm. I-ai auzit pe unii dintre prietenii mei vorbind despre tine. Așa e? Când ea nu răspunse, el continuă. Și acum mă tragi pe mine la răspundere pentru ce au spus ei. Nu crezi că nu e cinstit?

Claire se întoarse către el, cu flăcări în priviri.

– Nu! strigă ea. Nu cred. Nu contează nici măcar dacă ceea ce spuneau era adevărat sau nu, că ai văzut-o pe Shirley și nu mi-ai spus.

– N-am văzut-o pe Shirley! strigă el.

– Dar ultima sâmbătă seara?

El deschise gura, apoi o închise și-și trecu mâna pe ceafă.

– În regulă. Cred că am uitat. Nu era important. Am ieșit să iau cina singur și am dat peste ea în centru. Am băut ceva împreună, asta a fost tot. E o prietenă veche, pentru numele lui Dumnezeu!

Ea nu-l credea. Nu-l va mai crede niciodată.

– Nu contează, spuse ea. Nici nu-mi pasă. Ce îmi pasă e să-mi aud numele terfelit în baruri, de afemeiați bețivi. Nu vreau asta, și dacă ne vedem asta se întâmplă, așa că nu vreau să ne mai vedem.

– Claire, spuse el dulce, nu pleca. Nu vreau să se termine așa. Nu vreau să se termine deloc.

El îi puse mâna ușor pe braț. Ea îl privi, și când îi întâlni ochii ezită un moment. Ce văzu în ochii verzi întunecați părea atât de vulnerabil, atât de rugător, încât aproape putea să fie dragoste sinceră.

Apoi, ca și cum și-ar fi dat seama că spusese mai mult decât intenționase cu privirea aceea, fața lui se înăspri și el își retrase mâna.

– În regulă, spuse el pe un ton, fără expresie. Dacă asta vrei, nu mă voi certa cu tine.

Ea deschise ușa și păși pe trotuar. Trântind ușa, merse spre căldirea ei fără să privească în urmă, împinsă inexorabil înainte de furia rece care încă fierbea în ea.

*

Următoarele două zile, Claire se cufundă în munca ei, răzbunându-se. Orice o putea opri să se gândească. Își

planifică discuțiile în clasă pentru următoarele două luni; stătu lungi ore în bibliotecă terminând cercetarea pentru teza ei; frecă fiecare centimetru din apartament, își spălă și călcă toate hainele, și când toate nu dădură rezultat, făcu lungi plimbări cu mașina, singură. Chiar se gândi să-și ia o pisică.

Joi seara luă cina cu prietenele ei ca de obicei. Toate erau nerăbdătoare să-și spună ce făcuseră de Crăciun și Claire putu să nu spună nimic despre problemele ei. Doar Kate părea interesată.

– Ei bine, spuse aceasta cu o voce joasă în timp ce celelalte vorbeau între ele, cum a fost excursia cu Jake? Ai cedat deja farmecelor lui masculine?

Claire tresări la menționarea numelui lui, numele pe care se străduise din greu să-l uite, dar răspunse cât de bine putu:

– A fost în regulă, spuse ea zâmbind.

– Nu ești prea entuziată, observă Kate sarcastic. Doar în regulă?

Claire dădu din umeri.

– O, știi, cred că ai avut dreptate, adăugă ea, știind că o va mulțumi pe Kate. E prea bogat pentru mine.

– Vorbește serios, te ascult.

– Cam așa ceva. Oricum, te vei bucura să auzi că m-am hotărât să nu ne mai vedem.

Kate dădu din cap ca o bufniță.

– O mișcare înțeleaptă, cred.

*

Sâmbătă Claire porni devreme, spre insula Camano. Știa că weekendul va fi mai greu de suportat, și era nerăbdătoare să-și viziteze tatăl. Nu-l mai văzuse pe Jake de miercuri seara și nici el n-o sunase, și-i părea bine. Dacă ar putea să-l țină departe de gândurile ei, va putea să-l uite în cele din urmă.

Casa tatălui ei era pe plajă, o căsuță mică pe care o cumpărase când se pensionase din învățământ în urmă cu doi ani. Mama ei murise cu câțiva ani înainte și el stătuse în vechea casă familială mult prea mult. Locul ăsta i se potrivea.

Deși părea bucuros s-o vadă, Claire își dădu seama imediat ce coborî din mașină că era dezamăgit că nu-l adusese pe Jake. Ea nu spuse nimic despre asta, dar imediat după ce se instală în dormitorul pentru oaspeți și luau prânzul, îi spuse că se despărțiseră.

Tatăl ei își freca bărbia gânditor. Era un bărbat blând care abia trecuse de șaizeci de ani, puțin chel și cu puțină burtă, dar încă arătos.

– Ei bine, îmi pare rău să aud asta, scumpo. Bineînțeles, nu-l cunosc, dar din tot ce am auzit despre el și din munca benevolă pe care o face cu tinerii, pare un om bun. Și de atunci subiectul fu închis.

Plouă tot weekendul cât Claire stătu acolo, așa că nu putu să se plimbe singură pe plajă cum se așteptase. În schimb, ea și tatăl ei stătură închiși împreună în casa mică tot timpul, jucând cărți și privind la televizor, încercând să vorbească numai despre nimicuri. Tensiunea de a nu putea discuta subiectul principal

din mintea ei începu în curând s-o enerveze, până când în cele din urmă, duminică dimineața, era gata să țipe.

După micul dejun, în timp ce își terminau al doilea rând de cești de cafea, Claire îi spuse că voia să plece în dimineața aceea.

– Am încă multe de făcut, explică ea. Teza e gata de revizuit, și munca pentru clasă...

– Scumpo, ce nu-i în regulă? interveni tatăl ei blând.

Ea îl privi peste marginea cești.

– Nimic, tată. Ți-am spus. Am multe de făcut.

El oftă adânc și-i luă mâna într-a lui.

– Claire, nimeni nu te cunoaște ca mine. Nu te-ai schimbat mult de când erai mică. Ești la fel ca mama ta. Ții prea mult în tine. Acum, haide, scumpo. Spune-i bătrânului tău tată ce te frământă. Te plimbi ca un leu în cușcă de când ai venit aici.

Așa că îi spuse. Luptându-se cu lacrimile, îi spuse întreaga poveste, incluzând chiar noaptea din cabană și cearta în drum spre casă. Dar când ajunse la conversația pe care o auzise în bar, abia o schiță. Detesta chiar și să se gândească la cuvintele acelea jignitoare, cu atât mai mult să i le spună propriului tată.

– Ei bine, spuse el când ea termină, înțeleg ce vrei să spui. Acel bărbat pare să se miște prea repede pentru o fată ca tine. Totuși, citind printre rânduri ceea ce n-ai spus, mi se pare că încă mai ții la el. Poate că merită să faci câteva concesii.

– O, voi bărbații! strigă ea iritată. Mereu vă luați apărarea. Ei bine, lasă-mă să-ți spun ceva despre

adevăratul Jake Donovan. Ea îi descrise acea conversație îngrozitoare mai în detaliu, terminând cu: Acum, chiar așa vrei să auzi numele fetei tale, terfelit în baruri?

– Nu, bineînțeles că nu, spuse el zâmbind. Dar ce a avut el de zis când l-ai confruntat cu asta?

– O, ca de obicei. Ceva cum că n-ar fi vina lui ce spun prietenii săi.

– Ei bine, trebuie să admiți, scumpo, că are dreptate.

– O, tată, nu vezi? Chiar dacă e adevărat și el e curat ca zăpada, orice femeie cu care Jake Donovan se încurcă va fi ținta bârfelor murdare ca aceasta. Nu vreau așa ceva.

– Dar despre blondă? Asta sună mai serios decât bârfa a câtorva bețivi. Ce a spus despre ea?

Ea dădu din umeri.

– O, doar că a întâlnit-o din întâmplare și au băut ceva împreună.

– E în afara discuției că el putea spune adevărul? întrebă el blând.

Ea îl privi.

– Nu înțelegi. Nu poți să știi cât de... cât de... murdară m-a făcut să mă simt când i-am auzit pe bărbații ăia vorbind despre ce s-a întâmplat între noi, la gândul că el a umblat cu femeia aceea. Știu că îmi vrei binele, tată, dar trebuie să ai încredere în judecata mea despre asta. Nu mă mai întâlnesc cu el, și așa se termină totul.

*

Ea conduse cele treizeci de mile înapoi la Seattle prin lapoviță. Trebuia să fie o iarnă grea, după cum spuneau experții, și asta însemna săptămâni de gheață și zăpadă, o perspectivă care o descuraja și mai mult.

Apartamentul ei părea rece, umed și plictisitor după căldura plăcută din casa tatălui ei. Primul ei impuls după ce a dat drumul la căldură a fost să-l sune și să-și ceară iertare pentru purtarea ei copilărească. Nu putea să continue să-i îndepărteze pe cei pe care-i iubea cel mai mult, din cauza unei experiențe nefericite.

*

Săptămânile treceau încet și cu dificultate, dar treceau, și pe la sfârșitul lui ianuarie Claire simți că-i revine pofta de viață. Treptat, toată afacerea cu Jake începu să se estompeze. Munca ei mergea bine, teza de doctorat era pe jumătate revizuită, și dacă Curtis va fi numit decan ea avea mari șanse să ocupe un post bun.

Din când în când îl vedea pe Jake de la distanță, plimbându-se prin campus sau discutând cu un grup de studenți, și de fiecare dată inima i-o lua razna, stomacul său parcă se simțea lovit, beregata i se îneca. Chiar și asta îi mai trecu după un timp și cum îl vedea foarte rar, în cele din urmă se convinse că nu-i mai păsa de el.

La începutul lui februarie, zăcu câteva zile cu o gripă ușoară. Deși nu avea febră mare, s-a simțit destul de rău încât să nu se ducă la ore și la cina obișnuită de joi seara cu prietenele ei.

Următoarea după-amiază, Kate trecu pe la ea cu un borcan de supă de pui făcută în casă, și o predică aspră despre grija de propria persoană.

– De ce nu ești în pat? întrebă ea sever când Claire îi deschise ușa, complet îmbrăcată.

Claire râse.

– Pentru că nu sunt atât de bolnavă.

Kate îi puse o mână pe frunte.

– Păi nu pari să ai febră, admise ea.

– Vezi? Ți-am spus. Mă odihnesc în weekend și luni o să fiu bine. Nu m-am simțit prea rău, de fapt. Trebuie să fie un microb ciudat. Doar că am grețuri dimineața când mă scol. Claire porni spre bucătărie. Ce zici de o ceașcă de cafea? întrebă ea peste umăr.

Tocmai pusese supa în frigider când se întoarse și o văzu pe Kate care o urmase în bucătărie. Stătea în prag, privind-o încruntată și gânditoare.

– Ei bine? spuse Claire, îndreptându-se. Vrei cafeaua aia sau nu?

Kate veni încet spre ea, privind-o cu atenție de sus în jos.

– Te-ai îngrășat puțin în ultimul timp? întrebă ea.

– Da, poate puțin, admise Claire vinovată.

– Și ți-e rău numai dimineața?

– Da. E ciudat... Se opri când văzu expresia de pe fața prietenei sale. Kate, ce nu e în regulă?

– Claire, e posibil să fii însărcinată?

Brusc își dădu seama. În timp ce revelația groaznică o lovi, ea își aminti alte simptome ciudate care o miraseră

în ultimele săptămâni. Cum de nu și-a dat seama? Singura noapte pe care o petrecuse cu Jake fusese atât de bine ștearsă din memoria ei încât o asemenea posibilitate nu i-a trecut niciodată prin cap.

Ea o privi pe Kate oripilată, apoi cu un geamăt sonor se împletici orbește spre un scaun, se așeză încet și-și îngropă fața în mâini.

– Acum, ascultă, spuse Kate aspru. Se așeză lângă Claire și-i puse un braț după umeri. Nu intra în panică. Primul lucru pe care trebuie să-l faci e să te duci la un doctor și să te asiguri. Se opri pentru o clipă, apoi continuă pe un ton mai blând: Exista o posibilitate, deci?

Claire își ridică ochii și privi trist la prietena ei. Întreaga ei lume se prăbușea. Tot ce putea face era să dea din cap, apoi izbucni în lacrimi.

*

Când doctorul îi confirmă temerile cele mai mari câteva zile mai târziu, Claire era ametită de neîncredere și cuprinsă de panică, incapabilă să se descurce cu lucrul teribil care i se întâmplase. Apoi, după o zi sau două, când se calmă, își dădu seama că are de făcut niște planuri.

Primul lucru, desigur, era să se hotărască dacă să păstreze sarcina. Avortul era legal acum, și nu ar fi fost nici o problemă. Dar ea respinse această alternativă pe loc. Pentru ea, viața pe care o purta era deja o ființă umană, cu o întreagă ereditate programată în genele și cromozomii ei, din momentul concepției.

Atunci ce? Adopție? Nu putea îndura gândul să-și dea copilul să-l crească altcineva. Va trebui s-o facă singură. Alte femei o făceau. Nu mai era stigmatul care fusese. Își putea aminti cel puțin două alte asistente la colegiu care erau mame singure. Se putea descurca și ea.

Doctorul îi prescrise medicamente pentru răul de dimineață, așa că cel puțin putea să continue să predea. Nimeni n-ar fi aflat, câteva luni. Și până atunci poate că ea însăși se va fi obișnuit cu ideea.

Kate era minunată, petrecând lungi ore cu ea, discutând problema, asigurându-se că mânca, ascultând-o plângând. Ele ajunseră să se certe doar o dată, la o săptămână după vizita lui Claire la doctor.

Erau în bucătăria lui Claire, bând cafea într-o seară, și tocmai trecuseră prin întregul noian de alternative pentru cea de-a suta oară – avort, adopție, să păstreze copilul – când, deodată, Kate spuse:

– Știi, Claire, cred că trebuie să-i spui lui Jake.

Claire se întoarse și o privi îngrozită.

– Niciodată! strigă ea. Nu vreau ca el să afle.

– Ei bine, nu văd de ce nu. La naiba, e responsabilitatea lui, de asemenea. Și în plus, are dreptul să știe.

– Nu are nci un drept, spuse Claire, fermă. Sau vreo responsabilitate în problema asta. Știam ce fac, și știam ce fel de bărbat este. În plus, ce ar putea face el?

Kate dădu din umeri neajutorată.

– Nu știu. Poate să te ajute cu bani. Poate chiar să te ia de soție. El s-ar putea să fie un afemeiat, dar nu mi se pare un bărbat complet iresponsabil.

– O, haide, Kate. Omul e paranoic în ce privește căsnicia. Nu asta vreau, oricum. Mai degrabă mi-aș crește copilul singură decât să forțez vreun bărbat într-o căsnicie lipsită de dragoste.

– Dar trebuie să-i pese puțin de tine, sau asta nu s-ar fi întâmplat, sublinie Kate rezonabil.

Claire râse amar.

– O, lui i-a păsat. Orgoliul lui a fost flatat să cucerească ceea ce prietenii lui numesc „profesoara aisberg", să adauge încă o muiere pe lista lui, ca să poată glumi cu prietenii.

Kate se holbă la ea.

– Muiere? Ea își scutură capul încet. Sincer, Claire, nu știu de unde scoți termenii ăștia arhaici. Probabil din vreo carte.

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Și câte „muieri" a dus el acasă să-i cunoască familia? întrebă Kate. Asta nu înseamnă nimic?

Brusc, conversația pe care o avusese cu sora lui Jake îi veni lui Claire în minte. Linda îi spusese că Jake niciodată nu adusese altă femeie acasă la ea. Apoi altă imagine urmă cu repeziciune, privirea lui ciudată, bântuită, din seara despărțirii lor.

A fost ceva în ochii lui atunci, o indicație de vulnerabilitate teribilă, chiar durere, ca și cum lui îi păsa de ea mai mult decât voia să admită și îi părea într-adevăr rău s-o piardă.

Dar respinse amintirea instantaneu. El poate că a fost rănit în noaptea aceea, dar asta numai pentru că una din

aventurile lui amoroase îl părăsise. Și chiar în clipa următoare, când el a fost de acord cu ea că e mai bine să se despartă, privirea de ușurare de pe fața lui era de neconfundat.

– Nu, îi spuse ea lui Kate, nu înseamnă nimic. Omul e incapabil de emoție cinstită, și nu vreau să mai aud despre asta. Mă voi descurca singură. O privi pe Kate aspru, avertizând-o: Nu vreau ca Jake să afle, Kate.

– Dar el tot va afla în cele din urmă, Claire.

– Știu asta, dar nu uita vechiul proverb, spuse ea peste umăr. Numai femeia știe sigur. Lasă-l să creadă ce vrea, dar eu nu-i spun și nu vreau ca tu s-o faci, oricum.

*

Se dovedi un februarie excepțional de rece, atât de rece încât ninsorile rămaseră pe pământ, înghețate, chiar și în intervalele însorite.

Zilele de iarnă erau încă scurte, și Claire găsi asta o binecuvântare. Deși răul de dimineața îi trecu în cele din urmă, era atât de constant obosită în zilele acelea încât era fericită să cadă extenuată în pat înainte de zece noaptea.

Într-o seară de joi, la sfârșitul lui februarie, tocmai se așezase la birou să corecteze testul pe care îl dăduse în ziua aceea, când cineva bătu la ușă. Se încruntă, întrebându-se cine ar fi putut să treacă la ora asta pe la ea. Era trecut de nouă și jumătate și după o cină târzie se schim-

base deja pentru noapte. Părul îi era strâns într-o coadă lungă care-i cădea pe spate, fața ei era trasă, și nu se simțea dornică să întrețină vizitatorii.

Când se auzi bătând din nou, mai intens de data asta, ea oftă adânc, își scoase ochelarii și se ridică de la birou. Legându-și halatul mai strâns în jurul taliei, se duse la ușă, verifică dacă lanțul era pus și în pauza următoare dintre ciocănituri, întrebă:

– Cine-i acolo?

– Sunt eu, veni vocea lui Jake. Lasă-mă să intru. Trebuie să vorbim.

– Nu! strigă ea. El era ultima persoană de pe pământ pe care ar fi vrut s-o vadă acum.

– Haide, Claire, spuse el rugător. Nu stau mult. Vreau doar să vorbim.

– Nu vreau să vorbesc cu tine, Jake. Nu avem ce să ne spunem. Acum, vrei te rog să pleci?

Ea stătea lângă ușă, cu urechea pe ea. Fu o tăcere mormântală de cealaltă parte. Își ținu răsuflarea, sperând că el plecase, așteptând să-i audă pașii. Apoi el vorbi din nou.

– Dacă nu-mi dai drumul până număr până la trei, o să dărâm ușa. Fu o pauză scurtă. Unu, spuse el pe un ton amenințător.

Chiar voia s-o facă. Era perfect capabil, atât fizic cât și mental, să rupă ușa. Mintea ei o luă la goană. Ce vor spune vecinii? Va chema cineva poliția? Să cheme ea poliția?

– Doi, se auzi vocea fermă.

– O, în regulă, spuse ea.

Desfăcu lanțul, apăsă clanța și deschise ușa. El stătu un moment privind-o sălbatic, cu fața întunecată. Purta niște blugi tociți și un cojoc de oaie cu gulerul ridicat.

Fără un cuvânt, trecu pe lângă ea și se duse în mijlocul sufrageriei. Stătea acolo, cu umerii lăsați, cu mâinile băgate în buzunarele jachetei, uitându-se la podea. Claire închise ușa și se duse lângă el.

– Ai cinci minute, spuse ea, și apoi chem poliția.

El se întoarse cu fața la ea, cu trăsăturile tensionate, livid.

– Tocmai am descoperit micul tău secret, spuse el în cele din urmă.

Ea privi în altă parte, mușcându-și buza. O, Doamne! Era ultimul lucru pe care-l dorea. Oricum, ar fi aflat mai devreme sau mai târziu. El o privea, așteptând.

– În regulă, spuse ea ridicând din umeri. Acum știi. Cum ai aflat? Trebuie că fusese Kate.

El făcu un semn cu mâna în aer.

– Asta nu contează. Ceea ce am venit aici să aflu e de ce dracu' nu mi-ai spus tu însăți.

– De ce ar fi trebuit să-ți spun?

El tresări vizibil și-și întoarse capul în altă parte, dar ea observă spasmul de durere momentan care îi străbătu trăsăturile. Claire simți un val brusc de simpatie pentru el, dar se controlă imediat. Nu avea nici un drept să intre așa aici, cerând răspunsuri la întrebările lui.

Când el o privi din nou, privirea se îmblânzise. Făcu un pas spre ea, cu o mână întinsă.

– Nu crezi că am dreptul să știu că porți copilul meu?

Ea își ridică bărbia și privi direct în ochii lui verzi, strălucitori.

– Ce te face să fii așa sigur că e copilul tău?

Gura lui se deschise și-și smuci capul ca și cum ar fi primit o lovitură fizică.

– Vrei să spui că nu e? întrebă el. Pentru că dacă o spui, ești o mincinoasă. Oi fi tâmpit în multe lucruri, Claire, dar pentru un lucru îmi pun viața la bătaie, că eram singurul bărbat din viața ta în clipa în care ai conceput acel copil.

Ea nu avea răspuns la asta. Nu putea să-l mintă și era deja rușinată de propria răutate. Deși el s-ar fi putut să-i fi înșelat încrederea și s-o fi făcut de râs printre prietenii lui, omul avea și el sentimente. Suferea. Și nu era o persoană rea sau vindicativă.

– În regulă, spuse ea cu un oftat. Dar asta nu schimbă cu nimic situația. E totuși problema mea, responsabilitatea mea. Nu mă aștept ca tu...

El se întinse și o apucă ferm de brațe.

– E și responsabilitatea mea, Claire, spuse el, privind adânc în ochii ei. Și am de gând să mi-o asum.

– Nu prea ai ce face, Jake, spuse ea obosită. Colegiul are servicii medicale excelente. Cred că mai târziu, dacă vrei să contribui cu ceva la întreținere...

– Nu vorbesc despre bani, spuse el aspru. Degetele lui i se înfipseră în brațe.

– Atunci despre ce?

– E doar un răspuns. Vreau să mă căsătoresc cu tine.

Capitolul 9

– Vrei să ce?

– M-ai auzit. Cred că trebuie să ne căsătorim.

Dacă el nu i-ar fi ținut brațele așa de strâns, ea ar fi cazut. Era ultimul lucru la care se aștepta. Să se căsătorească cu el? Pentru un scurt moment, inima ei pluti. Apoi reveni cu picioarele pe pământ.

– Nu poți fi serios, spuse ea.

– Sunt foarte serios.

Ea îi zâmbi strâmb.

– Ei bine, mulțumesc pentru ofertă, Jake. E generos din partea ta. Dar nici nu se pune problema.

– De ce? i-o întoarse el.

– De ce? Păi sunt o sută de motive.

– Spune unul.

– Ce sens are? Nu e posibil.

– Ascultă, spuse el dându-i drumul, putem să stăm jos? Poate să bem puțin din coniacul tău? O conduse la canapea. Stai jos. Aduc eu coniacul.

Când el dispăru în bucătărie, ea își dădu capul pe spate, închise ochii și încercă să gândească. Dar zgomotul pe care el îl făcea zdrăngănind prin dulapurile ei n-o lăsa, și când Jake se întoarse, ea era încă ametită.

El avea doar un pahar, și îl ridică.

– Nu cred că ar trebui să bei alcool în situația ta, spuse el serios. Pot să-ți fac o ceașcă de ceai? Să-ți aduc un pahar cu lapte?

– Nu, mulțumesc, răspunse ea slab.

Jake se așeză lângă ea, confortabil, și trase o înghițitură bună de coniac. Apoi puse paharul pe măsuța de cafea și se întoarse spre ea, cu brațul întins pe speteaza canapelei.

– Acum, iată ce cred eu că trebuie să facem, începu el. Trebuie să plec din oraș la prima oră a dimineții. E o întâlnire importantă cu asociația pro fotbal din Dallas despre organizarea Super Bowl-ului în Seattle, la anul. Dar voi fi plecat doar două zile cel mult, și imediat ce mă întorc ne căsătorim. Câteva zile în plus nu au importanță, și...

– Jake! îl întrerupse ea. Vrei, te rog, să termini cu asta?

El o privi surprins.

– Ei bine, admit că mă mișc cam repede, dar trebuie să ne grăbim. Copilul nu trebuie să poarte un stigmat dinainte să se nască, nu-i așa?

– Jake, am încercat să-ți spun. Nu pot să mă căsătoresc cu tine.

– Ăsta e un nonsens. Poate că nu sunt cel mai bun din lume, sau noțiunea cuiva de soț ideal, dar voi face tot ce voi putea. Și cred că voi fi un tată bun.

– Ascultă, Jake, înainte să mergi prea departe, vrei să-mi răspunzi la o întrebare?

El dădu din cap.

– Sigur. Care?

– Aceasta. Dacă n-ar fi fost nici un copil, ai mai fi vrut să te căsătorești cu mine?

El se încruntă și privi în altă parte. Fără un cuvânt, își ridică paharul și luă încă o înghițitură de coniac. Apoi băgă mâna în buzunar după țigări, aprinse una și puse chibritul folosit în scrumiera de pe masă. În cele din urmă, se întoarse spre ea.

– Nu pot să răspund la întrebarea asta, Claire, spuse el grav. Căsătoria n-a fost niciodată o parte a planurilor mele pentru viață. N-am făcut nici un secret din asta, a fost clar de la început.

– Atunci ce va însemna această căsătorie pentru tine?

– Ei bine, spuse el dând din umeri, cred că lucrul important e să-i oferim copilului nostru un cămin stabil.

Ea trebuia să întrebe. Adunându-și tot curajul, ea spuse blând:

– Dar despre mine, Jake. Ce simți tu pentru mine?

Îl putea vedea agitându-se în timp ce-și schimba poziția și se apleca în față să stingă țigara pe jumătate fumată.

– Nu trebuia să întrebi asta, spuse el în cele din urmă. Eram nebun după tine când eram împreună, știi doar.

Claire își închise ochii din nou, încercând să gândească. El n-o iubea, asta era clar. Într-un fel, avea dreptate. Poate că singurul lucru important era binele

copilului. După Jake, el făcea ceea ce se cuvine, făcând o concesie enormă de dragul altei ființe umane, chiar dacă trebuia să renunțe la prețioasa lui libertate.

Dar pentru cât timp? Și va putea ea să tolereze când el va rătăci în patul altei femei?

– Ce zici, Claire? întrebă el. Te căsătorești cu mine?

Ea deschise ochii și-l privi.

– În regulă, Jake. Mă căsătoresc cu tine. Trebuia să se gândească la copil mai întâi, și asta era singura alegere posibilă pe care o putea face. Dumnezeu s-o ajute dacă se dovedea alegerea greșită.

– Bine, spuse el cu satisfacție. N-o să-ți pară rău. Își privi ceasul și se ridică în picioare. Acum mai bine plec. Trebuie să-mi fac bagajele pentru călătorie, și avionul meu pleacă la ora șase dimineața.

El își luă coniacul, îl sorbi pe tot, apoi puse paharul pe masă. Înainte să plece, se aplecă s-o sărute ușor pe frunte.

– O să fie în regulă, Claire, spuse el blând. O să vezi. Se îndreptă repede spre ușă, unde stătu un moment privind-o.

– Te sun când mă întorc. Va fi duminică, sau luni cel târziu. Apoi ne vom căsători. Între timp, să nutrești gânduri fericite.

După ce plecă, încăperea păru brusc rece și goală, și Claire continuă să stea nemișcată pe canapeaua unde el o lăsase, încă ametită. Încrederea lui calmă o liniștise cumva, dar acum îndoielile începură să se întoarcă. În cele din urmă, cu un oftat greu ea se ridică și duse paharul și scrumiera la bucătărie.

Cel puțin tata va fi încântat, gândi ea, în timp ce le clătea în chiuvetă. Să-l aibă pe Jake Donovan ca ginere va fi considerată o lovitură printre prietenii lui. Și el va fi un tată bun, avea dreptate. Dar ce fel de soț va fi, ea nu putea să-și imagineze.

*

Următoarea după-amiază, chiar după prânz, Claire plecă în insula Camano să-l vadă pe tatăl ei. Voia să-i spună veștile în persoană, și nici măcar nu-l sunase să-i spună că vine.

De când Jake plecase noaptea trecută, moralul ei se ridicase în așa măsură încât, în timp ce conducea spre nord pe autostradă prin peisajul înghețat, cu zăpada din ultima lună încă netopită, se simțea fericită, pentru prima dată după multe săptămâni.

Nu era doar faptul că toate problemele ei practice vor fi soluționate de neașteptata lui propunere de căsătorie, deși asta era o ușurare enormă. Să crească un copil singură era o perspectivă mai înspăimântătoare decât recunoscuse. Dar mai mult – mult mai mult – va fi soția bărbatului pe care-l iubea, pe care nu încetase niciodată să-l iubească.

Claire o sunase pe Kate în dimineața aceea ca să-i spună. Îi datora asta după enormul ajutor și sprijin pe care i le dăduse. Așa cum se aștepta, Kate era mulțumită, dar o puse în gardă.

– Sper doar că tu înțelegi exact în ce te bagi, Claire, spuse ea cu grijă. Vreau să spun, ai o inimă romantică. Mă tem doar că îți ridici privirile prea sus și te aștepți de la el la mai mult decât are intenția să dea.

– Nu te teme, Kate. Poate că sunt romantică, dar cred că am doza mea de bun-simț, și nu sunt chiar proastă. Crede-mă, intru în căsătoria asta cu ochii larg deschiși. E pentru copil, și atât.

Ea știa, desigur, exact ce voia să spună Kate. Deși oricine putea ghici cât de mult timp intenționa Jake să-i rămână fidel, ea nu putea să nu spere că, dacă încerca din greu, ei vor putea avea o căsnicie adevărată. Nu abordase acest aspect deloc cu Jake noaptea trecută, și nu avea de gând s-o facă nici în viitor. El nu o iubea, nu în felul cum îl iubea ea. Dar o plăcea, și asta trebuia să ajungă.

Autostrada era aproape goală astăzi din cauza vremii nesigure. Deși soarele strălucea, se anunțase ninsoare pentru seara aceea și Claire planificase să stea noaptea la tatăl ei, în speranța că aceasta se va opri.

Trecuse pe lângă suburbiile din nordul orașului și se apropia de trecerea de nivel, în formă de trifoi, care o va scoate de pe autostradă pe drumul secundar ce ducea la insulă.

Încetinind în timp ce o lua pe rampă, manevră cu grijă pe prima buclă a drumului. Apoi, direct în fața ei, ochii îi fură atrași de o licărire întunecată pe asfalt, chiar în dreptul curbei următoare.

Dar înainte să-și dea seama de originea acelei pete strălucitoare patina deja pe ea. Mașina începu să alunece,

iar Claire se lupta să recapete controlul, frânând disperată și rotind volanul. Mașina începu să se învârtească, și ultimul lucru pe care-l văzu Claire fu balustrada de metal venind spre ea. Urmă o izbitură și apoi se lăsă întunericul.

*

Părea că iese încet din tunelul întunecos spre lumina zilei. Treptat, în timp ce își recăpăta cunoștința, ochii ei se deschiseră. Ea stătea pe un pat ciudat, într-o cameră străină. Totul era alb și era un miros înțepător de antiseptic în aerul cald, închis.

Apoi își aminti. Gheața, mașina învârtindu-se, impactul. Avusese un accident.

Dar evident era vie. Își pipăi prudent mușchii, brațele, picioarele, umerii, spatele. Toate păreau în regulă. Își mișcă încet capul spre dreapta și văzu o formă întunecoasă în lumina strălucitoare. Concentrându-și privirea asupra ei, imaginea se limpezi treptat, într-o femeie stând lângă patul ei.

– Ei bine, scumpo, cum te simți?

– Unde sunt?

Sora chicoti.

– Aceeași veche întrebare. Ești în spitalul din Stanwood. Mașina ta a derapat pe o pată de gheață.

– De când sunt aici?

– De noaptea trecută. Azi e sâmbătă. Ai fost adusă ieri după-amiază devreme.

– Cât de rău sunt lovită?

Sora îi zâmbi încurajator și o mângâie pe umăr.

– Aproape că nu ești lovită deloc. Din fericire aveai centura de siguranță pusă, și deși ai fost scuturată zdavăn, nu ai nici o vătămare mai serioasă. Doar câteva vânătăi minore.

– Ce înseamnă asta? Claire încercă să se ridice, și camera începu imediat să se rotească.

Sora îi împinse umerii ușor înapoi pe pat.

– Ia-o ușurel. Nu încerca să te ridici sau să te dai jos din pat. Îl chem pe doctor. El îți va răspunde la toate întrebările.

După ce ea plecă, Claire închise ochii. Nu era lovită serios. Sora îi spusese asta și ea nu ar fi mințit. Nimic nu părea rupt și capul începea să i se limpezească. Dar copilul? Cât de rău putea fi cineva „scuturat" și să susțină încă viața dinăuntru?

În câteva minute un doctor foarte tânăr intră în camera ei.

– Ei bine, domnișoară Talbot, cum vă simțiți?

– Mi-e bine, doctore. Dar vă rog, spuneți-mi...

– Doar o clipă, interveni el. Să vă consult întâi, apoi vă voi răspunde la întrebări.

În timp ce el o palpa și o asculta cu stetoscopul, îi testă reflexele și-i puse lanterna în ochi, Claire încercă să-și controleze frica. Atât doctorul cât și sora erau puțin cam evazivi.

– Ei bine, spuse el în cele din urmă, nu e comoție, nu sunt leziuni interne. Toate îmi par în regulă.

– Copilul, spuse ea nerăbdătoare. Ce e cu copilul?

Imediat el deveni serios.

– Mă tem că l-ai pierdut, spuse, uitându-se solemn la ea, apoi în grabă, adăugă: Dar dacă asta te consolează, oricum ai fi avortat. Un impact ca ăsta ar fi traumatizant în orice caz, și chiar dacă ai fi reușit să-l mai ții încă o săptămână sau o lună, ai fi avut probleme.

Apoi el se lumină.

– Din fericire, sarcina ta era în faza de început, așa că nu vei suferi deloc din pricina avortului. Și ești tânără. Nu există nici un motiv să nu ai copii sănătoși în viitor. Așa că, vezi, nu e sfârșitul lumii.

Poate nu pentru tine, gândi ea amar, dar pentru mine ar putea fi. Luptându-se cu lacrimile, îl privi.

– Vreau să mă duc acasă cât de curând posibil. Când pot să plec?

– Peste vreo două zile. Pari în regulă acum, dar aș vrea să te țin sub observație cel puțin douăzeci și patru de ore.

Azi era sâmbătă. Jake trebuia să se întoarcă mâine sau poimâine. Ea trebuia să fie acolo când el sosea.

Încă o dată încercă să se ridice, și de data asta reuși să se sprijine în coate, doar cu o amețeală ușoară.

– Trebuie să merg acasă astăzi, spuse ea sec. E important.

Doctorul o privi lung, evaluând-o, cu bărbia în mână.

– Ar fi bine să mai stai o noapte.

– Vă rog, spuse ea, trebuie să mă duc acasă acum.

– Ei bine, spuse el ezitând, cred că va fi în ordine dacă te va lua cineva. N-ar trebui să încerci să conduci un timp.

Și vreau să-mi promiți că te vei duce la control, la doctorul tău, peste o zi sau două, să ne asigurăm că totul e în regulă.

*

Kate și Harold veniră în după-amiaza aceea s-o ducă acasă. Un front atmosferic cald se mutase în zonă în timpul nopții, tansformând zăpada promisă în ploaie, și deși călătoria spre casă sub cerul cenușiu și o răpăială stabilă, fu mohorâtă, cel puțin gheața se topise și fu o călătorie rapidă.

Kate rămase tăcută de-a lungul călătoriei, întrebările ei fiind oprite nu numai de prezența soțului ei, dar și de felul scurt în care Claire o informase la telefon despre ce s-a întâmplat. Chiar și ea părea să-și dea seama că subiectul era închis.

La apartament, Kate o ajută să intre, insistând tot timpul să se bage în pat și oferindu-se să stea cu ea. Claire rezistă cu încăpățânare ambelor sugestii.

– Sunt perfect în regulă, Kate, spuse ea. Apreciez că ai venit să mă iei astăzi. Ești salvarea mea. N-aș fi putut să mai stau un minut în spitalul acela. Dar doctorul m-a asigurat că nu e nimic în neregulă, și-l cred. Nu vreau să mă bag în pat și chiar aș dori să fiu singură. O.K.?

– Sigur. Înțeleg.

– Și mulțumește-i lui Harold din nou din partea mea. Sper că nu i-am stricat weekendul.

La ușă, înainte să plece, Kate puse o mână pe brațul lui Claire.

– Îmi pare rău de copil, spuse ea încet. Dar poate e mai bine așa.

Lacrimi fierbinți îi ardeau ochii lui Claire, și ea știa că ar fi cedat dacă ar fi vorbit despre asta acum, chiar și cu Kate.

– Știu, spuse Claire tremurând. Va fi în regulă.

Când Kate plecă în cele din urmă și Claire fu singură în apartamentul liniștit, se duse să facă o baie fierbinte. Toți mușchii o dureau, și încă se simțea puțin zdruncinată. În timp ce cada se umplea, ea își studie reflexia în oglinda de la baie.

Părul îi era în dezordine, hainele mototolite, și o cusătură i se desfăcuse la jachetă. În rest, era aceeași, doar puțin cam palidă. Nimic din durerea din inima ei nu se vedea.

Își scoase hainele, și în timp ce intra în baia aburindă, dădu drumul lacrimilor să curgă libere pentru prima dată după ce aflase pierderea. Se terminase acum. Toate planurile ei erau făcute praf. Nu va mai fi nici un copil pe care să-l iubească, și nici căsătorie cu Jake.

După baie, se întinse în pat și imediat adormi profund. Se trezi mai târziu, în întuneric, și-și dădu seama că îi e foame. Își întinse cu grijă mușchii dureroși, apoi coborî din pat, își puse un halat, și merse în bucătărie să încălzească niște supă.

*

Restul zilei de sâmbătă seara și duminică dimineața Claire repetă discursul pe care avea să-l spună lui Jake. Nu va plânge, își promise. Nu voia să fie obiect de milă pentru nimeni, mai ales nu pentru el. Va fi calmă, chiar va încerca să fie veselă. Nu era sfârșitul lumii. Doar părea așa.

După un somn bun și un mic dejun ușor, se simțea mai în putere. În dimineața aceea se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni gri de flanelă și o bluză de mătase în dungi, își periase părul și-l prinsese cu o agrafă astfel că îi atârna pe spate, și-și dăduse cu puțin ruj.

Când se auzi ciocănit la ușă, devreme în după-amiaza aceea, crezu că e probabil Kate. Jake spusese duminică sau luni, și asta însemna duminică seara cel mai devreme.

Când deschise ușa și-l văzu pe Jake stând pe hol, toate discursurile ei repetate cu grijă îi zburară din minte. El era îmbrăcat cu un costum sobru, cu pardesiul pe braț, părul fiindu-i umed de la lapovița care cădea afară. Ea putea doar să stea și să-l privească. El arăta așa de minunat, așa de viu, așa de real.

– M-am întors, anunță el cu un zâmbet.

– Văd, spuse ea nesigură, și deschise ușa mai mult.

După ce intră, își aruncă pardesiul pe un scaun, apoi se întoarse spre ea și o îmbrățișă.

– Vino încoace, spuse el.

Ea privi în altă parte.

– Jake, am ceva să-ți spun.

El se încruntă și-și lăsă brațele în jos.

– Acuma să nu-mi spui că te-ai răzgândit și nu vrei să te căsătorești. Am vorbit despre asta înainte să plec. De fapt, am plecat de la întâlnire mai devreme cu o zi. Nu vrem să întârziem. Făcu un pas spre ea. Știi, Claire, cât am fost plecat, am avut o groază de timp să mă gândesc la toate, și cu cât m-am gândit mai mult, cu atât mai emoționat eram. Mi-a plăcut ideea să fiu tată, chiar de la început, dar e mai mult decât atât. Vreau să știi că am toate intențiile să fiu un soț bun pentru tine, Claire, așa că să nu te gândești să mă refuzi acum.

Fața lui era așa de serioasă, întreaga lui înfățișare atât de sinceră, și Claire se abținu să nu izbucnească în lacrimi. El se mai apropie cu un pas și acum o privea. Un fel de lumină cum nu mai văzuse încă strălucea în ochii lui verzi. El arăta atât de fericit, atât de mulțumit cum se aranjaseră lucrurile, încât ea voia să cadă în brațele lui așteptând să le simtă în jurul ei încă o dată, puternice, protectoare, dătătoare de siguranță.

Ea ar fi putut să meargă mai departe și să se căsătorească cu el, iar el nu-și va da seama. Nu trebuia să-i spună până când nu era totul făcut. El spusese că vrea să fie un soț bun. Poate că asta va reuși să-l țină lângă ea.

Dar știa că nu-i poate face asta. Ce fel de căsnicie ar fi avut dacă era bazată pe o minciună? Ea îl voia din toată inima, îl voia mai mult decât îl dorise vreodată, dar trebuia să renunțe la el. Pentru că-l iubea, nu-l putea minți.

Cu toată puterea pe care o avea, Claire se dădu înapoi, inspiră adânc și spuse:

– Jake, vineri după-amiază, în drum spre insula Camano ca să-l vizitez pe tatăl meu, am avut un accident cu mașina. Am pierdut copilul. Nu trebuie să te mai căsătorești cu mine.

El se retrase ca și cum ea l-ar fi pălmuit. Fața se întunecă de o durere bruscă. Deschise gura, dar nici un sunet nu ieși. Apoi se întoarse și merse încet spre fereastră. Stătu acolo mult timp, cu umerii căzuți, cu mâinile în buzunare, privind la ploaia rece și sumbră.

– Știu ce trebuie să simți, spuse ea în șoaptă. Și eu am fost dezamăgită.

El se întoarse și distanța dintre ei, de abia trei metri, părea ca trei kilometri.

– Te simți bine? întrebă el în cele din urmă.

– O, da. Doar puțin zdruncinată. Doctorul a spus că sarcina nu era avansată, așa că nu voi suferi alte efecte.

– Ei bine, asta e o ușurare. Dar îmi pare așa de rău, Claire, de copil. El îi zâmbi strâmb și-și legănă capul încet, dintr-o parte în alta. Abia așteptam să fiu tată.

– Ei bine, încă mai ai timp, Jake, spuse ea. Apoi râse nervos și continuă: Bineînțeles, acum nu mai e nici un motiv să ne căsătorim.

– Nu, spuse el. Cred că nu.

El privi în altă parte, ca și cum subiectul l-ar fi jenat, și stomacul lui Claire se strânse de durere. El stătu privind podeaua câteva momente, apoi merse încet spre scaunul unde își aruncase pardesiul și-l ridică.

– Dacă nu mai ai nevoie de mine, cred că o să plec, atunci. Am venit aici direct de la aeroport și mă simt ca un sac de praf. Aș vrea să mă duc acasă și să mă curăț.

– Da, bineînțeles, spuse ea repede. Înțeleg.

El ridică stângaci o mână în aer.

– Atunci, ne mai vedem.

Și cu asta plecă, afară din apartament și afară din viața ei. Cum ea stătea acolo, ascultându-i pașii pierzându-se pe hol, o gheară rece îi strânse inima. Se simțea așa de singură.

*

Nu trecură zece minute și el se întoarse. Claire era atât de deprimată de felul cum plecase el așa brusc, încât nici nu se gândise să pună lanțul la ușă, și el pur și simplu năvăli înăuntru.

– Jake! spuse ea alarmată. Ce e?

El stătea acolo rigid, cu brațele încrucișate pe piept, cu picioarele lungi depărtate, privind-o. Ea își duse mâna la gât. O blama el pentru că i-a pierdut copilul?

– Uite ce e, Claire. El ezită, apoi, cu o voce puternică și fermă plină de hotărâre, spuse: Vreau să te iau de soție oricum, cu sau fără copil.

Fața lui era inundată de culoare, și o privea ciudat cu mirare și blândețe, ca și cum era el însuși uimit de anunțul lui clar.

Claire bâjbâi în spatele ei după un sprijin. Ținându-se de un braț al canapelei, se lăsă încet pe ea și-l privea,

sigură că n-a înțeles bine ceea ce el tocmai spusese. Ori asta, ori el nu-și dădea seama de faptul că nu mai era nici un copil.

– Jake, nu cred că îți dai seama ce spui. Știu că ai avut un șoc, că sperai să fii tată, dar s-a terminat. Nu vezi?

Dintr-o mișcare rapidă, el ajunse până la canapea și se așeză lângă ea. Întinse mâna și-i luă ambele mâini într-ale lui.

– Știu exact ce spun, zise el, privind-o în ochi. Acum ascultă-mă. Nu spune nimic, doar ascultă. Admit că a fost o lovitură pentru mine să aflu c-ai pierdut copilul, chiar când începuse să-mi placă ideea. Și admit că la început nu eram chiar încântat la gândul să renunț la libertatea mea.

– Înțeleg asta, Jake, și am apreciat... El puse un deget pe gura ei, făcând-o să tacă.

– Așteaptă o clipă. Vreau să spun asta cum trebuie. El se încruntă, apoi continuă: Abia după ce am plecat de aici acum câteva minute și începusem să merg spre mașină, mi-am dat seama. Copii mai pot avea, m-am gândit. Dar Claire e numai una.

La vorbele lui, inima lui Claire pluti, dar în clipa următoare instinctele ei de autoapărare învinseră și ea se întoarse la realitate cu brutalitate. Una era să riște o căsnicie cu acest bărbat de dragul unui copil nenăscut, și cu totul altceva acum, că acest stimulent puternic nu mai exista.

– Jake, spuse ea, nu știi ce vorbești. Ai spus-o tu însuți de o sută de ori. Nu ești făcut pentru căsătorie.

– Nu eram, răspunse el prompt. Până te-am cunoscut. Îmi plăcea viața mea cum era, nu am făcut niciodată un secret din asta. Dar apoi ai apărut tu, și n-am cunoscut niciodată o femeie ca tine. Când ne-am despărțit în seara aceea, era ca și cum o lumină pleca din viața mea, și am început să-mi dau seama cât de goală și lipsită de sens a fost existența mea înainte să te cunosc.

Se întinse spre ea, dar Claire se trase înapoi, nefiind încă convinsă că el vorbea serios. Era prea multă istorie, prea multe dureri în trecut, ca ea să depășească orice obstacol într-o clipă. Nu-i putea permite s-o împingă la un angajament de care amândurora să le pară apoi rău. Ar fi fost prea crud dacă ea ar fi început să spere acum, doar ca el să se răzgândească mai târziu.

Claire se ridică în picioare și-l privi.

– Jake, ești supărat. Nu știi ce spui. Cred că ar trebui să pleci acum. Mai gândește-te câteva zile, apoi, dacă vrei...

– Nu! spuse el tare și ferm. Se ridică și o luă de umeri. Nu e nimic de gândit. Nu e un impuls de moment, nu e din cauză că sunt supărat.

Ea își întoarse capul în altă parte, incapabilă să-i facă față, dar cum el o trăgea mai aproape, o căldură familiară începu s-o cuprindă. Dacă n-ar fi ținut atât de mult la el! Dacă el n-ar fi avut puterea asta asupra ei!

– Jake, prea multe s-au întâmplat în trecut ca să mă faci acum să cred că vrei să te stabilești cu o singură femeie. Sunt o mulțime de răni de vindecat, și o mulțime de neînțelegeri.

– Cred că știu despre ce vorbești. E conversația aia blestemată pe care ai auzit-o în bar în seara aceea. Ei bine, doar ca să știi, următoarea zi am făcut cunoscut în mod explicit că Claire Talbot nu era subiect de bârfă pentru banda aia de perverși. Nu va trebui să-ți mai faci griji pentru asta. El o ținu la lungimea brațului și o privi sincer. Mai e ceva ce ar trebui să-ți spun, ce te-ar ajuta să înțelegi, spuse el rar. Ceva ce probabil nu știi despre mine. Am fost căsătorit o dată, foarte puțin, chiar după ce am terminat facultatea. N-a ținut. Eram niște puști de fapt, și nici unul nu era pregătit pentru căsătorie. Probabil eu am fost mai mult de vină. Jucam fotbal profesionist atunci și eram impresionat de propria mea importanță. Nu mi-am dat seama că ea avea nevoie de mai multă atenție decât voiam eu să-i dau.

Claire ascultă povestea, la fel cum i-o spusese sora lui, dar că în versiunea lui Jake el își lua vina asupra lui, fără să menționeze faptul că soția lui îl înșelase cu alți bărbați.

– Oricum, continuă el, această experiență nu doar m-a deziluzionat, dar chiar atunci cariera mea a ajuns la apogeu, și orgoliul meu era satisfăcut să fiu urmărit de toate tinerele suportere care urmează echipele prin țară, oferindu-se pe tavă jucătorilor. Chiar atunci când am părăsit terenul, cu câțiva ani în urmă, erau încă destule ocazii. Nu sunt mândru de faptul că am profitat de asta, dar mi s-a urât după o vreme. Dădu din umeri. Nu pretind că am trăit ca un călugăr după asta, dar am devenit mai selectiv. Problema era că îmi construisem o reputație greu de distrus, și prietenii mei se așteptau de la mine la lucruri care nu mă mai interesau.

– Ce e cu Shirley?

– Ți-am spus adevărul despre asta. Shirley e o veche prietenă, și asta-i tot. Ea are propria ei reputație de respectat, și ne facem favoruri ocazional. Și dacă-ți aduci aminte, în seara aceea când am plecat din bar cu ea, m-am întors în momentul când ai fost atacată în parcare.

Claire fusese atât de speriată în noaptea aceea, încât uitase că el a fost cu Shirley cu mai puțin de o jumătate de oră înainte să se întâmple.

Pentru prima dată, ea începu să creadă că el era sincer când spunea că tot vrea să se căsătorească cu ea. Putea îndrăzni să spere? Îi era greu să se gândească, cu mâinile lui mișcându-i-se pe spate, fața lui așa de aproape de a ei, mirosul lui puternic masculin, corpul tare apăsat pe al ei.

El îi luă fața în mâinile lui.

– Știu că nu prea ai motive să ai încredere în mine și îmi dau seama că te-am rănit în trecut, dar majoritatea erau neînțelegeri, și îți jur că nu te-am mințit niciodată. Cu excepția, adăugă el rânjind, unui singur lucru.

Claire se încordă.

– Și care e ăla?

El o trase mai aproape și-și puse gura la urechea ei.

– Că te iubesc, șopti el. Apoi își trase capul înapoi și privi în ochii ei. E prima dată când spun asta unei femei. Și al dracului să fiu dacă nu a fost atât de greu pe cât credeam că va fi. Se aplecă s-o sărute scurt pe gură. Te iubesc, spuse din nou, cu voce tare. Dragă Claire, minunata mea Claire, te iubesc. Apoi deveni serios. Pot măcar spera că vei putea să mă iubești puțin? Că poți

încerca să uiți neînțelegerile din trecut? Îți jur că poți să ai încredere că îți voi fi fidel pentru totdeauna. Știu ce vreau acum, și o să fac orice pentru asta.

– O, Jake, mereu te-am iubit! exclamă ea în cele din urmă. Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și îl trase spre ea.

Gura lui coborî pe a ei într-un sărut tandru, buzele lui mișcându-se dulce pe gura ei. În timp ce tensiunea creștea între ei, ea își alungă ultima inhibiție și își lăsă mâinile să umble libere în părul lui întunecat și aspru, în jos pe umerii largi, să se odihnească pe pieptul lui tare, musculos, unde-i putea simți bătăile inimii.

O duse la canapea și o trase jos lângă el. Când se întinse după ea, Claire se scufundă bucuroasă în brațele lui.

– Jake, e ceva ce nu înțeleg, spuse ea. Dacă chiar îți păsa de mine, de ce ai fost de acord așa de ușor când ți-am spus că nu vreau să ne mai vedem? Păreai atât de ușurat încât am bănuit că asta voiai și tu.

El își ridică sprâncenele.

– Eram îngrozit de tine, de aceea.

– Îngrozit?! exclamă ea. De mine?

El dădu trist din cap.

– Știam că mi-ai intrat sub piele și că eram în real pericol să mă îndrăgostesc de tine. Atunci, nu numai că nu voiam să renunț la prețioasa mea libertate, dar și mai înspăimântător mi se părea riscul unei căsătorii nereușite din nou. El zâmbi. Și cunoscându-te, știam de asemenea că trebuia să fie căsătorie sau nimic. Fii sinceră, acum, știi foarte bine că nu ai fi fost fericită cu o aventură.

– Nu, spuse ea rar, probabil ai avut dreptate. Așa gândeam la momentul respectiv, dar nu știu cât timp aș fi tolerat asta.

– Ei bine, spuse el dând din umeri, și eu am simțit la fel. Ești un om serios, Claire, un om adevărat, și te văd fidelă pentru restul vieții mele.

El o sărută, și cum mâinile lui începură să se miște doritoare pe curbele corpului ei, un gând încăpățânat îi apăru în minte. Faimosul plan de joc al lui Jake Donovan se întorsese împotriva lui în cele din urmă. Ea nu putu să nu chitotească sub buzele lui.

El ridică ochii.

– Ce e așa de amuzant?

– Nimic, dragă, spuse ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului lui și dându-i capul pe spate. Nimic.

Sfârșit